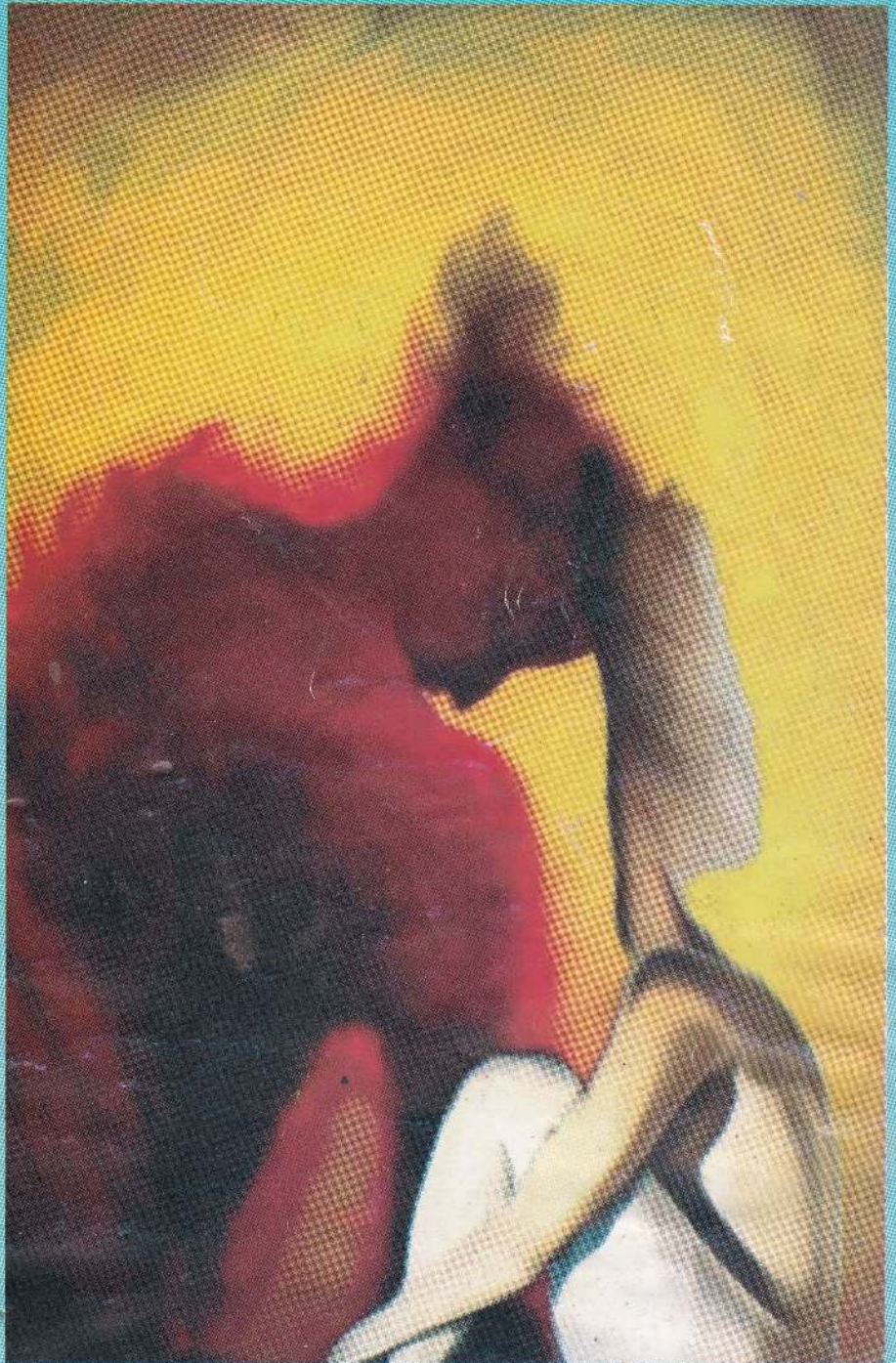
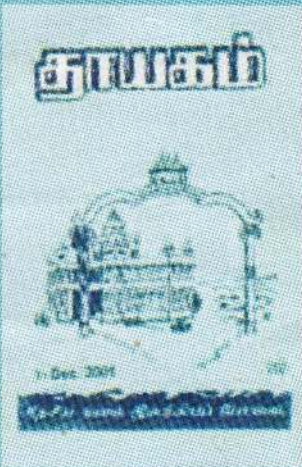

40
1974-2014

தாயகம்

கனல இலக்கிய சமூகவிஞ்ஞான இதழ்

ஸக்காரியாவிலிருந்து சகோதரியர் நால்வர்

கஸ்ஸன் ஸகற்றான்

சகோதரியர் நால்வர் தனியே
கரிய ஆடைகளுடன்
மலையேறுகின்றனர்.
சகோதரியர் நால்வர்
புதர்க் காட்டை நோக்கிப்
பெருமுச்செறிகின்றனர்.
இருளிற் சகோதரியர் நால்வர்
ஈரமான கடிதங்களை வாசிக்கின்றனர்.
ஆற்றறு. பிலிருந்து வந்த புகைவண்டி
படத்தின் பின்னாற்
கடந்து செல்கிறது.
ஸக்காரியாவிலிருந்து வந்த ஒரு சிறுமியைச்
சுமந்தாசெல்லும் ஒரு குதிரை
மலைமுகடமீனின்று
சமவெளிக்குக் குறுக்காகக் கனைக்கிறது.
மலையிடுக்கில்
மேகங்கள் மெல்லக் கடக்கின்றன.
ஸக்காரியாவிலிருந்து
சகோதரியர் நால்வர் தனியே
மலை மேலே
கரிய ஆடைகளுடன்.

(ஸக்காரியா, ஆற்றறு.ப் எனும் பலஸ்தீனக் கிராமங்களினின்று
போகுமாறு அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் 1948இல்
கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர்.)

புதிய ஜனநாயகம் புதிய வாழ்வு புதிய பண்பாடு

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூகவெள்குளுன இதழ்

ஒக்ரோபர்-டிசம்பர், 2014
நாற்பதாவது ஆண்டு
இதழ் 87

பிரதம ஆசிரியர் :
க. தணிகாசலம்
தொ.பே; 021 222 3629

ஆசிரியர் குழு :
சி. சிவசேகரம்
குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்
கல்வயல் வே. குமாரசாமி
சோ. தேவராஜா
அழ. பகீரதன்
ஜெ. சற்குருநாதன்
சி. இதயராஜா
த. கோபாலகிருஷ்ணன்

பக்க வடிவமைப்பு :
சிவ பரதன்

ஓவியங்கள் :
முன்னட்டை : நிலா
உள்ளே : இணையம்

தொடர்பு :
ஆசிரியர், ஆடியபாதம் வீதி, கொக்குவில்

மின்னஞ்சல் : thqjaham@gmail.com
ISSN NO: 2345-9492

அச்சுப் பதிவு :
வந்தனம் பிறைவேற் லிமிற்றட்
சில்லாலை வீதி,
பண்டத்தரிப்பு.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை
கொக்குவில் சந்தி, கொக்குவில்

நிதி அனுப்புதல்களுக்கு.

'தாயகம்' ஆசிரியர் குழு,
Editorial Board of Thayakam
S/A NO: 0072361444
BANK OF CEYLON, CHANKANAI
SWIFT CODE NO: BCEYLKLY

கவிதை

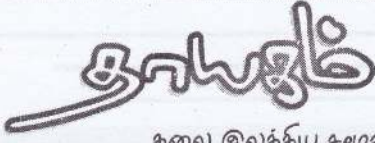
- தொடர்ச்சி - சிவ இராஜேந்திரன்...6
- ஆச்சு - அழ. பகீரதன் ...18
- துயரில் அழுவோமா அல்லது துணிந்தே எழுவோமா—
கீர்த்தனா...22
- எதையிட்டுப் பொங்க புத்தபிரானே - ஞாலசீர்த்தி
மீநிலங்கோ... 28
- முரண் - சிவ இராஜேந்திரன்...34
- மீண்டுமோர் புள்ளடித்திருவிழா...34
- மொழிபெயர்ப்பு கவிதைகள்...5,20,23,30,34,46,51

சிறுகதை

- கலைஞர் சந்திப்பு - ஸ்ரீலேக்கா பேரின்பகுமார்...7
- கொத்தி.... க.சிவகரன்...19
- பிறழ்வு- சுதாராஜ் ...21
- பிறந்த மண்- க. கோபாலபிள்ளை 25
- துணிவு- சு. தவச்செல்வன்...31
- கரன்ஷி வாலாயம்- ஷெல்லிதாசன்...47

கட்டுரை

- தெளிவத்தை ஜோசப் சிறுகதைகள்- 'அகமும் புறமும்' -
சு. தவச்செல்வன்...11
- தயை குணத்தையும் அன்பையும் உலகமயமாக்குவோம்:
கைலாஷ் சத்யார்த்தி...35
- ஒடுக்கும் கரங்களும் எதிர்க்கும் கரங்களும்
ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான போராட்டங்கள் : ஒரு
கிராமவழிய மீள்வாசிப்பு- தெ. ஞாலசீர்த்தி மீநிலங்கோ...37
- இலங்கையின் தமிழ்ச் சூழலில் வரலாற்றுணர்வின்
தோற்றமும் வரலாறு பற்றிய புரிதலும்-
எஸ். சத்தியதேவன்...52
- மூலதனத்தின் சர்வதேசியத்திற்கு முறிவு மருந்து
பாட்டாளி வர்க்க சர்வ தேசியமே! - குமார்...55

கலை இலக்கிய சமூகவியல்ஞான இதழ்

புதிய ஜனநாயகம்
புதிய வாழ்வு
புதிய பண்பாடு

இதழ் 87

ஒக்ரோபர்-டிசம்பர், 2014

தாயகம் நாற்பதாண்டுப் பயணத்தில்..

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை தன் முதற் செயற்பாடாகத் தாயகம் என்னும் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகையை வெளியிட முடிவெடுத்தது. பொறுப்பாசிரியராகவும் வெளியீட்டாளராகவும் க.தணிகாசலம் பொறுப்பேற்றார். அதன் முதல் இதழ் பேரவையின் இணை அமைப்பான அம்பலத்தாடிகளின் 1974 புதுவருடக் கலை விழாவின் போது நெல்லியடியில் வெளியானது. சஞ்சிகையின் முதற்பிரதியை வெளியிட்ட பேராசிரியர் கைலாசபதி முக்கியமான இலக்கிய வழிகாட்டல் உரை ஒன்றை நிகழ்த்தினார். கலை விழாவிலும் தாயகம் வெளியீட்டு நிகழ்விலும் பேராசிரியர் கைலாசபதி, கே.டானியல், என்.கே. இரகுநாதன், பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், சில்லையூர் செல்வராசன், புதுவை இரத்தினதுரை, இளைய பத்மநாதன், கே. ஏ. சுப்பிரமணியம் உட்பட படைப்பாளிகள் மிகு உற்சாகத்துடன் இணைந்திருந்தனர். எட்டு இதழ்கள் வெளிவந்த பின், நிதி நெருக்கடியால் தாயகம் நின்று போனதெனினும், வெளியான எட்டும் காத்திரமான படைப்புக்களைத் தாங்கியிருந்தன. முதலாம் இதழின் ஆசிரியர் தலையங்கம் மக்கள் இலக்கியக் கோட்பாட்டையும் அதன் செல்நெறியினையும் கோடிட்டுக் காட்டியமை முக்கியமானது.

தாயகம் இதழின் மீள் வருகையானது 1983 இல் சாத்தியமாயிற்று. க. தணிகாசலம், கே.ஏ.சுப்பிரமணியம், ந. இரவீந்திரன், இ. முருகையன், சோ.தேவராஜா, ம. சண்முகலிங்கம் ஆகியோரை ஆசிரியர் குழுவிற்கு கொண்டு 'தாயகம்' புதுப் பொலிவுடன் தொடர்ந்து வெளிவரலாயிற்று.. தாயகம் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகட்கும்

புதிய- ஜனநாயக வெளி வேண்டும்!

மக்கள் மக்களால் ஆளப்படுவதற்காக மக்களால் தெரிவு செய்யப்படும் 'ஜனநாயக'த் தேர்தல் இம்மண்ணில் ஜனாதிபதித் தேர்தலாக வழமைபோல மீண்டும் வருகிறது. அது 'ஜனநாயக' ஆட்சி தொடர்ந்தும் நிலவுகிறது என்பதை உலகுக்கு பறை சாற்றுவதாக உள்ளது. ஆட்சி அதிகாரத்தில் அமர்ந்திருப்பவர்கள் தமது அதிகார நலன்களை தொடர்ந்தும் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காக தேர்தல் நிகழ வேண்டிய காலத்துக்கு முன்பே அதனை நடத்த முன்வந்துள்ளனர். இது அவர்களது அதிகாரத்தால் மக்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதையும் தமது செல்வாக்கு முற்றாகச் சரியும் முன்பே தேர்தலை நடத்தி தமது அதிகாரத்தை தொடர்ந்து பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆட்சியாளர்களது மனநிலையையும் வெளிக்காட்டி நிற்கிறது.

எதிர்க் கட்சியினர்- இதற்கு முன்பு இதே அதிகார நலன்களை அனுபவித்தவர்கள்- தாம் மீண்டும் அதிகாரத்துக்கு வருவதற்கான வாய்ப்பாக இதனைப் பயன்படுத்த முயல்கின்றனர். இவர்கள் அதிகாரத்தில் இருந்தபோது செய்த தவறுகளால் மக்கள் வெறுப்படைந்தே தற்போது இருக்கின்ற அரசைத் தெரிவு செய்தார்கள். இந்த உண்மையை மக்களே மறந்து விடுவார்கள் அல்லது தமது தேர்தல் பரப்புரைகள் மூலம் இலகுவாக அவற்றை மூடிமறைக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை எதிர்க் கட்சியினருக்கு இருக்கிறது. இதற்கு உதவுவது போலவே எதிரெதிராக நின்று தேர்தல் பரப்புரைகளைச் செய்து மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களே முன்னோடிகளாக மாறி மாறி கட்சித் தாவல்களை தாராளமாக மேற்கொள்கின்றனர்.

இக்கட்சித் தாவல்கள் இன்னுமொரு உண்மையையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. இன்று அதிகாரத்தில் மாறி மாறி அமரும் ஆளும் கட்சிக்கும் எதிர்க் கட்சிகளுக்கும் இடையே வெறும் பதவி, அதிகார நலன்களுக்கான போட்டிகள் மட்டுமே உள்ளன. ஆட்சியை முன்னெடுத்துச் செல்வதில் அடிப்படையாக உள்ள அரசியல், பொருளாரச், சமூக கலாசாரக் கொள்கைகளில் எந்தவித வேறுபாடுகளும் இவர்களிடையே இல்லை என்பதையும் மிக நன்றாகவே இது வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றது.

ஆட்சி அமைப்பதற்கு தமிழர் தரப்பின் ஆதரவை நாடுவதில்லை என்ற ஆளும் கட்சியினதும், எதிர்க்கட்சியினதும் ஒருமித்த முடிவே உழைக்கும் மக்களினதும், தேசிய இனங்களினதும் உரிமைகளை மறுக்கும் இலங்கை அரசியலின் பேரினவாத நிலைப்பாட்டின் இறுக்கத்தை புலப்படுத்தி நிற்கிறது. தேசத்தின் ஜனநாயக அரசியலை பெரும்பான்மை இனத்தின் அரசியலாக மட்டும் குறுகிப் பார்க்கும் பேரினவாதக் கருத்தியலில் ஆளும் கட்சியும் எதிர்க்கட்சிகளும் ஒருமைப்பாடு உடையவர்களாக

சென்றது. பேரவை உறுப்பினர்கள் அதைக் கிராம, நகர மக்களிடையே கொண்டு சென்றனர். என்பதுகளின் நடுக்கூற்றில் 3500 பிரதிகள் விற்பனையானமை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் மக்கள் இலக்கிய நிலைப்பாடு சரியானதென உறுதிப்படுத்தியது. தாயகத்தின் தொடர் வளர்ச்சிக்குப் பாதகமாக அமைந்த யாழ்ப்பாணப் போர்ச் சூழலில், காகிதத் தட்டுப்பாடு, அதிகாரக் கெடுபிடிகள் என்பனவற்றின் நடுவிலும் தாயகம் விடாது வெளிவந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது.

2003இல் சஞ்சிகையின் பக்கப் பரப்பைக் கூட்டி மேலும் பொலிவுடன் வெளியிட முடிவானது. பிரதம ஆசிரியர் க. தணிகாசலம் பொறுப்பேற்க ஆசிரியர் குழு உறுப்பினர்களாக இ. முருகையன், சி. சிவசேகரம், குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம், கல்வயல் வே. குமாரசாமி, சோ. தேவராஜா, அழ. பகீரதன், ஜெ. சற்குருநாதன், மாலை. வரோதயன். ஆகியோர் செயற்பட்டனர். சஞ்சிகையின் முன், பின் அட்டைகளைச் சமூகச்சார்பான கருத்துக்களைக் கூறும் ஓவியங்களும் புகைப்படங்களும் அலங்கரித்தன. உலக இலக்கியத்தின் பயனுள்ள கூறுகளைத் தமிழில் வழங்கும் தமிழாக்க முயற்சிகளை முன்னெடுப்பதிலும் பன்முகப்பட்ட ஆக்கங்களின் பெறுமதியிலும் தமிழாக்கச் செய்நேர்த்தியிலும் தாயகம் சிறப்பாகப் பங்காற்றி வந்துள்ளது. மும்மாத இதழாகத் தாயகம் வரத்தொடங்கியபின், பழைய, புதிய படைப்பாளிகளும் தமது ஆக்கங்களை உற்சாகத்துடன் வழங்கி வந்தனர். இன்றுவரை, இலங்கையில் இலக்கியத் தரத்தில் அதியுயர்ந்த தமிழ்ச் சஞ்சிகையாகவும் இலக்கியக் கொள்கையில் விட்டுக் கொடுப்பற்ற ஏடாகவும் தாயகம் உள்ளபோதும் கடந்த நான்காண்டுகளின் மாறிய சூழ்நிலை தாயகத்தின் விநியோகத்திற்கும் அதைக் குறித்த காலத்தில் கொண்டுவருவதற்கும் இடையூறுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இக்குறையைச் செம்மைப் படுத்தி அடுத்த ஆண்டிலிருந்து உரிய காலத்தில் வெளிவருவதற்கான ஆக்கபூர்வமான செயற்பாடுகளை மேற்கொள்வதற்கு நாம் திடசங்கற்பம் பூணவேண்டும்.

என்றும் இருந்து வந்துள்ளனர். குறிப்பாக இந்த நாட்டின் தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம், மலையக உழைக்கும் மக்களின் வாழ்வை அடிமைத்தனத்திலும், துன்ப இருளிலும் ஆழ்த்திவரும் ஏகாதிபத்திய உலகமய தாராள பொருளாதாரக் கொள் கையையும், நச்சுத்தனமான நுகர்வுக்கலாசாரத்தைப் பாதுகாப்பில் இவர்களிடம் கொள்கை வேறுபாடுகள் இல்லை. அது போலவே இந்த நாட்டின் வரலாறு காணாத பேரழிவைச் செய்த யுத்தத்துக்கு அடிப்படையாக அமைந்த பழமைவாத, பேரினவாத, குறுகிய இனவாத அரசியல் நிலைப்பாட்டிலும் இன்றும் இவர்களிடம் வேறுபாடு இல்லை.

இவ்வாறானால் இலங்கையின் தொண்ணூற்றைந்து வீதமான அனைத்து இனங்களையும் சேர்ந்த பெரும்பான்மை மக்களைப் பாதிக்கும் இவ்விரு அடிப்படையான கொள்கை நிலைப்பாட்டில் வேறுபாடில்லாதவர்களின் ஜனநாயகம் எவர்களுக்கான ஜனநாயகம்? அதிகாரத்தின் துணையோடு திட்டமிட்டே போடப்படும் இனவாத வெறிக்கூச்சலுக்குள் தொடர்ந்து அமிழ்த்தப்பட்டுவரும் இப்பெரும்பான்மை மக்களின் பொருளாதார அரசியல் வாழ்வாதாரங்களுக்கான உரிமைகள் ஜனநாயக உரிமைகள் இல்லையா? ஏற்றத்தாழ்வுகள் நிறைந்த இச்சமூக அமைப்பில் சாதி, இன, மத, பால், வர்க்க ஒடுக்குமுறைகளில் இருந்து விடுபடுவது மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகள் இல்லையா? இன்றைய பொருளாதார முறைமையின் வெளிப்பாடாக வேகமாகப் பாதிப்படைந்து எதிர்கால சந்ததிக்கான வாழ்விடத்தை மாசுபடுத்தி அழித்துவரும் புவிச்சூழலைப் பாதுகாக்க வேண்டியது ஜனநாயக உரிமை இல்லையா?

மேற்குலகின் அதிகாரத்துவ ஜனநாயக வழிமுறைகளை இலங்கையில் தொடர்ந்து பேணும் அதிகார வர்க்கங்கள் உழைக்கும் பெரும்பான்மை மக்கள் மீதான இத்தகைய ஒடுக்கு முறைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஜனநாயக வழிமுறையையே பின்பற்றி வருகின்றனர். இதுபோன்ற தேர்தல் முறை, கருத்துச் சுதந்திரம் போன்ற சிலவற்றை மட்டும் ஜனநாயகத்தின் தூண்களாக இவர்கள் கருதுகின்றனர். அவைகளுக்குப் பாதிப்பற்றப்படும் போது மட்டும் மேற்குலகின் ஆசியுடன் தமது நலன்களை முன்னெடுக்க ஜனநாயகத்தின் பாதுகாவலர்களாக மாறிவருகின்றனர்.

இறுகிப்போன இந்த அரசியல் வழிமுறையின் வட்டத்துக்குள் இருந்து வெளிவரமுடியாத நிலையில் காலத்துக்குக் காலம் இவர்களுடன் இணைந்து 'பாசிசப் போக்கிலிருந்து பாதுகாப்போம்', 'ஜனநாயகவெளியை உருவாக்குவோம்' என்று போடும் கோசங்கள் அரசியல் சாணக்கியமாகக் கருதப்படலாம். ஆனால் இத்தகைய அரசியல் இந்திய மண்ணில் அதிகாரவர்க்கத்தினரின் நலன்களைப் பாதுகாத்த அன்றைய சாணக்கியனின் அரசியலாகவே எமது மண்ணிலும் இன்றுவரை தொடர்ந்து நீர்கிறது. இன்று மட்டுமல்ல இதற்கு முன்னிருந்த 'ஜனநாயக வெளி'களிற் கூட இலங்கையிலுள்ள பெரும்பான்மை மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகள் பேசப்படவில்லை. ஜனநாயகத்தின் தூண்கள் கூட இவர்களுக்கானதாக இல்லாமல் சரிந்தே இருந்தன.

மக்களின் தலைவிதியை தீர்மானிப்பது அரசியல்தான் என்ற உண்மை பழமைவாதச் சிந்தனை வலுப்பெற்றிருக்கும் இம்மண்ணில் தொடர்தும் மக்களுக்கு மறைக்கப்பட்டு வருகிறது. இதனால்தான் இந்த மண்ணில் இலட்சக் கணக்கான மக்களின் உயிர்கள் மிகமோசமான சூழலில் காவுகொள்ளப்பட்டன. இது அவர்களது தலைவிதி அல்ல. இந்த நாட்டில் அதிகார வர்க்கத்தினரால் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தொடர்ந்து வளர்கப்பட்ட இனவாத அரசியல் விதித்த விதி இது.

இப்பலிக்களத்தின் பெருந்துயருக்குக் காரணமாக இரத்தக் கறைகள் படிந்த வெறும் கரங்களை மட்டும் எண்ணிப் பார்ப்பதில் பயனில்லை. இரத்தம் தோய்ந்த அரசியலை நோக்கி ஆளும் தரப்பும் எதிர் தரப்பும் நடத்திவந்த அதிகாரத்துவ அரசியல் சிந்தனை வழிகாட்டல்களே இதற்கு காரணமாக இருந்தது என்ற உண்மை உணரப்பட வேண்டும். மக்களை ஒடுக்குகின்ற இவர்களது குறுகிய அரசியலுக்கு துணைபோன அனைவருமே இதற்கு காரணமாகின்றனர். எனவே மக்கள் இவ்வரலாற்றுத் துயரங்களில் இருந்து அரசியல் விழிப்புணர்வு பெறவேண்டும்.

மக்களை பல்வேறு வழிகளிலும் ஒடுக்குகின்ற அதிகார வர்க்கத்தினரையே மாறி மாறி அதிகாரத்தில் அமர்த்துவதில் பயனில்லை. இப் போலித்தனமான ஜனநாயக அமைப்பின் குறுகிய சந்துக்குள் முடக்கப்பட்டுள்ள பெரும்பான்மை மக்களின் வாழ்வாதார உரிமைகளுக்கான ஜனநாயகக்குரலை உரத்துப் பேசவும், அவர்களது விடுதலை வாழ்வை தாமே ஒன்றுபட்டுப் பெறவும், ஒரு மாற்று அரசியலுக்கான களத்தை, ஒரு புதிய - ஜனநாயக வெளியை உருவாக்க வேண்டும். இது பற்றி இத்தேர்தல் காலத்தில் மட்டுமல்ல நாளும் பொழுதும் மக்கள் சிந்தித்துச் செயற்பட வேண்டும்.

தடுமாறும் சிறுபான்மைத் தலைமைகள்

காலஞ் செல்லச் செல்லப் போர் வெற்றியின் கவர்ச்சி அறவே போய்விடுமென ராஜபக்ச அறிவார். எனவே சனாதிபதித் தேர்தல், உரிய காலத்திற்கு இரண்டாண்டுகள் முன், ஜனவரி 8ம் திகதி நடக்கிறது. அதிற் சோதிடர்களின் பங்கையும் மறுபாதற்கில்லை. இத் தேர்தல் முலம் நாட்டின் பிரதான பிரச்சனையாக இருந்துவரும் தேசிய இனப் பிரச்சனையோ பொருளாதார நெருக்கடியோ தீர வழி வராது. 1977ல் எடுத்த திசையிலே நாடு தொடர்ந்து தள்ளாடும்.

முக்கிய பாராளுமன்றக் கட்சிகளிடையே சொல்லத்தக்க வேறுபாடுகளில்லை. கட்சிப் பிரதிநிதிகளை விலைக்கு வாங்கும் வணிகம் கடந்த எட்டு ஆண்டுகளுட் புதிய உச்சத்தை எட்டியது. மேற்குலகின் விளையாட்டுக் கழக-மெதிலும் எவ்வாறு எந்த விளையாட்டு வீரரும் நிலைப்பதில்லையோ அவ்வாறே நம் அரசியல்வாதிகளும் எக் கட்சியிலும் நிலைப்பதில்லை. விளையாட்டுக் கழக ஆதரவாளர் கூட்டங்கள் போற் கட்சி வாக்காளர் கூட்டங்கள் மட்டுமே கொஞ்சம் நிரந்தரமானவை. விளையாட்டும் பாராளுமன்ற அரசியலும் வணிகமாக மாறினாலும் வர்க்க நலன் மட்டும் மாறாமலுள்ளது.

இன்றைய தேர்தல் போட்டிகள் யாவும் ஆளும் வர்க்கத்தின் உட்போட்டிகளே. சனாதிபதிப் பதவி மிதமிஞ்சிய அதிகாரமும் நாட்டின் செல்வத்தின் மீது ஆதிக்கமும் உள்ள பதவியாதலாற் போட்டி கடுமையானது. அடுத்தடுத்துத் தெரிவான சனாதிபதிகள் விலக்கின்றித் தம் அதிகாரத்தையும் ஆதிக்கத்தையும் பெருப்பித்து நாட்டின் ஆட்சி அதிகாரத்தினதும் வளங்களதும் துர்ப்பிரயோத்தை வலுப்படுத்தினர். ஒவ்வொரு முறையும் நிறைவேற்றதிகாரச் சனாதிபதிப் பதவியை ஒழிப்பது முக்கிய தேர்தல் வாக்குறுதியாயும் அனைத்துத் தேர்தல் வாக்குறுதிகளையும் போல மீறப்படுவதும் ஆகியது.

நிறைவேற்றதிகாரமும் அதிகாரத் துர்ப்பிரயோகமும் மக்கள் மனதிற்குடும் வெறுப்பை ஏற்படுத்தியுள்ள நிலையில், கட்சி அரசியலின் சிதைவினதும் சீரழிவினதும் பின்னணியில், மக்களிடமிருந்தன்றி மேட்டுக்குடிகளிடமிருந்து, நிறைவேற்றதிகார முறையை நீக்கும் திட்டமொன்று வந்தது. தனித்துப் போட்டியிட்டு எக் கட்சியும் சர்வாதிகாரச் சனாதிபதியைத் வெல்ல இயலாது என அஞ்சி மகிந்த ராஜபக்சவுக்கெதிராக ஒரு பொது வேட்பாளரை நிறுத்த வேண்டினர். இரண்டவது முக்கிய எதிர்க் கட்சியான ஜே.வி.பி. ஒதுங்கிய பின்பு, பொது வேட்பாளர், பிரதான எதிர்க் கட்சியான யூ.என்.பி.யின் விருப்புக்கேற்ற ஒருவராகவே இருக்க இயலுமானது. யூ.என்.பி.யின் உட்பிளவுகளின் நடுவே அக் கட்சியிலிருந்து யாரை நிறுத்தினாலும் வெற்றி உறுதியற்றது. இந் நிலையில், "பொது வேட்பாளராகப்" போட்டியிட முன்வந்த முக்கியமான அமைச்சரும் ஸ்ரீ.ல.சு.க. செயலாளருமான மைத்ரிபால சிரிசேன உண்மையில் யூ.என்.பி.யின் வேட்பாளரே. ராஜபக்சவைப் பற்றிய அதிருப்தி ஆளுந்தரப்புக் கட்சிகளுட் சில காலமாகவே இருந்துள்ளதால் தேர்தலுக்கு முந்திய கட்சித் தாவல்கள் நமக்கு வியப்பளித்திரா. எனவே ஸ்ரீ.ல.சு.க. அதிருப்தியாளர்கள் உட்பட, ஒரு யூ.என்.பி. வேட்பாளரைக், குறிப்பாக ரணில் விக்கிரமசிங்கஹவை, ஆதரித்திருக்கக்கூடியவர்கள் இப்போது சிரிசேனவை ஆதரிக்கின்றனர் என்பதே நிலைமை.

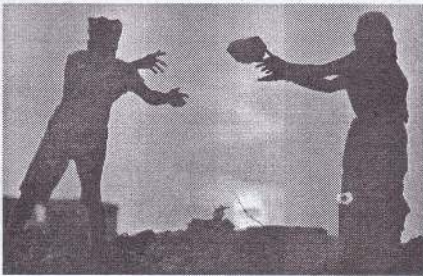
ராணுவத் தளபதி சரத் .பொன்சேகா 2005ம் ஆண்டு பொது வேட்பாளராகப் போட்டியிட்டமை நினைவுகூரத் தக்கது. யூ.என்.பி.யும் ஜே.வி.பி.யும் அவர் பின்னால் நின்றன. த.தே.சு. அவரை ஆதரிக்கத் துரித முடிவெடுத்தது. முதலிற் தடுமாறிய முஸ்லிம் காங்கிரஸ் முடிவில் ராஜபக்சவை ஆதரித்தது. இம்முறை, யூ.என்.பி.யும் படு பேரினவாத ஜாதிக ஹைல உருமயவும் சிரிசேனவின் பின்னால் நிற்கின்றன. ராஜபக்சவை வீழ்த்த விரும்பும் ஜே.வி.பி. சிரிசேனவுடன் அடையாளப்பட விரும்பவில்லை.

தேசிய இனப் பிரச்சினையைப் போராக்கி வடக்கு-கிழக்கில் மூன்று இலட்சம் பேரைப் பலியெடுத்து முஸ்லிம்களையும் மலையகத் தமிழரையும் பேரினவாத ஒடுக்குமுறைக்கு உட்படுத்தியவர்கள் தேசிய இனப் பிரச்சனை பற்றி மோனங் காப்பதற்கு, நிறைவேற்றதிகாரச் சனாதிபதிப் பதவியை ஒழிப்பது என்ற தனிப் பிரச்சனையைப் பேசும் “பொது வேட்பாளர்” என்ற முகமுடி உதவுகிறது. நாட்டின் பொருளாதாரத்தையும் மக்களின் வாழ்க்கை நிலையையும் அறவே சீரழித்த திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையைப் பற்றியும் “பொது வேட்பாளர்” மோனங் காக்கிறார். எனவே நிறைவேற்றதிகாரச் சனாதிபதி முறை போனாலும், நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் நிவாரணமளிக்கும் அரசியற் பாதை மூடிக் கிடப்பது உறுதி.

தேர்தலை அறிவித்து வாரங்கள் கடந்தும் த.தே.கூ., முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைமைகள் ஏன் தடுமாறுகின்றன? மலையகக் கட்சிகள் ஏன் மேலுங் குழம்பியுள்ளன? அதன் காரணம் முற் குறிப்பிட்ட கரிசனைகளல்ல. அவை யூ.என்.பி. வேட்பாளரை ஆதரிக்க விரும்புங் கட்சிகளே. சிங்கள பவுத்த மதவாதிகளின் ஆதரவை நாடி நிற்கும் இரு தரப்புக்களும் எந்தவொரு உறுதிமொழியையுந் தர மறுக்கையில், தாம் விரும்புவரைத் தமது சமூகத்தினருக்குப் பரிந்துரைக்க அவற்றுக்கு இயலவில்லை. ஆனால், 1982 சனாதிபதித் தேர்தலிற் கள்ள மோனங் காத்துத் தாம் விரும்புங் கட்சிக்குச் சார்பாக நடந்தது போன்றேனும் நடப்பார்கள் என எதிர்பார்க்கலாம்.

மக்களின் தேவைகளைப் பேசக்கூடிய பொது வேட்பாளருக்கான தேவை பெரிது. அதற்கான வாய்ப்பும் இருந்தது. ஒரு பொது வேட்பாளர், ஒரு பொது வேலைத் திட்டம், நீண்டகால நோக்குடைய பரந்துபட்ட வெகுசன முன்னணி, மக்களின் உரிமைகட்கான வெகுசனப் போராட்டத்துக்கான அத்திவாரம் என்பவற்றை நோக்கித் தைரியமாக நகர்வது தமது கடந்த காலமெனும் பொறிக்குட் சிக்கியவர்கட்கு எளிதல்ல. எனினும், பரந்துபட்ட வெகுசன முன்னணியும் மக்களின் உரிமைகட்கான வெகுசனப் போராட்டமும் கைவிடக் கூடியனவல்ல.

தலைபணை

மாலை வணக்கம்
அம்மா,
நான் என் தலையில்
ஒரு தோட்டாவுடன் மீண்டுள்ளேன்.
அதோ என் தலையணை
நான் படுத்து ஓய்வெடுக்க வேண்டும்
எனச் சொல்ல
இன்னமும் நேரமுண்டா?
போர்
மீண்டுங் கதவைத் தட்டின
அவர்களிடம் கூறுங்கள்:
அவன் ஓய்வெடுக்கிறான்.

கஸ்ஸன் ஸகற்றான்

பெரிதும்

வரப்புயர நீர் உயரும்
 நீருயர் நெல்லுயரும்
 நெல்லுயர் குடி உயரும்
 குடி உயர் கோன் உயர்வான்
 கோன் உயர் அவன் கூட்டத்தார் உயர்வார்
 அவர் கூட்டம் உயர் கோடிகளும் உயரும்
 கோடிகள் உயர் கோவின் மனைவி உயர்வான்
 கோவின் மனைவி உயர் மகள் மகன் உயர்வார்
 மகன் மகள் உயர் மருமகன் மருமகள் உயர்வார்
 மருமக்கள் உயர் மச்சினிகள் உயர்வார்
 மச்சினிகள் உயர் மாமாக்களும் உயர்வார்
 மாமாக்கள் உயர் மாமிமாரும் உயர்வார்
 மாமிமார் உயர் மாடிகளும் உயரும்
 மாடிகள் உயர் பற்பல கோடி பணமதுவும் உயரும்
 பணம் உயர் பதுக்கல்களும் உயரும்
 பதுக்கல்கள் உயர் ஊழல்களும் உயரும்
 ஊழல்கள் உயர் ஊர்கள் அழிவதும் உயரும்
 ஊர்கள் அழிவது உயர் விசாரணை கமிசன்கள் உயரும்
 விசாரணை கமிசன்கள் உயர் வேலைகள் கெடுவதும் உயரும்
 வேலைகள் கெடுவது உயர் வீதி போராட்டங்களும் உயரும்
 வீதி போராட்டங்கள் உயர் வெடி வைப்பதும் உயரும்
 வெடி வைப்பது உயர் சர்வதேச விசாரணைகள் உயரும்
 சர்வதேச விசாரணை உயர் அமைதியின்மை உயரும்
 அமைதியின்மை உயர் அமெரிக்க தலையீடும் உயரும்
 அமெரிக்க தலையீடு உயர் அழிவுகளும் உயரும்
 அழிவுகள் உயர் அநீதிகளும் உயரும்
 அநீதிகள் உயர் துயரங்கள் உயரும்
 துயரங்கள் உயர் தொழிலாளர் ஒற்றுமை உயரும்
 தொழிலாளர் ஒற்றுமை உயர் விவசாயிகளின் சக்தியும் உயரும்
 இருவரும் உயர் போராடும் சக்தியும் உயரும்
 போராடும் சக்தி உயர் பூமியில் பொதுமை மலரும்

சிவ.இராஜேந்திரன்

சிறுகதை

கலைஞர் அகிப்பு

ஸ்ரீலேக்கா பேரன்பகுமார்

கனகசபை காற்றோடு போராடக்கொண்டு, தன் மிதிவண்டியில் கிழக்கு பக்க வீதியால் நகர்ந்து கொண்டிருந்தார். முன் கைப்பிடியில் ஒரு துணிப்பை, அதனுள் மனைவி கொடுத்த கடையில் சாமான் வாங்கும் கடன் கொப்பி இருந்தது. இவர்களுடைய ஊர் சிறிய தீவாக இருந்ததால், உட்புக் காற்றின் ஈரம் இரும்புப் பொருட்களுக்கு எதிராகப் போனது. இவரின் மிதிவண்டியையும் கறள் கட்ட வைத்துவிட்டது. ஆனாலும் அதன் ஓட்டத்தில் எந்தக் குறையும் இருக்கவில்லை. பயணத்தின்போது வீதியின் இரு மருங்கும் இருந்த விளம்பரங்களை ஒரு வித எரிச்சலோடு பார்த்துக்கொண்டே வந்தார். இன்று இரவு அம்மன் கோயில் திருவிழாவிற்கு கொழும்பிலிருந்து வரும் இசைக்குழு பற்றிய வர்ணப் படங்கள், பாடலுடன் ஆடல் என்று இளம் ஆண், பெண்களின் கவர்ச்சிகரமான படங்கள் என அனைவரையும் அன்புடன் அழைக்கும் விளம்பரம் திரும்பும் பக்கமெங்கும் இருந்தது. அண்ணாந்து பார்த்தால் மரங்களிலும் தொங்கியது.

பிரதான வீதியில் அமைந்திருந்த புதிய கலாசார மண்டபம் அதன் முன்பகுதியில் நடப்பட்டிருந்த இளம் சவுக்கு மரங்கள் காற்றில் அசைந்துகொண்டிருந்தது. உள்ளே சென்று மதிவோரமாக இருந்த துவிச்சக்கரவண்டி நிறுத்தும் இடத்தில் தனது வண்டியை விட்டு விட்டு

உள்ளே போய் அமர்ந்தார். கனகசபை மண்டபத்தினுள் இருந்து வாசலை நோக்கினார். மண்டப வாசலில் இருவர் நிற்பது தெரிந்தது. மண்டபத்தினுள் புழுக்கமாக இருக்கவே, கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தார். இருவரும் இவரைக் கண்டதும் தலையாட்டி சிரித்துக் கொண்டனர். ஒருவர் சிவராசா பண்ணிசைக் கலைஞர். மற்றையவர் ஞானமூர்த்தி ஊரின் கிராமியக் கலைஞர். காவடி, கோலாட்டம், மயிலாட்டம், கும்மி, ஓயிலாட்டம், புலியாட்டம் எண்டு எல்லா ஆட்ட முறையிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர். ஊர் கோயில் திருவிழா தொடக்கம் அயல் கிராமங்களுக்கும் மூன்று மட்டு வண்டியில் பதினைந்து போர் கொண்ட தன் குழுவோடு போய் வருவார். அதிலை ஒரு வண்டி வில்லு வண்டி. அந்த நேரம் மட்டு வண்டில் அரங்காதிப் போகும். இவர்கள் போற வீதியெங்கும் பாட்டும், தாளமும் கேட்கும். சில வேளை குடும்பங்களையும் அழைத்துக்கொண்டு போவார்கள். சமைக்க சட்டி, பாளை, மரக்கறி, அரிசி, படுக்க பாய் தலையணையும் கட்டி, வண்டி போகும். மாடுகளும் பாட்டின் தாளத்துக்கேற்ப ஓடும். அது களைத்துப் போனால், நல்ல நில்லு பார்த்து நிறுத்துவார்கள். அந்த நேரம் ஒரு பாட்டுக் காவுடியை ஒத்திகை பார்த்துவிடுவார். இப்ப அந்த வண்டில் விற்கப் பட்டுவிட்டது. மாடுகளின் சவங்கைகள் மட்டும் வீட்டுச் சுவரிலை இண்டைக்கும் தொங்குது.

ஞானமூர்த்தி நல்ல பண்ணிசைக் கலைஞர். கேட்பவரை மெய் மறக்க வைக்கும் குரல்.

மூலருமாக வீதிக்கு நடந்தனர் வீதியேரமாக ஒங்கி உயர்ந்து நின்ற வேப்பமரத்தின் கீழே போய் நின்றனர். நிழலும் குளிர்மையும் அந்த இடத்தில் பூரணத்துவமாக இருந்தது. பிரதேச செயலகத்திலிருந்து கலாசார உத்தியோகத்தர் வசந்தராணி வந்து கொண்டிருந்தார். அவரின் பார்வை வெய்யிலை ஊடறுத்து இவர்களின் மேல் விழுந்தது. வேகமாக மூவருக்கும் அருகே வந்து நின்றார். அத்தருணம் எழுந்த சுழல் காற்று இவர்கள் மேல் பூதியை வீசிவிட்டு நகர்ந்தது. கனகசபை காற்றில் பறந்த தன் வேட்டியை இருகைகளாலும், இறுகப் பிடித்துக் கொண்டார். “ஏன் ஐயா... வெளியிலை நிக்கிறியன்... உள்ளூக்கை வந்து இருங்கோ....”

வசந்தராணி இவர்களின் பதிலுக்கு காத்திருக்காமல் உள்ளே போனார் மூவரும் இவரைத் தொடர்ந்து சென்று மண்டபத்தினுள் போடப்பட்டிருந்த இரண்டாவது வரிசை கதிரைகளில் அமர்ந்து கொண்டனர். வசந்தராணி முன்னே போடப்பட்டிருந்த மேசையின் பக்கமாக இருந்த கதிரையில் அமர்ந்து, கொண்டு வந்த கோவைகளை பார்வையிட்டார். சிறிது நேரத்தில் தன் நெற்றியில் எழுந்த வியர்வையை

தன் கைக்குட்டையால் ஒற்றிக் கொண்டு எழுந்தார் இடது சுவரில் இருந்த மின் விசிறியின் ஆழியை அழுத்த மின்விசிறி சுழல ஆரம்பித்தது. அதை பார்த்தவாறே கதிரையில் அமர்ந்தார்.

“என்ன...ஐயா.. ஒருத்தரையும் காணேலை... கடித்திலை மூண்டு மணிக் கூட்ட மெண்டு... வடிவம் போட்டானம்..” மூவரும் தலையை ஆட்டிக் கொண்டே வாசலைப் பார்த்தனர். வருடத்திட்டமிடுதலுக்குகேற்ப பிரதேச கலைஞர்களுக்காக கலந்துரையாட சிறிதூக ஒவ்வொருவரும் வர ஆரம்பித்தனர். மண்டபத்து கடிக்காரும் மூன்று பதினைந்தைக் காட்டியது. மண்டபத்தினுள் இருபத்தைந்து பேர் கூடினர். அதில் பலரின் முகங்கள் முதுமையையும், வறுமையையும் பிரதிபலித்தன. அவர்களுக்கிடையில் இளம் கலைஞர்கள் இரண்டு பேர் இருந்தனர் பிரதேச செயலகத்திலிருந்து மேலும் இளம் பெண் ஊழியர்கள் வர கலந்துரையாடல் ஆரம்பமாகியது எல்லோருடைய பெயரும், கையெழுப்பும் பதிகப்பட்ட பின், இரண்டு நிமிடமொளைய இறைவணக்கம். அதனைத் தொடர்ந்து கலாசார உத்தியோகத்தர் உரையைத் தொடர்ந்தார்.

“மதிப்பிற்குரிய கலைஞர்களுக்கு வணக்கம். உங்கள் எல்லோரையும் சந்திக்க வேண்டும் என்ற என் நீண்ட நாள் ஆசை இன்று நிறைவேறி இருக்கின்றது... நாள் நூற்பத்தியிரண்டு கலைஞர்களுக்கு கடிதம் போட்டன். இஞ்ச இருபத்தைந்து பேர்தான் வந்திருக்கிறீர்கள்... இவ்வளவு தொகை வந்ததே எனக்கு சந்தோசம்... சென்ற கிழமை நடந்த கலந்துரையாடலின் பிரகாரம் இந்த வருடத்திற்கான செயற்பாடுகள் பற்றி உங்களோடு கலந்துரையாட வேண்டியுள்ளது. எங்களுக்கு ஐம்பதாயிரம் நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. அதில் பத்தாயிரம் ரூபாய் வீதம் இரு மன்றங்களுக்கு கொடுப்பதாக முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. மிகுதி முப்பதாயிரம் ரூபாவில் கூத்தப் போட்டிகளை நடாத்த மன்றங்களுக்கு இடையில் செலவு செய்வதென முடிவு செய்துள்ளோம்....”

கனகசபை தலையை சீர்செய்தவாறு எழுந்தார். “மன்னிக்க வேணும் அம்மா. கலைஞர் ஒவ்வூதியம் பெற்றுத்தாரதா... முதல் கொணியன்... அதுபற்றி தெரிஞ்சுக் கொள்ள விரும்புறன்...” மீண்டும் கதிரையில் அமர்ந்தார்.

“ஓம் அதுபற்றி நிறைய கதைச்சனான்... எங்கட பிரதேச செயலகத்திலை இருந்து இரண்டு பேரை சிபாரிசு... செய்து னாங்கள். அவை இரண்டு பேருக்கும் கிடைக்கேலை... நீங்கள்... ஒருத்தரும்

செய்தவைகளை... ஆவணப்படுத்தவேலை. அங்க உங்கட ஆவணங்களைக் கேக்கீனம்...” ஞானமூர்த்தி இருப்புக் கொள்ளாது எழுந்தார்.

“அம்மா மன்னிக்க வேணும்... ஒண்டும் செய்யாமல்...ஆவணங்களைக் கொஞ்சம்... சேத்தால்... பெஞ்சன் எடுக்கலாம்... போல கிடக்கு.

“ஐயா உங்கட கோபம் எனக்கு விளங்குது... ஆனால் நான் ஒண்டும் செய்ய முடியாது. சில இடங்களில் பல கலைஞர்கள் சாப்பாட்டுக்கே வழியில்லாமல் கஸர்படுகீனம்... அப்படியான கலைஞர்களுக்கு பெஞ்சன் கொடுக்கிறதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள்...” மண்டபமெங்கும் சலசலப்பாகியது.

“நாங்களுந்தான் சாப்பாட்டுக்குத் திண்டாடுறம்... அது ஆருக்குத்தெரியும்....”

கனகசபை பக்கத்திலிருந்த இளங்கலைஞர் பக்கமாக தலையைச் சாய்த்து புறுபுறுத்துக் கொண்டார். அந்த நேரம் மற்றைய இரு பெண் ஊழியர்கள் இரு தட்டுக்களில் தேநீரும் வடையும் கொண்டு வந்தனர்.

“எல்லோரும் இதை எடுங்கோ... பிறகு கதைப்பம்....”

வசந்தராணியின் வேண்டுகோளுக்கு தலை சாய்த்து மண்டபம் அமைதியாகியது. குடான தேநீர் மேலும் புழக்கத்தை ஏற்படுத்த ஒவ்வொருவரும் உதடுகளைக் குவித்து கழுத்தப் பகுதியினுள் காற்றை ஊதினார்கள். வசந்தராணியும் தேநீரை அருந்திவிட்டு எழுந்தார்.

“உங்களுக்கு என்ன... என்ன... தேவை யெண்டு சொன்னியன் என்டால் பிறகு அவைகளை எங்களாலை முடிஞ்சுவரைக்கும் நிறைவேற்ற முயற்சி... செய்யும்...”

யார் சொல்வது என்ற தடுமாற்றத்தோடு ஒருத்தரையொருத்தர் பார்த்துக் கொண்டனர். இரண்டாவது இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த ஞானமூர்த்தி முன் கதிரையை பிடித்தவாறு எழுந்தார். வெள்ளை வேட்டி, சால்வை, வெள்ளை சட்டை, எண்ணெய் வைத்து சீவப்பட்ட கறுப்பு வெள்ளை முடிகள், அகன்ற வெள்ளை மீசை, நெற்றியில் சிறிய சந்தைப் போட்டு. அவருடைய தோற்றமே அவர் ஒரு கலைஞர் என்பதைப் பிரதிபலித்தது. அங்கிருந்த பெரும்பாலோரின் தோற்றம் இவ்வாறே இருந்தது. ஞான மூர்த்தி எல்லோரையும் ஒரு கணம் பார்த்தார்.

“எல்லோருக்கும்.. வணக்கம்.. எனக்கு இப்ப எழுபத்திரண்டு வயசாகுது. நான் என்ற அப்பாட்டை கற்ற கலையை உயிரைப் போல

பாதுகாத்தன். அது தான் என்ற முழுவேலை. நான் பணம் தேடோணுமெண்டு நினைக்கேலை.. என்ற பிள்ளையாளுக்கு வறுமையைத் தான் சேத்து வைச்சிட்டன்...”

கண்களில் கண்ணீர் ததும்ப பேச்சு தடைப்பட்டது. மற்றைய கலைஞர்களும் இதயம் கணக்க தலைகளைக் குனிந்து கொண்டனர். ஞானமூர்த்தி கதிரையில் பிடித்திருந்த கைகளை இறுக்கி தன்னை சுதாசுரித்துக் கொண்டு தொடர்ந்தார்.

“இப்ப.. என்ற கலை என்னோடையே அழிஞ்சு போடுவோமெண்டு.. பயமாக் கிடக்கு.. நான் எல்லாரிட்டையும் கேட்டுப் பார்த்தன். காசு வேண்டாம்.. என்ற கலையை வந்து பழகுங்கோ.. ஆராவது பொறுப்பெடுங்கோ.. என்று கேட்டன். ஒருத்தரும் வருக்கமில்லை. நீங்கள் ஒரு வகுப்பை ஒழுங்கு செய்து. இந்தக் கலைகளை இளைய சமூகத்திட்டை கொண்டு போய் சேர்க்கோணும்...”

ஆதங்கத்தோடு இருக்கையில் அமர்ந்தார். வசந்தராணி கோவைகளை ஒழுங்கு படுத்தியவாறு “கட்டாயம் இதுக்கான ஒழுங்கைச் செய்வம்..” என்றதும் ஞானமூர்த்தி கதிரையின் ஓரத்திற்கு வந்து “நான் சாகிறத்துக்கிடையிலை.. அதை செய்திருங்கோ..” கனத்த பெருமூச்சுக்கள் இருக்கையில் இருந்தவர்களுக்குக்கிடையில் எழுந்து மண்டபத்தினுள் கரைந்தது.

சிவராசா எழுந்து முன்னே சென்றார்.

“கலாசார உத்தியோகத்தருக்கும்.. மற்றும் ஊழியர்களுக்கும்.. மதிப்பிற்குரிய கலைஞர்களுக்கும் வணக்கம். இந்த கலந்துரையாடலுக்கு நான் வந்த முதல்நோக்கம் உங்கள் எல்லோரையும் பார்க்க வேண்டுமெண்டு தான். எல்லாரும் கூடியிருந்த காலம்.. இல்லாமல் போச்சுது. எனக்கு நல்ல ஞாபகமிருக்கு எழுபத்திரண்டுவை எல்லாரும் சந்திச்சம். எங்கட கோயில் திருவிழாவுக்கு விடிய விடிய கூத்தும், ஞானமூர்த்தி அண்ணையின் காவடி.. மயிலாட்டம்.. மூண்டு மாசமாய் கோயில் இலுப்ப மரத்துக்கு கீழை வச்சப் பழக்கினதும்.. குழைசாதம் சமைச்ச சாப்பிட்டதும் ... ம்..”

பின்வரிசையில் இவ்வளவு நேரமும் அமைதியாக, வெறுத்த பார்வையோடு இருந்த சாம்பசிவம் அண்ணாவியார் எழுந்தார்.

“ஓம் குழைசாதம் சமைச்ச அண்டைக்குத் தான் சிவராசா அண்ணை பொம்பிளையைக் கொண்டந்தவர்... பொம்பிளை விட்டுக்குக் காற்ற எல்லாரையும் வாளோடையே தூரத்தினதையும்... ஞானமூர்த்தி அண்ணை பயத்திலை பனைமரத்திலை ஏறியிருந்ததும் ஞாபகத்துக்கு வருது..”

மண்டபம் எங்கும் முதுமையின் சிரிப்பொலிகள் முட்டி மோதி எதிரொலித்தன... மகிழ்ச்சி உள்ளத்தைத் தொட, இவ்வளவு நேரம் சேர்ந்திருந்தவர்கள் கதிரையில் நிமிர்ந்து அமர்ந்தனர். சிவராசா வெட்கம் கலந்த மகிழ்வில் உரையைத் தொடர்ந்தார்.

“இப்ப எங்க ஊரிலை..? வெளியூர்க ளிலை இருந்து நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு வருகனம்.. இண்டைக்கு அம்மன் கோயிலுக்கு வறா கோஷ்டிக்காரருக்கு.. மூண்டு லட்சம் குடுத்துக் கூட்டிக்கொண்டு வருகனமாம்.. அதிலை ஒரு பத்தாயிரத்தைத் தந்து எங்கட கூத்துக்களிலை ஒண்டையாவது போட்டிருக் கலாம்....”

மீண்டும் சாம்பசிவம் அண்ணாவியார் எழுந்தார்.

“ஓமண்ணை.. நானும் சுவரெங்கும் ஓட்டி யிருக்கிறதகளைப் பாத்தன். அரையும் குறை யுமா.. பெண்டுகள் நெளிஞ்சு கொண்டு நிக்கினம். உதுகள் ஆயிரமிருந்தாலும் நாங்கள் காலிலை சலங்கையை கட்டி ஆடுற கூத்தைப் போல இருக்குமே.. வடிமோடிக் கூட்தொண்டை கனகசபை அண்ணை ஆடினாலும் ஒருத்தற்றை கண்ணும் இமைக் காது...”

கலைஞர்கள் ஒவ்வொருவரும், தங்கள் மனத்துயர்களை கொட்டித் தீர்த்தனர். வசந் தராணி எல்லோரும் சொன்னவற்றின் சுருக் கங்களை எழுதிக்கொண்டார். இவ்வளவு நாளும் பாரமாக இருக்காத உத்தியோகம் இன்று பெரும் சமை போல் அமுத்தியது. முதுமையின் தளர்வுக்குள் ஒளிர்ந்திருந்த பொக்கிஷமான எண்ணங்கள், எதிர்பார்ப்புக்கள் அவற்றை நிறைவேற்ற முடியாமோ என்ற பயத்தோடு தன் கோவைகளுக்குள் கண் பதித் ததார். இளம் பெண் ஊழியர் இருவரும், எல்லோரும் தேற்றை குடித்துவிட்டு கதிரை களின் காலோரமாக வைத்த வெற்றுத் தேநீர் கோப்பைகளை பொறுக்கியெடுத்துக் கொண்டு வெளியே போனார்கள். சிவராசா மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

“அடுத்து எங்கட பிரதேசத்து தகுதியான கலைஞர்களுக்கு கலாபூஷண விருது பெறு வதற்கும் நீங்கள் வழி செய்யோணும்..” வசந் தராணி இருக்கையில் இருந்தவாறே அவ சரமாக பேசினார்.

“அதுக்கும் நான் முயற்சி செய்தானம்.. நீங்கள் எல்லோரும் செய்ததுகளை கொஞ்சமாத்தான் ஆவணப்படுத்தி இருக்கிறியன்.. அது காணாது... நான் என்ன செய்ய?”

“என்னம்மா நீங்கள் எல்லாத்துக்கும் ஆவணம் ஆவணமெண்டு சொல்லுறியன்.. அவைகள்

எங்களிடடை சேரடிபிக்கேட் கேக்கிறதை விட்டிட்டு.. எங்களை ஒருக்கா ஆடவிட்டு பாக்கட்டும்.. பாடவிட்டு பாக்கட்டும்.. அதை விட்டிட்டு..”

கனகசபை மிகுதி வார்த்தைகளை முணு முணுத்துக் கொண்டார். பின் சற்றுக் கோபத்தோடு

“எங்களுக்கு எங்கட கலை வளரோணும்.. சபை மெய் மறந்து போய்ப் பார்க்கோணும் ஒரு பிழையும் விடாமல்.. சுத்தமா இருக் கோணு மெண்டு நினைச்சம்.. எங்களைப் படமெடுத்து வைக்கோணும்... இப்பத்தைய ஆக்கள் மாதிரி எங்களை விளம்பரப்படுத்த தேலை.. சிலவேளை அது பிழையோ தெரியலை..”

கனகசபை தன் ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்திய திருப்பியோடு அமைதியானார். பழைய கலை ஞர்களின் மனக் குழறல்களுக்குள் இளம் கலைஞர்கள் மொனமமாகிப் போயினர். இரு வரும் ஆசிரியர் தொழில் செய்து கொண்டு, சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் நேரத்தில் கூத்துக் களை ஆடுபவர்கள். இவர்கள் மூத்த கலை ஞர்கள் போல் கூத்தை உயிராக நேசிப்ப வரல்லர். மூத்த கலைஞர்களின் துடிப்பைப் பார்த்து, மொளனித்து இருந்தனர்.

வசந்தராணி கையிலிருந்த பேனையை கழற்றி யூட்டியவாறு மேசைக்கு முன்னால் வந்து நின்றார்.

“நீங்கள் எல்லோரும் எங்களுக்கு ஒரு உதவி செய்யோணும். உங்களாலை முடிஞ்சால்.. உங்கட கலையோடை சம்பந்தப்பட்ட பழைய ஏடுகள்.. பொருட்கள் இருந்தால்.. விருப்ப மெண்டால் தரலாம்.. எங்கட செயலகத்திலை.. ஒரு ஆவணப்படுத்தல் பெட்டி வைச் சிருக்கிறம் அதிலை வைப்பம்.. அப்பிடி யிருந்தால் எல்லாரும் அதுகளைப் பாப்பீனம்..”

“ஓ.. கடைசியிலை காட்சிப் பொருளுமாக் கிட்டியன்..”

ஞானமூர்த்தி தனக்குள் எழுந்த கோபத்தை கட்டுப்படுத்தியவாறு கேட்டார்.

“ஐயா என்னோடை நெடுகலும் கோபப்படுறியன்.. நான் என் கடைமையைச் செய்யிறன்.. நானும் என்னாலை செய்ய முடிஞ்சதைச் செய்யிறன்... இந்த வருசம் கலைவிழா செய்யப் போறம்.. அதிலை உங்கள் எல்லாற்றையும் நிகழ்ச்சியும் செய்யிறது எண்டு முடிவு செய்திருக்கிறம்...”

சில கண நேர இடைவெளியின் பின்

“வேற ஆராவது கருத்துச் சொல்ல

விருப்பினால் சொல்லலாம்...”
எல்லோரும் ஒன்றுமில்லை என்பது போல், சிறிய தலையாட்டத்துடன் அமைதியாக இருந்தனர்.

“சரி இன்றைய கலந்துரையாடலுக்கு சமூக மனித உங்கள் எல்லாருக்கும் நன்றி.. இத்துடன் நிறைவு செய்து கொள்வோம்..” வசந்தராணி எல்லாரையும் பார்த்து சிரித்த வாரே கோவைகளை எடுத்து நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு மண்டபக் கடிக்காரத் தினைப் பார்த்தார். அவரைத் தொடர்ந்து அனைவரது முகமும் கடிக்காரத்தின் பக்கம் திரும்பியது. நேரம் நான்கு முப்பதைத் தாண்டியது. வெளியே சென்ற பெண் ஊழியர் இருவரும் உள்ளே வர வசந்தராணி அவர்களுடன் உரையாட மற்றையார் வெளியேறினார்கள்.

கலைஞர்கள் மீண்டும் துவிச்சக்கர வண்டி நிறுத்தும் இடத்தில் ஒன்று கூடினர். இரு மோட்டார் வண்டிகள், பன்னிரண்டு கறள் பிடித்த மிதிவண்டிகள். உரியவர்களின் வரவுக் காக காத்திருந்தன. இளம் கலைஞர்கள் இருவரும் மரியாதை கலந்த புன்முறுவலோடு தமது வண்டிகளை எடுத்துச் செல்ல மற்றைய கலைஞர்கள் மிதிவண்டியின் கைபிடையை பிடித்தவாறு ஒருத்தரையொருத்தர் பார்த்தனர். நீள்கோட்டில் வெள்ளை உடையில் அவர்கள் நின்ற கோலம் அழகாக இருந்தது. அதை ஒவ்வொருவரும் இரசித்துக் கொண்டனர்.

“நாங்கள்.. எல்லாரும்.. எங்கட சிவன் கோயில்.. இலுப்ப மரத்துக்கு ஒருக்கா போவமே..?”

எல்லாரும் கண்ணில் மின்னலோடு, தலையாட்டி சம்மதிக்க உட்புக் காற்றைக் கிழித்தவாறு பன்னிரண்டு மிதிவண்டிகள் சிவன் கோயிலை நோக்கி நகர்ந்தன.

கோயிலின் வெளிவீதியெங்கும் வெண்மணல் பரந்திருந்தது. அம்மணலில் மிதிவண்டிகளின் சக்கரங்கள் கோடுகளால் கோலமிட்டுச் சென்று, இலுப்பை மரத்தின் கீழ் நின்றன. அதனால் மரத்தின் மேல் இருந்த கொக்குகள் மேலெழும்பு பறந்தன. எல்லோரும் மணலில் சப்பாணி கட்டி அமர்ந்தனர்.

கோயிலின் முன்னே கற்பூரம் கொழுத்திக் கொண்டிருந்த பெண்கள் இருவர். மரத்தின் கீழ் இருந்தவர்களைப் பார்த்து கோயில் கூட்டம் நடக்கப்போவதாக நினைத்துக் கொண்டனர். வேகமாக வணங்கிவிட்டு பறப்பட்டனர்.

இலுப்பை மரத்தின் கீழ் பழைய நினைவுகளை ஒவ்வொருவரும் மீட்டுக் கொண்டனர்.

“நாங்கள் .. எல்லாரும் ஒருக்கா பாஞ்சாலி சபதம் செய்து பாப்பமே...?”

கனகசபை அண்ணாவியாரின் எண்ணத்தைத் தொடர்ந்து மற்றையவர்களும் தொடர்ந்தனர்.

“தென்மோடியோ...?”

“ஓம் ஓம்... சுருக்கி ஆடுவாம்.. ஆறுமணிக்கு முடிப்பம்...”

“தொடங்கினால்... நான் பாடுவன்...”

“மறந்தால்... நான் ஞாபகப்படுத்திறன்...”

“அங்க கிடக்கிற ரண்டு சிரட்டை யெடுத்தா.. தாளம் போடலாம்...”

“சரி.. நான் பாஞ்சாலிக்கு வாறன்...”

“நான்.. தூரியோதனன்...”

“நான் கட்டியக்காரன்... அதுதான் முந்தியும் செய்தானன்...”

இவ்வாறு எல்லா கலைஞர்களினதும், திட்டத்தோடு இலுப்பை மரம் அரங்காக மாற கூத்து தொடங்கியது. கணீரென்ற குரல் காற்றோடு பரவி கோயில் பூசகரையும், உதவியாளர் இருவரையும் அழைத்து வந்தது. வந்தவர்கள் இலுப்பை மரத்தின் கீழ் இருந்த கற்களில் அமர்ந்தனர்.

“பல வருடங்கள் ஆடாத கால்கள் ஆடித்தீர்த்துவிடுவது போல் சுருதி பிசகாது, தாளம் தப்பாது ஆடிய ஆடல்களில் பூசகரும், உதவியாளரும் உறைந்திருந்தனர். ஆட்டத்தில் மணல்கள் சிதறி விழ புழுதி எங்கும் பறந்தது. ஆயினும் அதை ஒரு பொருட்டாக எவரும் கருதவில்லை. கனகசபை அண்ணாவியார் இடையிடையே ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். கூத்து நிறைவை நெருங்க, நெருங்க விறுவிறுப்புக் கூடியது.

பூசகர் ஆறுமணிப் பூசைக்காக செல்ல வேண்டியிருந்ததால் விருப்பமற்று எழுந்தார். அவர் எழுந்ததால் உதவியாளர் இருவரும் எழும்ப வேண்டி இருந்தது. மூவரும் கோயிலினுள் செல்ல கோபுரத்தோடு இருந்த பழைய காண்டாமணி ஒலித்தது. அதன் ஓசையால் கோபுரத்தில் இருந்த புறாக்கள் பறந்தன.

முன்னர் சொன்னது போல், கோயில் பூசைக்காக மணி அடிக்க கூத்து நிறைவு பெற்றது. உடல் வியர்த்துக் கொண்ட மூச்செறிய கலைஞர்கள் வட்டமாக மணலில் அமர்ந்தனர். அங்கு கரகோசம் செய்ய எவரும் இருக்கவில்லை, கட்டியணைத்து பாராட்ட எவரும் இருக்கவில்லை. ஆனாலும் கூத்தை ஆடிய மனத்திருப்தியோடு ஆனந்த கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டனர். பின் எல்லோரும் கோயில் கேணியில் கைகால்களை கழுவி விட்டு

கோயிலினுள் சென்றனர்.

கோயிலிருந்து மீண்டும் மணலைக் கீழித்தவாறு மிதிவண்டிகள் கலைஞர்களை வீடுகளுக்கு சுமந்து சென்றன. கனகசபை வீதியால் சென்று ஆலமரத்தின் கீழ் இருந்த கடையின் முன்னால் நின்று. கைபிடியில் தொங்கிய துணிப்பையினை எடுத்துக் கொண்டு கடையின் படியில் மெல்ல ஏறினர். ஒற்றைக் கதவு சாத்தப்பட்டிருந்தது. இவ்வளவு நேரமும் இருந்த கம்பீரம் கலைந்து கூனிக்குறுகிப் போனார். கடைக்கு கொடுக்க வேண்டிய போனமாதக் கடன்காசு இன்னும் கொடுக்கவில்லை. கடை முதலாளி வீராசாமி அதுபற்றி கேட்காத போதும் இவருக்கு ஏதோ சங்கடத்தைக் கொடுத்தது. உதவிக்கு நிற்கும் கண்ணன் கதவை முழுமையாகப் பூட்டுவதற்கு ஆயத்தமாகினான். கனகசபை திரும்பிப் போய்விடுவோம் என நினைக்கும் நேரம்

“அண்ணை.. வாங்கோ... தம்பி.. அண்ணைக்கு என்ன வேணுமெண்டு எடுத்துக்குடு..” கனகசபை சங்கடத்துடன் துணிப்பையில் கையைவிட்டு கடன் கொப்பியைத் தூக்கினார். கண்ணன் ரிச்சீலோடு இரு புருவங்களையும் உயர்த்தினான்.

“என்ன தம்பி நிக்கிறாய் கொப்பியை வேண்டு...”

அந்த நேரம் இன்னொரு பெண் அங்கு வர, கண்ணன் கடன் கொப்பியை வைச்சிருக்குமாறு சைகை காட்டிவிட்டு அந்தப் பெண் கேட்டதைக் கொடுத்துவிட்டு கனகசபையிடம் கடன் கொப்பியை வாங்கினான். கொப்பியில் எழுதுவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டு நிமிர்ந்து என்ன வேண்டும் என்பதுபோல் பார்க்க

“ஒரு கிலோ சீனி... இரண்டு கிலோ அரசி... ஒரு தேங்காய்... அரைக்கிலோ... கனகசபை தொடராக சொல்லி நிறுத்தினார். இன்னும் பலதை நினைத்து வந்தார். கண்ணன் பார்வையாலேயே கிண்டல் செய்துவிடுவான் என்று பயந்து நிறுத்திக் கொண்டார். சாமான்களை வாங்கி துணிப்பையில் வைத்துவிட்டு கடன் கொப்பியைப் பார்த்தார். பத்தாயிரத்து இருபத்தைந்து ரூபாய் கொடுக்க வேண்டிய தொகையாக இருந்தது. எப்படியாவது முதலிலை கொஞ்சத்தையாவது கட்டினோம். வாறுகிழமை.. இருக்கிற ஓடியல் கிழங்குகளை குடுத்தால் கட்டலாம்..” தனக்குள் பேசியவாறு வேட்டியினை முழங்கால் தெரிய மடித்துக் கட்டினார். பின் மிதிவண்டியின் நிறுத்தியைத் தட்டி விட்டு இருக்கையில் ஏறியமர்ந்து வீதியின் இடதுபக்கமாக இருந்த மண் வீதியால் இறங்கினார். இரண்டு பக்கங்களும் பனை மரங்கள் ஓங்கி உயர்ந்து நின்றது. காற்றில் பழுத்த ஓலைகள் சரசரத்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தச் சத்தத்தினால் நிமிர்ந்தார். மரம் நிறைந்த பனம்

பழங்களிருந்தன. சற்றுத் தள்ளி மேச்சல் முடித்து வீடுகளுக்குப் போன மாடுகளில் மூன்று மாடுகள் விழுந்திருந்த பனம் பழங்களை, வாயோரமாக தம் நீண்ட நாக்கினை வீசி வீசி நக்கிக்கொண்டிருந்தன. இவரைக் கண்டதும் வெருண்டடித்து ஓடின.

மண் வீதியிலிருந்து குளக்கட்டு வழியாக மிதிவண்டியைத் திருப்பினார். இரவு அம்மன் கோயில் இசைக்குழுவின் நிகழ்வுக்காக வர்ண விளக்குகள் பல பொருத்தப்பட்டிருந்தன. அதற்கான இணைப்பினை நான்கு இளைஞர்கள் செய்து கொண்டிருந்தனர். அவ்வேளை குடத்துடன் பெண்கள் மூவர் நல்ல தண்ணீர் கிணற்றை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களையும் பார்த்து இளைஞர்கள் கிண்டல் செய்ய அதற்கு சிரித்தவாறு வந்தனர். கனகசபையைக் கண்டதும்

“என்ன... பெரியப்பா... வீட்டிலை கொண்டு டாட்டம் போல... அதை குடும்பத்தோடே வந்திருக்கிறா...”

நடுவில் வந்த உறவுப் பெண் சொல்ல வேகமாக மிதி வண்டியை மிதித்தார். வீட்டின் அருகே செல்ல கனகசபையின் திருமணத்திற்காக காத்திருக்கும் ஒரேயொரு மகள் செவ்வந்தியுடன் சகோதரியும் தண்ணீர் குடத்துடன் வந்துகொண்டிருந்தனர். தனது சகோதரனைக் கண்டதும் “வாங்கோ... அண்ணை... அம்மன் கோயில் கோஷ்டியெண்டு தெரிஞ்சதும்... பிள்ளையன்... மாமாவீட்டை போவ மெண்டு அடம்பிடிச்ச அழகு தொடங்கிட்டனாம்... பின்ன நானும் ஊருக்கு வந்து கணநான்... என்று போட்டு வந்திட்டன்...”

தன் மிதிவண்டியை நிறுத்தி விட்டு

“அதுக்கென்ன... நல்லது... ஒரு கிழமைக்கு நிண்டிட்டு போ... பிள்ளை...” என்றார்

சகோதரனின் வார்த்தைகளில் மகிழ்ந்தவாறு மருமகனின் கையை இறுகப்பிடித்தான் செவ்வந்தியும் அதைையை புன்னகையோடு பார்த்தாள். இருவரும் கைகளில் வைத்திருந்த குடத்தை தலையில் வைத்து நடக்க, கனகசபை தனக்காக காத்திருக்கும் மருமகளைப் பார்ப்பதற்காக சந்தோசத்தோடு புறப்பட்டார்.

தெளிவத்தை ஜோசப் சிறுகதைகள்: 'அகமும் புறமும்'

க. தவச்செல்வன்

ஈழத்துப் புனைகதை வரலாற்றில் மலையகப் புனைகதைகள் தனித்துவமானவை என்பதோடு அரை நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட வரலாறும் அவற்றுக்கு உண்டு. 1930ம் ஆண்டு நடேசய்யர் எழுதிய "ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்" எனும் கதையே மலையகத்தின் முதலாவது சிறுகதையாகக் குறிக்கப்படுகிறது. மலையகச் சூழல் புனைகதைகள் தோன்றுவதற்கான களமாகியமைக்கு அதற்கடுத்துத் தோன்றிய சி.வி வேலுப்பிள்ளையின் படைப்புக் களைக் கருத்திற் கொள்ளலாம். மலையக இலக்கியத்தின் முன்னோடிகளான நடேசய்யரும் சி.வி வேலுப்பிள்ளையும் மலையகப் புனைகதை வளர்ச்சிக்குக் காத்திரமான பங்களிப்பை வழங்கியிருந்தாலும், என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் சிறுகதைகளில் தான் மலையகச் சிறுகதைகள் கட்டமைத்த தோற்றத்தைப் பெறுகின்றன. அதுமாத்திரமன்றி, ஐம்பதுகளுக்கு பின்புதான் மலையகச் சிறுகதைகள் மலர்ச்சி காண்கின்றன. இம் மலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதில் ஐம்பதுகளுக்குப் பின்பு எழுதிய என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், மு.சிவலிங்கம், மலரன்பன், மாத்தளை வடிவேலன், மாத்தளை சோமு, சாரல்நாடன், அல் அஸுமத் போன்ற சிறுகதையாசிரியர்களின் பங்களிப்பு உயிர்ப்பானது. இவர்களது எழுத்துப்பணி இன்றும் தொடர்வது கவனிக்கத்தக்கது. இப் புனைகதைப் படைப்பாளிகளுள், ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேல் இத் தளத்தில் இயங்கும் ஒரு பன்முக ஆளுமையாகத் தெளிவத்தை ஜோசப்பைக் குறிப்பிடலாம். இது வரையிலும் அவரது புனைவுலகம் குறித்த ஆழமான ஆய்வுகள் இல்லாமை துரதிர்ஷ்டமானது. இக் கட்டுரை அவருடைய படைப்புலகத்தைப் பற்றிய ஒரு பார்வையை செலுத்தும் நோக்குடையது.

தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களது படைப்புலகம் ஐம்பது வருடங்கள் நீண்டதாயினும் அவருடைய படைப்புக்களின் பெருவாரியானவை இதுவரை

நூலாக வரவில்லை. முதன்முதலாக 1974ம் ஆண்டு வீரகேசரி அவரது "காலங்கள் சாவதில்லை" நாவலை வெளியிட்டது. தொடர்ந்து மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள் 1979ம் ஆண்டு "நாமிருக்கும் நாடே" சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டார். "ஞாயிறு வந்தது" "மனம் வெளுக்க" "பாலாயி" ஆகிய மூன்று குறுநாவல்கள் அடங்கிய தொகுதியான "பாலாயி" 1997இலும் "மலையகச் சிறுகதை வரலாறு" 2000 இலும் துரைவி வெளியீடாக வந்தன. 2010ம் ஆண்டு "குடைநிழல்" நாவலை கொடகே பதிப்பகம் வெளியிட்டது. தமிழகத்தின் எழுத்து பதிப்பகம் 2013ம் ஆண்டு குடைநிழலின் இரண்டாவது பதிப்பை வெளியிட்டது. 2013ம் ஆண்டு நற்றிணை பதிப்பகம்; (பதிப்பாசிரியர் ஜெயமோகன்) மூலம் "மீன்கள்" எனும் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி வந்தது. இறுதியாக, 2014ம் ஆண்டு, பாக்கியா பதிப்பக மூலம் "தெளிவத்தை ஜோசப் சிறுகதைகள்" எனும் அவரது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்திருக்கிறது. மேற்குறிப்பிட்டவையே இதுவரை வெளிவந்திருக்கிற அவரது படைப்புக்களாகும். சிறுகதைகள், நாவல்கள், ஆய்வுகள் என்று பல தளங்களிலும் அவர் இயங்கிருப்பினும் அதிகமாக அவர் படைத்திருப்பன சிறுகதைகளே. இதுவரை அறுபதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை அவர் படைத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. எனினும், தொகுப்புகளாக வெளிவந்த மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளின் 34 சிறுகதைகளை ஆய்வுக் குட்படுத்தி, அவரது சிறுகதைகளின் இயங்குதளத்தை அறிவதற்கு இக் கட்டுரை வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு புனைகதைப் படைப்பாளி எழுதிய அனைத்துச் சிறுகதைகளையும் வாசித்து அவை குறித்த பார்வைகளை ஒருமுகப்படுத்தி ஒரு முடிவுக்கு வருவது சாலச்சிறந்தது. எனினும் தொகுக்கப்படாத சிறுகதைகளைத் தேடுவதி் லேற்படும் சிரமங்களின் காரணமாக, இவ்வாய்வு தொகுப்புக்களாக வந்த சிறுகதை களின் போக்குக் குறித்தே பேசுகிறது.

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் சிறுகதைகள் ஏனைய சிறுகதையாசிரியர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவை. அவை மலையகத்தை அடித்தளமாக கொண்ட கதைகளின் அளவுக்குக் கொழும்பு வாழ் தமிழர்களின் பிரச்சினைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டும் புனையப்பட்டுள்ளன. அவைமாதிரிமன்றிச், சமூகத்தில் உலவும் உதிரி மாந்தரின் உளவியலையும் அவை பிரதிபலித்துள்ளன. இவ்வாறு, மலையகப் பின்புலத்திற் தோன்றியவை; கொழும்பைத் தளமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை; அவ்வப்போதைய சூழ்நிலை வெளிப்பாட்டு கதைகள் எனத் தெளிவத்தையின் கதைகள், மூன்று தளங்களில் இயங்கியுள்ளன.

1. மலையகப் பின்புலத்திற் தோன்றியவை

அவரது கதைகளில் அரைக்கரைவாசி மலையகத்தளத்திலிருந்து எழுதப்பட்டவை. மலையகத்திற்குள்ளும் ஒரே வகையான பிரச்சினைகளையோ ஒரே வகையான கதைமாந்தர்களையோவன்றி அச் சூழலில் உலவும் பல்வேறுபட்ட பாத்திரங்களை வகைமாதிருகளாகக் கொண்டுள்ளது. மலையகத்துக்குள் நிலவும் பிரச்சினைகளில் அவர் கண்ணுக்குப்பட்ட பிரச்சினைகளைப் பார்ப்போமானால், கொழுந்தெடுக்கும் பெண் தொழிலாளியின் வாழ்குழல் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தல், நெறிப்படுத்தல், தொழிலாளர்களின் உரிமை சார்ந்த விடயங்களில் கங்காணி மற்றும் அதிகாரிகளின் உழைப்புச் சுரண்டல், மலையகச் சமூகத்தில் இன்றளவும் நிலவுகின்ற குடியிருப்புச் சார்ந்த பிரச்சினைகள், கல்விப் பிரச்சினை, தண்ணீர், வறுமை, சாதிய எச்சங்கள் போன்ற கருப்பொருள்களைக் கையாண்டுள்ளமை, தோட்ட உத்தியோகத்தர்களின் சல்லாபங்கள், அவர்களது தனிப்பட்ட உளவியல், தொழிலாளர்கள் தங்களது வாழ்வியலைக் கட்டமைத்துக் கொள்ள முடியாமல் தவிக்கும் இடர்பாடுகள், அவர்களை அவர்களே காவுகொள்ளும் துர்பாக்கிய நிலை, அங்குள்ள இளைஞர்களின் போக்கு, சில இடங்களில் நிலவுகின்ற இனமுறுகல்கள், அவர்களது துணிச்சலான செயற்பாடுகள், தோட்டத்து மக்களின் திறந்த மனநிலை, அவர்களது ஏக்கங்கள், தவிப்புக்கள் போன்றன அவரது பிரதான பேசு பொருள்களாகின்றன.

இக் கதைகளில் மிக முக்கியமாக மலையக சமூகம் குறித்த முனைப்பான விடயங்களைப் பேசும் கதைகள் அமைந்துள்ளன. பல தசாப்த காலமாக மலையகத் தொழிலாளர்கள் எதிர்கொள்கின்ற பொதுவான பிரச்சினைகளை அவருடைய கதைகளில்; தலையாய கதைகளாக கொள்ளப்படும் 'பாட்டி சொன்ன கதை' 'மீன்கள்' 'கூனல்' 'பீலி மேலே போகிறது' 'கத்தியின்றி ரத்தமின்றி' ஆகியன வெளிப்படுத்துவதைப் பார்க்கலாம். அவை குறிப்பாகத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளை நேரடியாகக் கூறும் கதைகளாகவும் அதிகார

வர்க்கங்களின் ஒடுக் குமுறைகளை நுண்மையாகக் கோடிட்டுக் காட்டக் கூடியனவாகவும் மையப் பிரச்சினைகளைச் சூழ்ந்து எழுதப்பட்டவையாகவும் விளங்குகின்றன.

மலையகப் படைப்புக்களைப் பொறுத்தவரை, அவற்றின் மையச்சரடே சமூக அரசியல்தான். சமூக அரசியலைப் பேசாத எந்த படைப்பையும் உயிர்ப்பானதாகக் கருதமுடியாது. காரணம், அங்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கும் வாழ்வியல் கட்டமைப்பு வித்தியாசமானது. பிரித்தானிய காலனித்துவ காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட சமூக அடுக்கமைவு மாறிவிட்டதாகக் கூறமுடியாது. ஆகவே, அங்கு வாழ்க்கையைப்பற்றி ஒரு படைப்பு பேச வேண்டுமானால் அது புறநிலைப்பார்வை கொண்டதாக அமையக் கட்டாயப்படுகிறது. இந்தக் கட்டாயந்தான் படைப்பாளியை சமூகத்துடன் ஒன்றச் செய்கிறது. தெளிவத்தையின் மேற்குறிப் பிட்ட இந்த ஐந்து கதைகளையும் இத் தன்மை கொண்ட கதைகளாகக் குறிப்பிடலாம்.

குறிப்பாகப் பாட்டி சொன்ன கதையில் தொழிலாளர்களுக்கு அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட குடியிருப்புக்களும் வாழ்க்கைச் சூழலும் அவர்களது வாழும் முறைகளை எவ்வாறு நெறிப்படுத்துகின்றதெனப் பார்க்கலாம். அதனை ஆசிரியர் இரண்டு தலைமுறைகளைப் பயன்படுத்தி முன்வைக்கிறார். இவ்வாறானதொரு நிலைமையில் ஏற்படுகின்ற பிரச்சினையை ஓர் இளம் பெண் தொழிலாளி எப்படி எதிர்கொள்ளலாம் என்பதைத் தீர்மானிப்பதே இக் கதையில் ஆசிரியர் கையாண்ட உத்திமுறையாகும். இந்தக் கதையில் கதைக்கூறும் உத்தியே ஒரு சமூக இறுக்கம் கொண்டதாக விளங்குகிறது.

மலையகத்தில் வாழும் தொழிலாளர்களின் தொழில் தொடக்கம் அவர்களது வாழ்வியல் சார்ந்த அனைத்துக் கூறுகளும் ஆளும் அதிகாரவர்க்கங்களால் தீர்மானிக்கப்பட்ட அல்லது அவர்களால் கட்டமைக்கப்பட்டவையாகவே விளங்குவதை மையமாகக்கொண்டுதான் ஏனைய நான்கு கதைகளும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இரண்டு காம்பிராக்கள் கொண்ட லய வீட்டில தான் அக்குடும்பத்தில் உள்ள அத்தனை உறுப்பினர்களும் குடும்பம் நடத்த வேண்டும்; அதனடிப்படையில் அந்தரங்க வாழ்வி யல் சட்டகங்கள் கூட ஆளும் அதிகாரத் தரப்புகளாலேயே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன (மீன்கள்). தேயிலைக் கன்று நட்டு, மரமாக்கி, மலைமலையாய் ஏறி கொழுந்து பறித்து, அதைப் பதப்படுத்தி, அரைத்துப், பருகுவதற்குரிய பானமாக்குவது வரை அவர்களுடைய கடுமையான உழைப்பு அவசியப் படுகிறது. ஆனால் தயாரிக்கும் தேயிலைத் தூளில் உயர் ரகத்தை அவர்கள் ருசிக்கமுடியாது; அவர்கள் பருகவேண்டியது கடைசி ரகத் தேயிலை தான் (கூனல்). எவ்வாறு தனித்தனியாக வீடில்லையோ அதுபோலவே

தனித்தனியாகக் குடிநீர் வசதியும் இல்லை. பீலி எந்த இடத்தில் அமையவேண்டுமென்பதைத் தீர்மானிப்பது கூடத் துரைதான். இது தொழிலாளர்கள் தமக்குள் முரண்பாடுகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் வகையிலேயே அண்மைக்காலம் வரை அமைக்கப்பட்டுள்ளது (பீலி மேலே போகிறது). அடுத்தது தொழில்: கடும் மழையில் வெளியே நிற்க முடியாத வகையில் காலநிலை எவ்வாறு அமைந்தாற்கூடக் குறித்த நிறை கொழுந்தை எடுத்தாக வேண்டும்; அவர்களுக்கு எந்தப் பாதுகாப்புமில்லை. சலுகையும் தரப்படாது (கத்தியின்றி ரத்தமின்றி). இவைதான் மையப் பிரச்சினைகள். இந்த மையப் பிரச்சினைகளின் உபகூறுகளாகவே ஆசிரியரின் ஏனைய கதைகளில் வருகின்ற பிரச்சினைகளைக் கருதலாம். இங்கு எல்லாமே ஆளும் தரப்புக்களைச் சார்ந்துதான் இருக்கிறது. இதற்கெதிராக தமது உரிமை சார்ந்து ஆளும் தரப்பிடம் குரல் எழுப்பும்போது அது அதிகாரத் திலிருக்கும் தரப்புகளைக் கைகாட்டி விடுகிறது. இது எதேச்சையான நிகழ்வல்ல. மிக நுணுக்கமாகத் திட்டமிடப்பட்ட நெருக்குதலாகும்; இதை, 'மின்கள்' கதையில், வீடு கேட்டுத் துரையிடம் செல்லும் தொழிலாளியைக் "கங்காணிக்கிட்டே போ" என்று காட்டி விடுவது, 'கத்தியின்றி ரத்தமின்றி' என்ற கதையில் கடும் மழை காரணமாக வேலை செய்ய முடியாத தொழிலாளர்களை ஒருநாள் பேருடன் வீட்டுக்குச் செல்ல அனுமதிக்குமாறு துரையிடம் போய்க் கேட்ட தலைவனிடம் சரி என்று ஒத்துழைத்துவிட்டுக், கணக்குப்பிள்ளையிடம் "நீ எப்படியாவது பனி ரெண்டு கொழுந்தெடுக்கப்பார்;" என்று சமார்த்தியமாக நெறிப்படுத்துவது, 'கூனல்' என்ற கதையில் நேரடியாகத் தொழிற்சாலை அதிகாரிகளே தொழிலாளி தூள் களவெடுப்பதாத் துரையிடம் மாட்டி வீட்டு அவர்கள் மூடை கணக்கில் திருடுவது, அது போலவே தோட்டத் தலைவனை வைத்துக் கொண்டு தான் நினைத்த இடத்தில் பீலியை அமைப்பது போன்ற பல வடிவங்களில் இந்த கைகாட்டலும் அணுகுமுறைகளும் நடைபெறுவதைக் காணலாம்.

ஆனால் இவ்வாறான பிரச்சினைகள் காலங்காலமாக நடந்துதான் வருகின்றன. பல கதைகளில் பல்வேறு கோணங்களில் மலையகப் புனை கதையாசிரியர்கள் இவ் விடயங்களைக் கையாண்டுள்ளனர். தெளிவத்தை ஜோசப் இக் கதையை எவ்வாறு அணுகியுள்ளார் அல்லது இக் கதைப் பாத்திரங்களை எவ்வாறு கையாண்டுள்ளார் என்பதுதான் அவரது தனித்துவமாகிறது. கங்காணியிடம் வீடு கேட்கச் செல்கின்றவன் சாராயப் போத்தலுடன் செல்கின்றான். அதற்குள் இன்னொருவன் போத்தல்களுடன் வீட்டைப் பெற்றுக் கொள்கிறான். இவன் லஞ்சம் கொடுக்கும் குற்றவாளியாக கப்படுகிறான். தனது காதலிக்காக உயர் ரகத் தேயிலை ஒரு பிடியை எடுத்தமைக்காகப் பெரும் திருடனாக்கப்பட்டு தொழிற்சாலை அதிகாரிகளால் துரையின் முன் நிறுத்தப்படுகிறான். கூனல் கதையில்

வரும் பாத்திரம். தோட்டத்திலுள்ளவர்களின் தண்ணீர்ப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காகத் துரையிடம் பேசப்போய் இறுதியாகத் துரையிடமே தோல்வியடைகிறான் தோட்டத்துத் தலைவன். இவ்வாறுதான் அவரது கதாபாத்திரங்களைப் பல கதைகளில் படைத்திருக்கிறார். இதற்கு விதிவிலக்காகின்றான் 'கத்தியின்றி ரத்தமின்றி' கதையின் தலைவன். அவரது கதைகள் பற்றி ஜெயமோகன் கூறும்போது, "ஒடுக்குமுனைகளைப் புரிந்துக் கொள்ளவும் அதிலிருந்த மீளவும் செய்யப்படும் பலவீனமான முயற்சிகளை காட்டும் கதைகள்" என்கிறார். தெளிவத்தையின் பெரும்பாலான கதைகள் இவ்வாறுதான் அமைந்துள்ளன. மேற்கூறப்பட்ட கதைகள் அன்றி, ஏனைய கதைகளிலும் இதனை விரிவாக நோக்கலாம்.

தனது சொற்ப வருமானத்தில் சீட்டுப்பணம் கட்டி ஏமாறுதல் அல்லது நிலம் வாங்கி ஏமாறுதல், தோட்டத்தில் வேலை செய்து ஓய்வுபெற்ற தனது தாயின் பென்சன் பணத்தை பெற முயன்று தோல்வியடைதல், இவ்வாறான உதிரிப் பிரச்சினைகளைக் கையாள்வதற்கு கூட அவரது கதாபாத்திரங்கள் பலவீனமானவையாகவே வெளிப்படுகின்றன. மேலும் மலையகத் தளத்திலிருந்து எழுதப்பட்ட அவரது கதைகள் தனியே தொழிலாளர் படையின் பிரச்சினைகளை மையமாக கொண்டவையெனக் கூறமுடியாது. தோட்ட உத்தியோகத் தர்களான கிளார்க்கர், கணக்குப்பிள்ளை, தோட்டத்தொழிலில் ஓய்வுபெற்றவர்கள், அங்கிருந்து கொழும்பு சென்று வசிப்போர் என்று பல்வேறு பட்டோரின் உளவியலாகவும் விரிகிறது. "சீட்டு ரொட்டி" "ஒரு புதிய உயிர்" ஆகிய கதைகளில் எடுத்தாளப்பட்ட பிரச்சினைகளின் தன்மைகூட வலிமையிழந்த பார்வைகொண்டனவாகவும், மையத்தைத் தவிர்த்த அழகியலைக் கொண்டனவாகவுமே விளங்குகின்றன. தெளிவத்தை ஜோசப்பின் கதைகள் பற்றி எழுதும் மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள் ஓரிடத்தில், "சமுதாயத்தில் ஆளுமையுழிந்து-நசிந்துப் போன, தனிமைப்படுத்தப்பட்ட, சமுதாய இழையிலிருந்து பிய்த்தெறியப்பட்ட உதிரிப் பாத்திரங்களின் துயரங்களை ஏக்கங்களுக்கூடாகவே இச் சமுதாயத்தின் கேவலங்களை நோக்குகின்றார்" என்கிறார். இது மிகப் பொருத்தமான கூற்று என்பதற்குமப்பால் ஏனைய படைப்பாளிகளிடமிருந்து வேறுபட்டு மலையகச் சமூகத்தை வேறொரு கோணத்தில் பார்க்கும் தன்மையைச் சுட்டுவதாகவும் விளங்குகின்றது.

மலையகத்தைப் பொறுத்தவரையில் தெளிவத்தையின் பார்வைகள் புறநிலைசார்ந்து மட்டுமன்றி அகநிலைசார்ந்தும் அமைந்துள்ளன. புறநிலைப் பார்வையால் வந்துதித்த அவரது கதைகள் மலையகச் சமூக அரசியலை எந்தளவு ஆழமாகப் பேசியுள்ளன என்பது வினாவிற்சூரியது. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கங்காணித்

துவ ஆதிக்கம் மேலோங்கியிருந்த காலத்தில் இடம் பெற்ற ஆதிக்க அரசியலை மிகத் துல்லியமாக வெளிப்படுத்திய அவரால், சுதந்திரத்திற்கு பிற்பட்ட அல்லது அறுபதுகளுக்கு பின்பு மலையகத் தமிழர்களின் வாழ்க் கையில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்திய நெருக்கடிகள் குறித்துப் பேசமுடியாமற் போய் விட்டது. ஒருபுறம் பிரித்தானிய காலனிய அரசிடம் அடிமைப் பட்டுக் கிடந்த மக்கள் பின்பு சிங்கள மேலாண்மை அரசிடம் சிக்குண்டு சிதறிப்போயினர். இந்தப் பின்னணிகள் தெளிவத்தையின் புனைகதைகளில் கையாளப் பட்டிருந்தால் மிகவும் வீச்சாக வெளி வந்திருக்கும்.

2. கொழும்பைத் தளமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் சிறுகதைகளில் விரிகின்ற இன்னொரு தளம் கொழும்புவாழ் மலையத் தமிழர்கள் எதிர்கொள்கின்ற இனமுரண்பாட்டுச் சூழ்நிலைகளாகும். ஏனைய மலையகப் புனை கதையாசிரியர்களை விட இச் சூழ்நிலையை அதிக மாக கையாண்டவர் தெளிவத்தையெனலாம். கொழும்புக்கான இடப்பெயர்வும் அதற்குரிய தளத்தை அவருக்கு அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறது. 1980களுக்கு பின் இலங்கையிலேற்பட்ட தமிழ் சிங்கள இனமுரண்பாடுகள் இலங்கையின் அனைத்து இடங்களிலும் வாழ்ந்த தமிழர்களிடையே தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தன. மலையகம் உட்படக் கொழும்பு போன்ற பெருநகரங்களில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் சிங்களவர் களால் விரோதி யாகவே பார்க்கப்பட்டனர். திடீரெனப் பிரச்சினை எழுவதும் தாக்கப்படுவதும் ஒதுக்கப்படுவதும் ஒடுக்கப்படுவதும் தொடர்ந்தும், இருந்துவந் துள்ளன. இவ்வாறான நிலைமைகள் தொண்ணூ றுகளுக்குப் பின்பு கொழும்பில் ஒரு நச்சுவட்டத்தை உருவாக்கியுள்ளனவெனலாம். தலை நகரில் தமிழர் தனித்து வாழுகின்ற பகுதிகளிலும் தமிழர் சிங்களவர் இணைந்து வாழுகின்ற பகுதிகளிலும் இச் செயற்பாடுகள் சாதாரண நிகழ்வுகளாக இடம் பெற்றன. பேருந்துப் பயணம், விளையாட்டுக்கள், அரசாங்க சேவைகள், நடை பாதைகள், தொழில் செய்யும் இடங்கள், பொலிஸ் சோதனைச் சாவடிகள் போன்ற பொது இடங்களில் தமிழர்களைத் தமிழர்களாகப் பார்த்ததைவிடத் தமிழர்களைப் புலிகளாகவே பார்த்தனர். யுத்தத்தைப் பின்னணியாக வைத்துக்கொண்டு தமிழர்கள் நசுக்குவதற்குரிய அரசின் இன்னொரு நுட்பமாகவும் இந் நடைமுறைகள் இருந்தன.

கொழும்புச் சூழலில் இவ்வாறான பிரச்சினைகளை மிக நுட்பமாக அவதானித்துத் தனது புனை கதைகளிற் பதிவு செய்திருக்கிறார் ஆசிரியர். மல்லியப்புசந்தி திலகர் பதிப்பித்த அவரது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதியான 'தெளிவத்தை

ஜோசப் சிறுகதைகள்' எனும் தொகுதியில் இவ்வாறான தன்மை கொண்ட சிறுகதைகளை அவதானிக்கலாம். அதில் வருகின்ற 'பந்து' 'சுவர்' 'மந்திரகோல்' ஆகிய கதைகளில் மக்களது வாழ்வியல் நெருக்கடிகளும் கொழும்புச் சூழ்நிலை யதார்த்தங்களும் புலப்படுகின்றன. 'பந்து' கதையில் சிங்கள இளைஞர்கள் சிலர் தமிழர் வீட்டுக்கு முன்னால் கிரிக்கெட் விளையாடுவதாகக்கூறி வீடுகளுக்குள் புகுந்து குழப்பங்களை ஏற்படுத்து வதை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார். இக் கதையைச் சாதாரணமாக யோசிக்கமுடியாது. 1996க்குப் பின்பு இலங்கையில் கிரிக்கெட் விளையாட்டு தேசிய ரீதியில் இனவாத சிந்தனைகளை தூண்டி விடுவதாக இருந்ததோடு கிரிக்கெட் போட்டிகளை வானொலியில் பார்க்கும்போது கூட இனவாத கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் ஒரு கற்பிதமும் இருந்தது. இந்திய அணியைத் தமிழர்களாகவும் இலங்கை அணியைச் சிங்களவர்களாகவும் உருவகப்படுத்தி இலங்கை யணி வெற்றியடையும்போது தமிழர் வசிக்கும் இடங்களில் பட்டாசு வெடிப்பதும் கோஷங்கள் எழுப்புவதும் இடர்களை விளைவிப்பதுமான நிகழ்வுகள் வழமையாகவே இடம்பெற்றன. இவ்வாறான செயற்பாடுகள் இனவாத அரசியல் சூழ்நிலைகளைச் சூடாக்கியதுடன் சுகஇனங்களை அதன்பால் கூர்மைப்படுத்தவும் செய்தன. 'பந்து' என்ற கதையில் ஓரிடத்தில் "வடக்கின் பெரும் பகுதியை நாங்கள் பிடித்துவிட்டோம் என்று பாதுகாப்பு வட்டாரங்கள் பலமாக விளம்பரப்படுத்தி பெரும்பான்மை மக்களை உளரீதியாக உற்சாகப்படுத்தத் தொடங்கி" என்று வெளிப்படையாகவே சொல்கிறார். இந்த விளம்பரப்படுத்தல்கள் பல்வேறு வடிவங்களில் இடம்பெற்றதற்கு உதாரணம் தான் பந்து.

இந்த விளம்பரப்படுத்தல்களின் தொடர்ச்சியாகவே 'மந்திரக்கோல்' எனும் கதை பேருந்துகளில் பெரும்பான்மையோருக்கு முதலிடம் வழங்குவதும் சிறுபான்மை இனங்களை இரண்டாம் பட்சமாகக் கருதுவதும் இனமுறுகல்களை ஏற்படுத்திவிடுவ துமாத் தொடரும். இக் கதையில் இனவாத அடிப் படைகளை நடத்துனரே உருவாக்கிப் பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தி அவரே முடித்து வைப்பதாக காட்டுகிறார். அதேவேளை இந் நடைமுறைகள் இன்னொரு வடிவமும் எடுத்தன. இரவு வேளை களில் திடீரென வீடுகளுக்குள் புகுந்து பொலிஸ் சோதனை, அடையாளஅட்டை, பொலிஸ் ரிப்போர்ட் முதலியவற்றைக் கேட்டுத் தொந்தரவு பண்ணுதல், சோதனை என்ற பெயரில் அடா வடித்தனங்களிலும்; வன்செயல்களிலும் ஈடுபடு வதும் இடம்பெற்றது. இது ஒருபுறமிருக்கப் பாது காப்புத் துறை ஏற்படுத்தியிருந்த இந் நடை முறைகள் போலியான வன்செயல் குழுக்களையும் உருவாக்கிவிட்டிருந்தது. தாங்கள் பாதுகாப்புப் பிரிவெனக் கூறிச் சோதனை நடவடிக்கை என்ற பெயரில் கொழும்புவாழ் தமிழர்களின் வீடுகளிற்

புகுந்து கொள்ளையிடுவதும் களவெடுப்பதும் தாக்குவதும் பெண்களை வல்லுறவுக்குட்படுத்துவதுமாக இக்குழுக்களின் செயல்கள் தொடர்ந்தன. இப் பின்னணியின் ஒரு அம்சமே அவரது 'சுவர்' எனும் கதை கொழும்பில் இவ்வாறான பிரச்சினைகளுக்குள்ளான மக்களின் பதற்ற நிலைகளையும் மனஉணர்வுகளையும் அவர்களது பதாகைகளில் இக் கதையில் யதார்த்தமாகவே சொல்கிறார். மேலும் "இங்கே புலிகள் வந்திருப்பதாகவும் நீங்கள் அவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து ஏதோ சதித் திட்டம் போடுவதாகவும் எங்களுக்கு கம்பிளேயின்ட் வந்திருக்கிறது" என்று அக் குழுக்கள் குறிப்பிடுவதாகவும் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துவதானது புலிகளின் பேரால் கொழும்புச் சூழலில் நடத்தப்பட்ட அராஜக அரசியல் சூழ்நிலைகளையே காட்டுகிறது.

தெளிவத்தை இலங்கையின் இனப் பிரச்சினைகளையும் அதன் பன்முகப்பட்ட விளைவுகளையும் கொழும்புச்சூழலில் மிகக் கூர்மையாகப் பார்த்திருக்கிறார் என்பதைவிட அதன் எளிய தாக்கங்களையும் நன்கு அனுபவித்திருக்கிறார் என்றே கூற வேண்டும். அதன் தொடர்ச்சியாக அவர் பேசும் பிரச்சினை தான் இந்த சோதனைச் சாவடி முறை. தமிழ் சிங்கள இனப் பிரச்சினை உக்கிரமாக இருந்த காலப்பகுதியில் கொழும்பில் அமைக்கப்பட்டிருந்த சோதனைச் சாவடிகளின் வழமை எவ்வாறானதென்பதை அவரது "செத்துப் போகும் தெய்வங்கள்" கதை பேசுகிறது. யாழ்ப்பாணம் என்ற அடையாளத்தைக் கண்டதுமே யாராக இருந்தாலும் புலி என்று முத்திரை குத்தி அவர்களை ஜீப்பில் ஏற்றிவிடும் நிலைமையும் காணப்பட்டது. இனப் பிரச்சினை யின் கோரத் தாண்டவமானது எல்லா மனிதர்களின் பாலும் தலைவிரித்தாடிய தென்றே கூறுவதாக இக்கதை கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சமாதான விரும்பிகள், அதிகாரிகளென்று பாராமல் மனித உரிமையாளர்கள் கடத்தப்படுவதும் தாக்கப்படுவதும் கொல்லப்படுவதுமான நாடகங்கள் நாடுமுழுவதும் நடந்தேறின என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்கிறது இக் கதை. கொழும்புத் தளத்தின் பிரச்சினைகளை மிகச்சிறப்பாகவும் கட்டமைக்கப்பட்ட வடிவத்திலும் இக் கதை முன்வைக்கிறது.

வெளியிடங்களிலிருந்து கொழும்பு வருபவர்கள் அக் காலப்பகுதிகளில் அவர்கள் விரும்பியவாறு வருவதற்குச் சுதந்திரமில்லை. வந்தவர்கள் உடனடியாகச் சென்று பொலிஸ் நிலையத்தில் பதிவு செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு பதிவு செய்பவர்கள் நெடு நாட்கள் தங்கியிருக்கமுடியாது. 'இன்னுமொரு' என்ற கதையில் "சந்தேகத்துக்கிடமான விதத்தில் புதியவர்கள் யாராவது நடமாடினால் உடனே எங்களுக்கு அறிவியுங்கள்" என்று பொலிஸ் அறிவித்ததன் பேரில் எழுத்தாளரின் வீடு தேடி வந்த இருவரைச் சங்கடத்திற்குள்ளாக்கின்றார்கள். ஆனால் அதற்கு மேலாக ஒரு படைப்பாளி இவ்வாறான

சமூகச் சூழமைவுகளில் வெளிப்படுகின்ற மனிதாபிமான நுண்ணுணர்வுகளைத் தேடிப் பிடித்துப் புனைவதில்தான் அவனது வெற்றி ஒளிந்திருக்கிறது. தெளிவத்தையின் இரண்டு கதைகள் அவ்வாறான உணர்வுகளை மிக மென்மையாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. அதாவது சோதனைச் சாவடிகளில் கடமைபுரியும் சிங்களப் படைத் தரப்பினர் தமிழர்களைச் சோதனை செய்யும்போது எவ்வாறான மனச் சங்கடங்களுக்குள்ளாகின்றனர் என்பதை மிக அழகாக வெளிப்படுத்துகிறார். தேவையில்லாமல் சோதனை செய்வதும் அவர்களை சிரமத்திற்குட்படுத்துவதும் படைத்தரப்பினருக்கு விருப்பமில்லை. அவ்வாறான கடமையை அரசு நிர்ப்பந்தித்திருக்கிறது. மேலும் இந்தச் சோதனைச் சாவடி முறை அவர்களது வாழ்க்கையைக் கூட வெறுப்படையச் செய்கிறது. அதனால் தான் "எங்களுக்காகவும் வேண்டிக்கொள்ளுங்கள்" என்கிறார்கள். இதனூடாக ஆசிரியர்; படைத் தரப்பினரின் உள்ளார்ந்த உளவியலை நுட்பமாக வெளிக் கொணர்கிறார்.

இனங்களுக்கிடையிலான இம்மாதிரியான இனமுறுகலையும் முரண்பாடுகளையும் கட்டவிழ்த்து விட்டது அரசேயொழியப் படைத்தரப்பினரல்ல. இலங்கையின் குறிப்பிட்டகால அரசியலை முன்னகர்த்துவதற்கு இத்தகைய இனவாத அரசியல் நிகழ்ச்சியொன்று தேவையாயிருந்தது. அதனைப் பயன்படுத்துவதற்குப் படைத்தரப்பினர் பகடைக் காய்களாக்கப் பட்டனர். எனவே தான் எல்லா வற்றுக்குமப்பாற் சென்று ஆசிரியர் இனங்களுக்கிடையே சுழுகமான உறவை ஏற்படுத்த விரும்புகிறார். அவரது "உயிர்" என்ற கதை இத்தகைய சிந்தனையை மக்கள் மத்தியிற் கொண்டு செல்வதாகவே அமைந்துள்ளது. இந்தக் கதையில் வீட்டில் வளர்க்கும் நாய்தான் இந்த இரண்டு இனங்களுக்குமிடையிலான உறவுநிலையை ஏற்படுத்துவதாக ஆசிரியர் இக் கதையைப் புனைந்திருக்கிறார். இதுவொரு அருமையான உத்தியாகவும் வெளிப்படுகிறது. முதலில் நாயொன்றை வளர்க்க வேண்டுமென்ற தமிழ்க் குடும்பத்தின் சிந்தனை தடுமாறுகிறது. அதற்குரிய காரணமாக "நாங்கள் ஒரு நாயை வளர்க்க அது ரோட்டில் போகும் ஒரு சிங்கள மனிதனைக் கடிக்க, அவன் ஊரைக்கூட்டித், தமிழனின் நாய் சிங்களவனைக் கடித்து விட்டது என்னும் இன அடையாளத்துடனும் நாய் தானா அல்லது நாயுருவில் வந்த புலியா எனும் அரசியல் அலங்காரங்களுடன் தேரோட்டப்படும்" என்ற பயத்தைக் கூறுகிறார். ஆனால் பின்னர் மனிதர்களால் ஏற்படுத்தமுடியாத ஒழுக்கங்களை அந்த தமிழ் சிங்கள குடும்பங்களுக்கிடையே நாய் ஏற்படுத்தி விடுகிறது. ஆகவே இக் கதைகள் அனைத்தும் 'மலையகம்' எனும் தேசிய இன அடையாளத்திலிருந்து தமிழர் எனும் விரிந்த அடையாளத்திற்குப் பயணிப்பதாகவே தோன்றுகிறது.

3. அவ்வப்போதைய சூழ்நிலை வெளிப்பாட்டு கதைகள்

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் சிறுகதைகளின் மூன்றாவது தளம் வேறுபட்டது. அது மேலே நாம் ஆராய்ந்த இரண்டு தளங்களிலிருந்தும் வித்தியாசப்பட்டது. அவ்வப்போதைய நிகழ்வுகளின் பயனான அவரது உள்வெளிப்பாட்டுக் கதைகளாகவே கதைகள் வெளிப்படுகின்றன. இக் கதைகள் பொதுவான உதிரிப் பிரச்சினைகளைப் பேசுவதோடு மட்டுமல்லாது தனிமனிதன் சார்ந்த உள்வியலையும் பேசுகின்றன. இவற்றில் 'இருப்பியல்' 'பொட்டு' 'சாம்பல்' ஆகிய கதைகள் குடும்பநிலையில் எழுந்தவை. கணவன் மனைவியின் அந்யோன்ய உறவுநிலைகளையும் வீட்டில் அல்லது வெளியில் அவர்களின் நடத்தையையும் அவர்களது உள்வியலையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு புனைபட்டவை.

அது போலவே சமூகத்திலிருந்து பிரிந்து உதிரியாகிப்போன ஒரு கலைஞனின் வாழ்க்கை. எழுத்துக்குமப்பால் அவனுடைய வாழ்வியற் பின்னணிகள் மற்றும் பிச்சைக்காரர்கள் பற்றிய சித்தரிப்பும் சூழ்நிலைகள் பற்றிய மனவெளிப்பாடுமாகப் பல்வழி அனுபவமென அவரது அக வெளிப்பாடுகள் கதைகளில் விரிகின்றன. இக் கதைகளில் இயற்கை குறித்த கதையாசிரியரின் மனவெளிப்பாடுகளு மில்லாமலில்லை. 'மின்சாரத் தடை' என்ற கதையில் மின்சாரச் சுற்றோட் டங்களுக்குத் தடையாகவுள்ளன என்று மரங்களையும் இயற்கை வெளிகளையும் சேதப்படுத்தி நாசம் செய்கின்ற மனநிலையிலேயே அரசும் அதிகாரிகளும் செயற்படுவதாக இக்கதை அமைகிறது. இக் கதையில் ஆசிரியரே பாத்திரமாவதையும் இயற்கை மீதும் அதன் வனப்பு மீதும் அவர் கொண்டிருக்கிற மென்னுணர்வுகளை அழகாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

இவ்வாறான கதைகளின் வரிசையில் சிறந்த கதையாக அமைந்திருப்பது 'அது' என்ற கதையாகும். இயற்கைக்கும் 'மனிதனுக்குமிடையிலான இடைத் தொடர்பு என்ன? அத்துடன் மனிதனின் வாழ்வியலையும் விலங்குகளின் வாழ்வியலையும் ஒரே கோட்டில் பார்க்கும் தன்மை கொண்ட கதையுமாகும். கதை இதுதான். "ஒரு வனுடைய மரவள்ளி முதலிய பயிர்களைக் குரங்குகள் வந்து மேய்ந்து நாசம் செய்துவிட்டுப் போகின்றன. இது தொடர்ந்து நிகழ்வதால் ஒருநாள் ஒளிந்திருந்து அக்குரங்குகளையும் தாக்குகின்றான். அச் சந்தர்ப்பத்தில் கருவுற்றிருந்த ஒரு பெண்குரங்கு தோட்டக்காரனிடம் மாட்டிக்கொள்கின்றது. அது கையைடுத்து அவனைக் கும்பிடுகிறது. அதனைப் பொருட்படுத்தாத தோட்டக்காரன் தடியால் தாக்கக்கிளையிலிருந்து கை நெகிழ்ந்த குரங்கு கீழே விழுந்து சிதறிவிடுகிறது. வயிற்றிலிருந்த குட்டியுடன் சிதறி இறந்துக்கிடந்த அந் நிகழ்வைப் பார்த்த அவனது மனம் உறுத்தலாகவே இருக்கிறது. மறுநாள்வரை ஆண்குரங்கு அவ்விடத்திலேயே நின்று அழுதுகொண்டிருக்கிறது. இரு நாட்கள் கழித்துத் தோட்டக்காரனின் ஆண் குழந்தை காணாமற் போய்விடுகிறது. அது அந்த ஆண் குரங்கின் வேலையாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென நினைத்தவன் சேனை முழுதும் தேடியலைகிறான். இரண்டு மூன்று நாட்களாகக் குழந்தை அகப்படவில்லை. தனது பெண் குரங்கையும் குட்டியையும் இழந்து துயருற்ற ஆண் குரங்குப் போலவே கவலையில் தோய்கின்றான். மறுநாள் குழந்தை இருப்பதாகப் பொலிஸிலிருந்து தகவல் கிடைக்கிறது. உடனே சேனைக்கு ஓடியவன் ஆண் குரங்கைக் கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறான்."

கதை இவ்வாறுதான் முடிகிறது. இக் கதையதார்த்தத்திற்குச் சற்று புறம்பாகக் காணப்பட்டாலும் மிக நுட்பமாகக் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியரின் தத்ரூபமான மொழி நடையும் சூழற் சித்தரிப்பும் இக் கதையை உயர்ந்த இடத்திற்குக் கொண்டுசெல்கின்றன. 'எந்தவொரு தாக்கத்திற்கும் மறுதாக்கம் உண்டு' என்ற தத்துவார்த்தப் பின்னணியிலேயே ஆசிரியர் இக் கதையை அமைத்துள்ளார். இக் கதையின் ஒவ்வொரு இடமும் மொழிச்செம்மைக்குச் சான்றாய் அமைகிறது. "தோல் சுரண்டிய கருணைக் கிழங்காய் அதன் அடிவயிறு உரோமம் விட்டுக் கிடந்தது. நெருப்பு வெந்த புல்லு மலையின் செங்கருப்பு வண்ணத்தில் உப்பித் தெரிந்த வயிறு விம்மித் தணிந்தது. நிறைமாத சினைக்குரங்கு. அதுதான் பாய்ந்தோட முடியவில்லை. இராத்நாக்கம் விழித்த மனிதனைப்போல அது களைத்துத் தோன்றியது." இவ்வாறு பல இடங்களில் வாசகர்களை வேகமாக இழுத்துச் செல்லும் நடை யொன்றையும் காட்சி சித்தரிப்பும் கொண்டு இக் கதையைக் கட்டமைத்துள்ளார்.

தெளிவத்தையின் கதைகளில் இதுவரையில் பார்த்த கருத்துநிலை இயக்கங்களுக்கப்பால் அவரது கதைகளின் அழகியலை நோக்கினால் கதைக்கான பொருள்களை தெரிந்தெடுத்துக் கையாளும் நுட்பத்தைவிட சாதாரணமான சிறிய பிரச்சினைகளையும் அழகியலுடன் மொழி சார்ந்த நுண்விபரிப்புடன் சொல்லும் திறனே மேலோங்கியுள்ளதென்று கூறலாம். கதைகளில் பாத்திரங்களை அறிமுகப்படுத்தும் போதும் அப் பாத்திரங்களின் இயக்கங்களை வெளிப்படுத்தும் போதும் சமூகத்தில் அப் பாத்திரங்களின் செயற்பாடுகளை அப்படியே சித்தரிப்பது அவரது தனித்துவமாகும். பெரும்பான்மையான புனைகதையாளர்கள் தாம் சொல்லவந்த பிரச்சினைகளுக்கேற்ப தமது அனுபவத்தினூடே பாத்திரங்களை உருவாக்குவர். இது கருத்தை வெளிப்படுத்தும் நோக்கிலேயே இடம்பெறும். ஆனால் தெளிவத்தையைப் பொறுத்தவரை அது

இரண்டாம் பட்சம்தான். தான் உருவாக்குகின்ற பாத்திரத்தின் நுண்வெளிப்பாடுகளை அப்படியே சித்தரித்துக் காட்ட வேண்டும் என்பதே அவரது பிரதான நோக்கம்.

இது அந்தப் பாத்திரம் உலாவும் சூழ்நிலையுடன் இணைந்தே சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கும். 'மீன்கள்' எனும் கதையில் வரும் பாத்திரம் சித்தரிக் கப்பட்டிருக்குமாற்றில் இதனை அவதானிக்கலாம். "மதுவின் போதையும் மற்ற மயக்கங்களும் உயிர்ப்பாடியில் ஓடிப்போக குப்பி விளக்கின் கொஞ்ச வெளிச்சத்தில் நிலைமையைப் புரிந்துக்கொண்டவன், யாரையும் நிமிர்ந்து பார்க்கும் திராணியற்று கிள்ளிய கொழுந்தாய் தலைத்தொங்கிப்போய் உட்கார்ந்திருந்தான். வெவ்வேலத்துப்போய் குனிந்த தலை நிமிராமல் ஒரு வினாடி உட்கார்ந்து இருந்தவனுக்கு கழிந்துவிட்ட அந்த ஒரு வினாடியே ஒரு யுகமாகத் தோன்ற வெறும் தொண்டைக்குள் காற்றை விழுங்கியபடி விருட்டென்று எழுந்தான்."

இவ்வாறு அதிர்ச்சிக்குள்ளாகப்பட்டவன் வெளியே போகின்றபோது "லயத்துக்கோடியில் கிடந்த நாய், அரவம் கேட்டு குரைக்க வாயெடுத்து அவனை இன்னாரென்று கண்டுக்கொண்டு குரைப்பை ஒப்ப மாகவோ ஊளையாகவோ மாற்றிச் சமாளித்துக் கொட்டாவிடும் முன்காலை நீட்டிச் சோம்பல் முறித்துவிட்டு வானை ஆட்டியபடி மீண்டும் சுருட்டிக்கொண்டது" என்று அந்த நடுநிசியில் அவன் நடப்பதை விவரிக்கின்றார்.

அதைப்போலவே "மனிதர்கள் நல்லவர்கள்" என்ற கதையில் வரும் கதாபாத்திரத்தின் உரையாடலின்போது "இந்தாப்பா ஒரு பாக்கெட் சிகரட் குடு என்றவாறு ஒரு ரூபாயை நீட்டினேன். நான் கேட்ட சிகரெட் இல்லாததால் கையை அபிநயத்துடன் ஆட்டிக் காட்டிவிட்டு பஸ்ஸின் மறுபக்கம் மறைந்துவிட்டான் நடைக் கடைக்காரன்." என்று சித்தரிக்கிறார். இவ்வாறு பலஇடங்களில் பல கதைகளில் பாத்திரங்களையும் அவற்றின் இயக்கங்களையும் அவர் சித்தரிக்கும்போது ஒரு படிமத்தை வாசகர் மனதில் மின்னல் வெட்டிச் செல்வது போல் பதித்துவிட்டுச் செல்கிறார்.

இரண்டாவது அம்சம் மலையக கதைகளில் வருகின்ற பாத்திரங்களின் உரையாடலின்போது மிகவும் உயிர்ப்பாகவும் யதார்த்தமாகவும் அவர்களது பேச்சுவழக்கை கையாண்டு கதை சொல்கிறார். "லயத்துல விட்டு வச்சிருந்தா அந்தப் பொண்ணும் செத்துப்போயிடும்னு உடனே ஆஸ்பத்திரியிலே கொண்டுபோய் நிப்பாட்டிகிட்டாரு டாக்டர்ய்யா. அந்த புள்ளே ஒன்னுமே சாப்பிடறது இல்லை. எளைச்சு எலும்புந் தோலுமாயிட்ட அப்புறம் என்ன? என்ன வயது, எளைச்சுப்போன உடம்பு தலைச்சன் புள்ள

எல்லாமச் சேர்ந்து அவளைத் துன்னுருச்சு" (பாட்டி சொன்ன கதை). "வேற வெட்டி வீசங்க! இல்லாட்டி மண்ண அலசிக்கிட்டு வாங்க!" என்று மனைவியும் "கோழியத் தொறந்து உடறாதப்பா! கோணக் கொண்ட சேவல சுத்தம் பண்ணிக்குடுத்துறு!" என்று அம்மாவும் அவனுக்கு உத்தரவிடுவார்கள். "(அம்மா) ஈருகோலியாலே பேனாலுக்கென ஏன் இப்படி உலுப்பிக்கிறே ஒரு பொட்டு ஓடல்லே ஓட்டுமா? ஆறஅமர சாப் புட்டாக்க என்ன கொறை யுதாம்." (சிலுவை)

மலையகப் புனைகதையைப் பொறுத்தவரை பிரதேசப் பேச்சுவழக்கைக் கையாண்டு கதை சொல்பவர்களே இதுவரை வெற்றியடைந்துள்ளார்கள். தெளிவத்தையும் மலையகத் தமிழர்களின் பேச்சு மொழியை அவர் மிக நுணுக்கமாகவும் உருக்கமாகவும் கையாண்டுள்ளார் என்பதை அவரது கதைகளை வாசிக்கும்போது அறியமுடிகிறது.

அவரது கதைகளில் அழகியலைக் கூட்டு வதற்காகக் கையாளுகின்ற இன்னொரு உத்திதான் கதைகளில் வருகின்ற உவமைகள். இவ்வுவமைகள் தனித்தன்மையும் படிமமும் கலந்ததாகவே அமைந்து விடுகின்றன.

"சூட்டுக்கல்லில் கிடக்கும் ரொட்டி போல"
 "முட்டையுடன் ஊரும் கட்டெறும்புக் கூட்டமாய்"
 "இழுத்துக் கட்டிய மத்தள தோலில் கத்திமுனையால் ஒரு கொத்துப் போட்டதுப்போல"
 "பேன் கட்டி கல்இழுப்பது போல" "பல்லி விழுங்கிய ஈ பல்லியின் அடிவயிற்றில் தெரிவது போல"
 "இரவின் கருமையிலே தெளிந்தோடும் மின்னறகொடிப் போல"
 "பெறட்டுக் களத்தின் அகன்ற பரப்பில் அங்கொன்று இங்கொன்றாக இறைந்துக்கிடக்கும் கொழுந்திலைத் துகள்கள் போல"
 "கவ்வாத்து மலையாய் காய்ந்துக் கிடந்த"
 "தலையில் காய்ந்துகிடந்த"
 "தலையில் கிடந்த கொழுந்து நிறைந்தக் கூடையைத் தரையில் இறக்கி வைத்த பெண்போல"
 "வேட்டைக்காரனின் வெளிச்சத்தை உற்றுப் பார்க்கும் காட்டு முயற் கண்கள் போல"
 "காட்டோரத் தேயிலையடியில் பாசி மண்டுவது போல"
 "வாடிய கொழுந்தைப் போல".
 இவ்வுவமைகள் ஆசிரியரின் கதையை மேலும் மெலும் மெருகூட்டுவதாகவும் இவ்வுவமைகளுக்கு பின்னால் சொல்லப்படுகின்ற செய்தி அல்லது விடயம் அச்சூழ்நிலையை வாசகர் கண்முன் கொண்டுபோய் நிறுத்தக்கூடியதாகவும் கதைமாந்தரின் உணர்வுநிலையை பிரதிபலிப்பதாகவும் அமைக்கப்பட்டிருப்பது தெளிவத்தையின் அழகியலின் தனித்தன்மையாகிறது. இவற்றில பல புதிய உவமைகளாகவும் மலையக வாழ்வியலை தெளிவாக வெளிப்படுத்துவன வாகவும் அமையப் பெற்றுள்ளன.

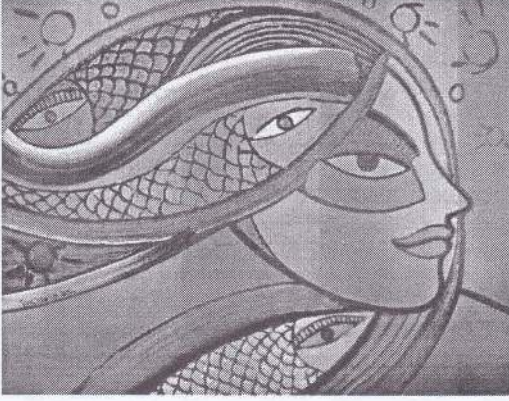
இறுதியாக மலையகப் படைப் பாளிகளுள் சுமார் ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலாக இலக்கியத் துறையில் தொடரத் தேர்ச்சியாக இயங்கிவரும் புனைகதை விழுதாக பார்க்கப் படுகின்றவர் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள். அவர் புனைவுகளுக்கு மாறாகத் தான் ஒரு கதைச் சொல்லியாகவும் மாறிக்கொண்டிருக்கிறார். அவரது சிறுகதைகள் குறித்த இயக்கமானது மலையகத் தளத்திலிருந்து தேசியத் தளத்திற்கு சென்றிருந்தாலும் சமூகம் எதிர் பார்த்திருக்கின்ற அரசியல் விடுதலையை ஒரு மிதவாதத் தளத்திலிருந்தே கொடுக்க நினைக்கிறார்.

புனைகதைகளுக்குள் இயங்குகின்ற கருத்தியல்தளம், அழகியல்தளம் ஆகிய இரண்டுக்குள் கருத்தியலை வலியுறுத்துவதை விட அழகியலை எடுத்துச் செல்வதையே அவரது கதைகளின் பெரும்பான்மையான இயக்கமாகக் கருதலாம். படைப்பை உருவாக்கும்போது ஒரு படைப்பாளியிடம் செயற்படுகின்ற உந்தல்களுள் தன் கண்முன்னே தெரியும் பிரச்சினைகளின் தாக்கங்களை கூர்மையாக வெளிப்படுத்தும் மைய நீரோட்டத்திலிருந்து விலகிப், பாத்திரங்களின் நுண்மையான அழகியலை காட்சிப்படுத்தும் தட்டையான பார்வைக்குள் செல்லும் துரதிர்ஷ்டமான நிலை தெளிவத்தை ஜோசப்பிடமும் காணப்படுகிறது. இதனை அவரது எல்லாக் கதைகளிலும் அவதானிக்கலாம். எனவே மலையகத் தளத்திலிருந்து எழுதப்பட்ட கதைகளாயிருப்பினும் கொழும்புத் தமிழர்களின் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தும் கதைகளாயிருப்பினும் அல்லது தனி மனித உளவியல் பின்னணி கொண்ட கதைகளிலுங்கூட எப்பொழுதுமே மையங்களை விட்டு விலகிய அழகியற் புனைவுகளாகவே வெளிப்படுகின்றன. மலையகப் புனைகதைத் தளத்தில் இது அவருக்கேயுரிய தனித் தன்மையாகவும் விளங்குகின்றது.

ஆச்சு

பண்பாடு போயாச்சு
பகுத்துண்டு வாழ்வதும் பேச்சாச்சு
கண்டு பழகும் பழக்கம் பாழாச்சு
விரலால் நோண்டித் தேடி ஒளிர் திரையில்
முகம் பார்த்துக் கதைக்கும் காலமாச்சு
வயசோ ஐம்பதாச்சு
வருடங்கள் போயாச்சு
பெத்த பிள்ளைகளோ நாம்
பட்ட துன்பம் துயரம் அறியா நிலையாச்சு
போர்ச் சுவடற்ற அபிவிருத்தியில் நகராச்சு
வீட்டுத் திட்டத்தில் படை வீரர் நட்பாச்சு
ஊர்ப் பேச்சுப் பேசி நாளாச்சு
கூடிப் பேசிடத் தடையாய் தொலைக்காட்சி ஆச்சு
கூடிடில் தொடர்நடகம் பேச்சாச்சு
கற்பு விலையாச்சு
விபச்சாரம் செய்வதுவே விமோசனம் என
நிற்கச் சுற்றுலா வழியாச்சு
மதுசாரம் சிறப்பாச்சு
கஞ்சா அரங்கேறியாச்சு
காசு ஆற்றல் கதையாச்சு
பதவிகள் வந்தாச்சு
பட்டங்கள் பெற வழிகள் பலவாச்சு
விருதுகள் பெற விழாக்கள் பெருகலாச்சு
மண்டபங்கள் மிளிர்லாச்சு
மனங்கள் விரிசலாச்சு
தண்டவாளங்கள் தொடரலாச்சு
விலைவாசி வின் தொடலாச்சு
தொடர் மாடிகளில் பொருட்கள் குவியலாச்சு
கடன்கள் பெருகலாச்சு
நிலத்தடி நீரில் ஓயில் கலந்தாச்சு
போத்தில் நீர் பொக்கிசமாச்சு
வரட்சி நிவாரணம் வந்தாச்சு
வெள்ளம் பெருக்கெடுக்க
மண் சரிவில் மனிதர்-புதையலாச்சு
நிலமற்றோர் லயன்கள் சிதையலாச்சு
மரம் விறறோர் பணம் சேர மகிழலாச்சு
தேர்தல் வந்தாச்சு
தேரா மனிதர் ஓட்டுப்போட
கட்சிகள் மாறலாச்சு
காட்சிகள் விரியலாச்சு
பட்சிகள் கூடுவிட்டுப் பாய
கட்சிகள் தாண்டக்
கொள்கைகள் ஏனென்றாச்சு
கோடிகள் புரளலாச்சு
கொடிகள் ஏறலாச்சு
படிகள் ஏறப் பவுசு வருமெனில்
பயணம் வந்த பாதைகள் மறக்கலாச்சு
எங்கோ தொடங்கி
இங்கே முடிந்த கதையாச்சு
ஆச்சு ஆச்சு ஆச்சு எனில்
நஞ்சுண்ட மேனி
நீலமாய் மாற
நீள நாம் நிற்பதுவோ
ஆள அகலப் பார்க்கோமோ
தோழமையில் கை கோர்த்த மகிழ்வில்
கனாக் கண்ட
பொதுமை மறப்பமோ?

அழ-பரேதன்

சிறுகதை

கொத்தி

க.சிவசுரன்

மீனாற்றங்கரையில் கொத்தி தலை வைத்துப் படுத்திருப்பாள். பாய்ந்து வரும் பேய்வெள்ளம் அவளை ஒன்றும் செய்யாது சிகப்பு நிறம் கழுவி அவள்மேனி மேலும் கறுப்படையும். விந்தை மீனாற்றின் கழு வலில் இருப்பது அவளிற்கும் தெரியாது. ஆனால் மீனாற்றின் செம்பாட்டுக்குணம் அவளிற்குப் பிடித்திருந்தது. அவள் இழந்து போன இரும்புச்சந்தை மீனாறு ஊட்டிவிடும். உப்பாற்றில் ஓடிக்கலக்கும் மீனாற்றில் கார்த்திகை மாதம் கரும்புனல்பாயும் அவள் ஆரவாரம் வெறும் மூன்று மாதங்கள் மட்டுமே. முற்காலம் கயல்ஏறிவந்து பாய்வதால் அவளிற்கு மீனாறு என்ற பெயர் வந்ததென்று ஊரவர்கள் பேசுவார்கள். கொத்தியின் அழகு மீனாற்றின் கொடை. அவள் கொத்திக்கு அள்ளி வழங்கிய அழகு தனியானது. கொத்தி முன்னொரு காலம் யார் கண்ணிலும் வனப்பாகப் படவில்லை. கொத்தியை கட்டியாள செல்லையரால் முடியவில்லை கொத்தியின் மிடுக்கும் அவள் கறுப்பு மேனியும் கட்டுக்கடங்காத மீனாற்றங்கரையில் அவள் ஆடைகழுவி அழகுடன் நிற்கும் கோலமும் கண்ட செல்லப்பன் கண்ணில் கொத்தி விழுந்தாள். செல்லப்பனை கொத்தியிழுந்த கொத்தியின் பார்வையில் மயங்கிய செல்லப்பன் செல்லையரைக் கேளாமலேயே கொத்தி மேல்கை வைத்து விட்டான். சும்ம கிடந்தா நீர் தொடுவீரோ என்று சீறிய செல்லையர் பின் செல்லப்பன் துணையின்றி தன்னால் தனியே தன் காரியங்களை ஆற்றமுடியாது என எண்ணியோ என்னவோ கண்டும் காணாமல் விட்டுவிட்டார். கொத்தியின் மேல் செல்லப்பன் கைபட்டதும் அவள் சினுங்கிக் குலுங்கினால்.

அவள் அந்தரங்களை அளந்தறித்த செல்லப்பன் ஆழங்கண்டான் இரவு பகல் பாராது கொத்தியின் மடியில் முரண்டுபிடித்துப் படுத்துக்கொண்டால் வெய்யிலும், பனியும், குளிரும், மழையும் செல்லப்பன் உடலும் கொத்தியின் கதகதப்பும் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒட்டி உறவாடியது. கொத்தி அவனுக்காய்ப் பிறந்தவள் போல் விரிந்து மலர்ந்து அடங்கிக் கிடந்தாள். கொத்தியின் மேலே செல்லப்பன் கொண்ட ஆசையும் அங்கேயே கிடப்பதும் செல்லையருக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றாலும் செல்லப்பனை விட்டு விலகி நடக்க அவராலும் முடியவில்லை.

கொத்திமேலே வைச்ச ஆசை- உணைக் கொண்டபோன மாயமென்ன! கட்டைபோல நானிருக்க - நீங்கள் கணக்கெழுதிப் போனதென்ன!

வலங்கியின் ஒப்பாரி ஓசை செத்தவிட்டின் முணுமுணுப்பிடையே காற்றைக்கிழித்துக் கொண்டு எல்லோர் காதுகளிலும்பட்டது.

செல்லப்பன் கதை முடித்துப் படுத்திருந்தான் அவனுடல் உயிரற்று பேய் எவ்வளவு நேரம் என்று யாருக்கும் தெரியாது. இரவு படுக்கையிலே படுத்தவன்தான். வலங்கி மேலும் ஒப்பாரிபோட்டுக் கத்தினான்.

எத்தனை நாள் நான் தடுக்க, எகிறிவிட்டுப் போவியளே கொத்தி மேலே வைத்த கண்ணால் கொல்லை வெளிச்சானதுவோ!

வலங்கியின் ஒப்பாரிக்கு நிகர் வலங்கிதான். வலங்கியின் தாய் வல்லி ஊரவர் ஆள்விட்டுக் கூப்பிடும்

அளவிற்கு அந்தக் காலத்தில் மாராடிப்பதை வழக்கமாக கொண்டிருந்தாள். இவையாவும் பழைய கதை, வலங்கியின் குரலில் வல்லியின் வாடை வீசியது. சொந்தக் கணக்கு எழுத வந்த செல்லப்பன் படுத்தபொழுது இரவல் கணக்கிற்கு பாடிய ஒப்பாரியும் பாடியவழியும் வழக்கொழிந்து போனாலும் எப்படியே அவை மீண்டுவந்து அவள்சோகத்தைப் பறைசாற்றி எல்லோர் விழிகளிலும் நீர் சொரிய வைத்தது.

வலங்கி செல்லப்பனின் மனைவி பதினெட்டு வயதில் செல்லப்பனைப் பிடித்தவள். அவளை கட்டிய பின்பு தான் செல்லப்பனுக்கு கொத்தியின் வனப்பும் கூடவே வந்து சேர்ந்தது. செல்லையரின் வீட்டு வேலையிணையும் மாட்டுவண்டியையும் இழந்து தேய்ந்து போகாமல் அவளிற்கு உரம் கொடுத்தவள் கொத்திதான். அவன் உண்டு உறங்கவும் பிள்ளைகளின் படிப்பிற்காகவும் பின்னர் கவர்ச்சியான வெளிநாட்டு மேற்படிப்பிற்கு அனுப்பவும். கொத்திதான் காரணம். இது செல்லையருக்கு நன்கு விளங்கும். பகலில் தன்னுடன் நின்று விட்டு இரவிலே அவன் கொத்தியுடன் மீனாற்றாங்கரையில் படுத்து உறங்குவது காலையிலும் அவளைவிட்டுப் பிரியமனமின்றி நேரம் செல்ல வருவதும் செல்லையருக்கு சிலவேளை பிடிக்காவிட்டால் அணுசரித்துக் கொண்டார்.

செல்லப்பன் குணம், நடையுடை பாவனை, எல்லாம் கொத்தியின் அரவணைப்பில் நாளும் மாறியது. தானும் ஒரு தனித்துவமானவன் என்ற உணர்வுடன் அவன் ஊரில் வலம்வந்தான். நாள்பட நாள்பட செல்லையர் செல்லப்பன் உறவு

விரிவடைந்து செல்லையர் செல்லப் பனை விட்டு விடவே செல்லப்பன் தனியே கொத்தியை மட்டும் அலங்கரித்து, பகலும் இரவும் என்று பாராது அவன் மடியிலேயே கட்டுண்டு கிடந்தான்.

நேற்றுவரை செல்லப்பன் கொத்தியைப் பிரிந்தவில்லை பிள்ளைகள் வெளிநாட்டில் இருந்து அப்பாவை, அம்மா! வீட்டிலேயே வைத்துக் கொள்ளுங்கோ! அவர்பட்ட பாடு காணும்! இனியும் ஏன் ஆசை, அறுபது தாண்டி விட்டது. இப்பவும் இரவில் போறார் எண்டால் என்ன இது எங்களுக்கு வெட்கமா கிடக்கு, என எழுதி எழுதி களைத்து விட்டனர். யாராலும் கொத்தியிடம் இருந்து அவளைப் பிரிக்க முடியவில்லை, வல்லி மன்றாடிக்கேட்டு அழுது பார்த்துக் களைத்துப்போய் கை விட்டுவிட்டான். ஆனால்

தோள்மேல் பேட்ட துணி துண்டவிழ்ந்து போனதென்ன கொத்தியவன் கையகற்றி கைகழுவச் சொன்னவன்யார்

வல்லி புடம், வைத்துப் பாடினான்.

இரவுபெய்த மழை கரும்மழை. மேலும் இடித்து கொட்டியது. தகரக்கொட்டகைகள் தாளம் போட பேய்மழை மீண்டும் கொட்டியது. செம்பாட்டு மண்புழுதி கழுவி ஓடிவரும் மீனாற்றங் கரையில் கொத்தி தலைமுழுகத் தொடங்கினான். செல்லையனை விட்டுப் பிரிந்த பெரும் சோகம் அவளை வாட்டியது. ஓடிவரும் பேய்வெள்ளத்தை மளமளவென்று குடித்துக் குடல்கக்கினான் செல்லப்பன் இருந்

தால் விடுவானோ? எட்டி உதைத்து மடைகட்டி மீனாற்றை மடக்கி கொத்தியை ஏந்தி அவள் கக்கும் வாந்தியை கையில் ஏந்தி, தாங்கிய பிடித்திருப்பான் இப்போ யாரும் துணை இன்றி கொத்தி தனியே கக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் உடலில் உரம் எல்லாம் மீனாறு கழுவிக்கொண்டு போய்க்கொண்டிருந்தது.

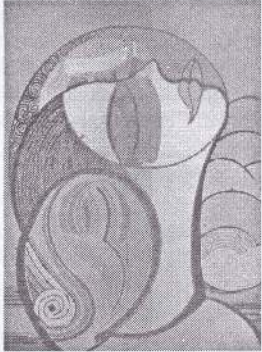
செல்லப்பன் கொத்தியின் உடலில் ஒரு குறையும் விடமாட்டான் கட்டி அணைத்து அவன் வனப்பு கரை புரண்ட வெள்ளத்திலும் கரையாது காத்து வந்தான். செல்லப்பன் பிள்ளைகட்கு முதல் சோறு ஊட்டியவன், வல்லியின் இடுப்பு நிமிர கைப்பக்குவம் பார்க்கும் அளவு செல்லப்பனை வாழ வைத்தவன். கடந்த நாற்பது வருடங்கட்கு மேலாய் செல்லப்பன் வாழ்ந்த வாழ்வு கொத்தியின் மேல் அவன் கொண்ட காதலின் வெளிப்பாடாய் ஊறிய வனப்புத்தான். அவளைப் பிரிய அவன் மனம் இடம் கொடுக்குமா?

செல்லையர் சும்மாவிட்டிருக்கலாம். செல்லப்பன் முடிந்த பின்பு அவன் பிள்ளைகள். கொத்திமேல் உரிமை கேட்டு உறவாடி வரமாட்டார். இது செல்லையருக்கு நன்கு தெரியும் ஆனால் செல்லையரை கோயிலடியில் கும்பிடப்போன சனங்கள் குழம்பி விட்டு கொண்டே இருந்தார்கள். அரைமனமாய் இருந்த செல்லையர் கடைசியில் வாய் வைத்து விட்டார். செல்லப்பா இனிக்காணும் கொத்தியை விட்டுவிட்டு கோயிலுக்கு முன்னால் சத்தியமாய் செல்லுகிறேன். எங்கட சபை சந்தியிலே என்னாலை நிற்க

முடியவில்லை அவங்களுக்கு விட்டு விட்டு அருகவந்து குந்துறியோ. அவங்களோடே போயிரன் என துரையன் அந்திரட்டியிலே சாப்பிடக் குந்தும் பொழுது என்றை காதுகுளிர் கறி போடுவது போல குனிந்து காதுக்கை சொல்லி கண்ணாலை உங்கடை ஆட்களை சாடைகாட்டியது உனக்குத் தெரியுமா? என்ற மானம் போட்டுது செல்லப்பா. கையடுத்துக் கும்பிடுறன் காணும் கொத்தியை விட்டு விடு... இனிக்கதையாதை என்று கோயிலடியில் செல்லப்பனை மறித்து செல்லையர் கேட்டதை மீறி செல்லப்பன் ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை சரி இனி நான் கால் வைக்கமாட்டான். என்று கூறிய பொழுது அவன் இதயம் படபடத்தது இடிஇடித்தது படுகையிலே வந்து விழந்தவன்தான் எழுப்பவே இல்லை.

பேய்வெள்ளம் கரைபுரண்டோடியது கொத்தி வயல் மேல் பாய்ந்து அவளை அலசி அம்மணமாக்கிக் கொண்டிருந்தது. செல்லப்பன் நீராட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

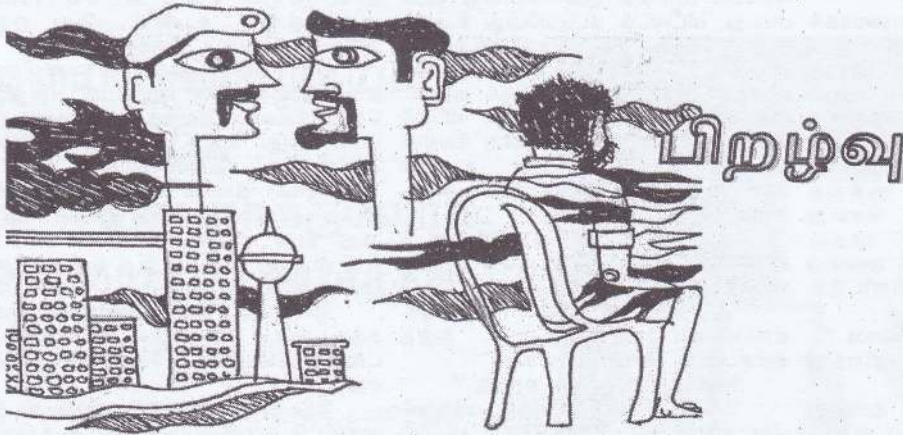
இரவுவேளைகளில் கொத்தி வயல் கரையோரம் இப்ப யாரும் போவதில்லை. செல்லப்பன் பேய்வடிவில் கொத்தியை காத்து நிற்பதாகக் கேள்வி. கொத்திவயல் எல்லை யிலை அவளைக் கண்டு நரிகள் ஊளையிடும் சத்தம் கேட்குமாம் அவளைக் கைப்பிடிக்க கொத்தி வயல் பேயாகி சிரிக்கும் ஒலி இடையிடையே கேட்குமாம் அவன் கோபம் நெருப்புத் தனலாகி இடையிடையே பொறி பறந்து அடங்குமாம். இப்பொழுது மீனாறு மட்டும் சலசலப்பு எதுவுமின்றி அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது.

**விளக்கினிலும் ஒளி முக்கியமானது
நிலார் கப்பானி**

விளக்கினிலும் ஒளி முக்கியமானது
கவிதை குறிப்பேட்டினும் முக்கியமானது
முத்தம் உதடுகளினும் முக்கியமானது
உனக்கான எனது கடிதங்கள்
நம்மிருவரினும் பெரியனவும் முக்கியமானவையுமாம்
உனது அழகையும்
எனது பித்தையும்
மனிதர் கண்டறிதற்கான
ஆவணங்கள் அவை மட்டுமே

சிறுகதை

சுதாராஜ்

அவள் அங்கு எப்போது வந்தாள் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. எப்படி வந்தாள் என்றும் தெரியாது. தானாகவே வந்தாளா அல்லது யாராவது கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டார்களா என்பதும் தெரியவில்லை. அவள் எந்தப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவள், எதற்காக அங்கு வந்து சேர்ந்தாள் என்று கூட யாரும் அறிய முற்பட்டதில்லை.

அங்கு நிர்மாணிக்கப்படும் அந்தப் பெரிய கட்டிடத் தொகுதியை ஒட்டியே அவளது குடிமனை இருந்தது. கட்டுமானத்திற் பணிபுரியும் பல தொழிலாளர்கள் மதியச் சாப்பாட்டிற்காக அங்குதான் வருவார்கள். அவள் முகம் சுளிக்காது எல்லோருக்கும் சமைத்துப் போடுவாள். மதியச் சாப்பாடு மட்டும்தான் அவள் தருகிறாளா அல்லது இரவுப் போசணமும் கொள்ள முடியுமா என்பதற்கும் சரியான விளக்கம் இல்லை. அதை அவள் ஒரு சேவையாகக் கருதிச் செய்கிறாளா அல்லது தன் ஜீவனோபாயத் திற்காகவா என்பதும் தெளிவில்லாமலிருந்தது. அதுபற்றி யாரும் அலட்டிக் கொண்டதில்லை. சாப்பாடு கிடைக்கிறது.. அதைவிட நமக்கு வேறு என்ன வேண்டும்?

அந்தக் கட்டுமானப் பணிகள் எப்போது தொடங்கின என்று தெரியவில்லை. அது இனி எப்போது முடிவுறும் என்பதையும் ஊகிக்க முடியாதிருந்தது. அங்கு எண்ணற்ற தொகையினர் பணி புரிந்தார்கள். சிலரது பணிக்காலம் முடிந்து விலகிப் போவதும், புதியவர்கள் வந்து சேர்வதும் நடைமுறையிலிருந்தது. வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் போதே சிலர் இறந்தும் போயிருக்கிறார்கள். இறப்பதற்கு ஒரு காரணமாதேவைப்படுகிறதா? விபத்துக்கள் நேரலாம்.. அல்லது கொல்லப்படலாம்.. அதெல்லாம் சகஜமான சங்கதிதானே.

அங்கு இளைஞனொருவன் புதிதாக வந்து சேர்ந்தான். மேற்பார்வையாளனாகவோ பொறியியலாளனாகவோ ஒரு பதவிக்கு நியமனம் பெற்று வந்த

ருந்தான். பெரிய பதவிக்கு வந்தவன் உயர்மட்ட செல்வாக்கு உள்ளவனாகத்தானிருப்பான் என் ஏனையவர்கள் கருதினார்கள். அதனால் அவனுக்குக் கீழ்ப் படிந்து மரியாதை செய்வதற்குத் தங்களுக்குள் போட்டி போட்டார்கள். தன்னை யாரென்று அறியாத அவர்களது செய்கை அவனுக்கு அவர்கள் மீது அனுதாபத்தை ஏற்படுத்தியது.

சில நாட்களாக அவனுக்குச் சாப்பாடு கிடைக்கவில்லை. இன்னும் அவனுக்குப் புதிய இடம் பிடிபடாமலிருந்தது. சாப்பாடு கிடைக்கக் கூடிய ஓரிடம் தேடி அவன் சில வேளைகளில் அலைந்து திரிந்தான். அது அங்கு யாருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை. எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் ஒரு வனால் பட்டினி கிடக்க முடியும்.. அவன் சேர்ந்து போனான். அது தெரிய வந்ததும் சிலர் துடித்துப் போனார்கள். அவனை அழைத்துச் சென்று அவனை அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள். பெண்களென்றால் ஏற்கனவே அவன் கூச்ச சபாவம் உள்ளவன். அதனால் வற்புறுத்தலாகத்தான் அவனைக் கொண்டுவர முடிந்தது.

கூச்சத்தைப் பார்த்து சாப்பாட்டை விடமுடியுமா? பழக்க வழக்க கூச்சம் விடுபட்டுப் போனது. அவனுக்கு அவளுடன் இன்னுமின்னும் நெருக்கம் ஏற்பட்டது. அக்கா அக்கா.. என மிக அன்னியோன்யமாக உறவு கொண்டாடினான். சாப்பாட்டுநேரம் மட்டுமின்றி வேறு வேளைகளிலும் அங்கு வந்துபோகத் தொடங்கினான்.

அந்தச் சின்ன வீடு அவளுக்கு வசதியற்றதாயிருப்பதான மனக்குறை அவனுக்குத் தோன்றிக் கொண்டேயிருந்தது. அது அவளுக்குச் சொந்தமான வீடா அல்லது வாடகைக்குக் குடியிருக்கிறாளா எனவும் தெரியாமலிருந்தது. சாப்பிட வருகின்ற சிலர்களின் சொல்லிப் போவதையும் கவனித்திருக்கிறான். அப்படிக்கடன் கொடுத்துக்கொண்டே சீவிப்பவளுக்கு

எப்படி ஒரு வீட்டுக்குச் சொந்த மாவது சாத்தியமாகும்?

அந்தக் குறுகிய இடத்திலிருந்து கொண்டு எப்படி அவ்வளவு பேருக்கும் சமைத்துப் போடும் வல்லமையைக் கொண்டிருக்கிறாள் எனத் தன் மனதுக்குள்ளேயே வியந்தான். சமையலுக்கான பாத்திர பண்டங்களையோ தட்டு முட்டுச் சாமான்களையோ எங்கும் காணக்கிடைக்கவில்லை. சமையல் தயாராகும் போது பாத்திரபண்டங்கள் எங்கிருந்து வருகின்றன என்றே தெரியவில்லை. அவை பிறகு எங்கே சென்று மறைகின்றன? உள்ளே களஞ்சிய அறைபோல ஏதோ ஒன்று இருக்கக்கூடுமோ? உள்ளே போகமுடியுமா என்ற கண்டுகொள்ளலாம். சமையல் சாப்பாட்டை எந்த அடுப்பிலிட்டிக் கொதிக்கவைக்கிறாள் என்பதும் புதிராயிருந்தது.

அவள் தனி ஆளா அல்லது கூட யாரும் இருக்கிறார்களா என்ற கேள்விகளும் அவனுக்குள் தோன்றின. அவளது புகுஷன் எங்கே இருப்பான்..? இதை யெல்லாம் அவளிடம் கேட்கும் தைரியம் அவனுக்கு இல்லை. அது அவளுக்குக் கோபமுட்டும் கேள்வியாயிருக்கலாம். அப்படியான நிலைமை ஏற்பட்டு அவளது உறவைக் கெடுத்துக் கொள்ளவும் அவனுக்கு விருப்பமில்லை. எனினும் அவள் யார்.. அவளைச் சேர்ந்தவர்கள் யார் என்றெல்லாம் மனது கிளர்ந்தவண்ணமே இருந்தது.

‘உனக்கு யாரும் உறவுக்காரர்கள் இல்லையா தனியாகவா இங்கே இருக்கிறாய்..?’

அந்தக் கேள்வி இயல்பாகவே ஓர் உந்துதலில் வெளிப்பட்டுவிட்டது. கேட்ட பிறகுதான் உறைந்தது.. தனது தனிப்பட்ட விடயங்களில் தலை யிடுகிறானென அவள் கோபமடையக் கூடும்.

‘இருந்தார்கள்.. செத்துப்போய் விட்டார்கள்.. நான் தனியாகத்தான் இருக்கிறேன்..’

‘செத்துப்போய்விட்டார்களா..?’

‘யுத்தத்தில் மக்கள் கொல்லப்படுவது சாதாரண விஷயம்தானே..!’

அதை அவள் மிகச் சாதாரணமாகக் கூறினாள். அவள மீது அவனுக்கு இரக்கம் சுரந்தது. தனது சொந்த பந்தங்களை இழந்துதான் அவள் யுத்தப் பிரதேசத்திலிருந்து இங்கு வந்திருக்கிறாள். அவளது புருஷனும் அங்கே இறந்திருக்கக்கூடும். தனிமைப்பட்டுப் போயிருக்கும் அவளுக்குத் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்து கொடுப்பதுதான் நியாயம். முதல் அலுவலக வசதிகள் குறைந்த அவளது சிறிய குடிமனையை செப்பனிட்டுக் கொடுக்கலாம்.

‘உள்ளே விட்டைப் பாக்கலாமா..?’

‘பாரேன்..!’ கதவைத் திறந்து விட்டாள்.

ஒரு சிறிய அறை.. அது அவளது படுக்கையறை. ஒரே ஒரு சிறிய கட்டில். ஒரே ஒருத்திக்கு ஒரே ஒரு கட்டில் மட்டுமே உள்ளதில் ஏதும் புதுமை இல்லைத் தான். ஆனால் அது இவ்வளவு சிறிதாயிருக்க வேண்டுமா? அவளது உடலளவுகளை மனக் கண்ணிற் கொண்டு வந்து கட்டிலின் அளவுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். ஒத்து வரவில்லை. கால்களைக் குறண்டிக் கொண்டு படுப்பாளா?

கட்டிலை வடிவமைத்தவர்கள் மிகத் திட்டமிட்டுத்தான் அந்த வேலையைச் செய்திருக்கிறார்கள். இந்தப் படுக்கையை செய்ற யாரும் பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடாது என்பதில் அக்கறையாயிருந்திருக்கிறார்கள்!

அல்லது அவளாகவே அப்படியொரு கட்டிலைத் தேடி வாங்கியிருக்கக்கூடுமோ? மனிதர்களிடம் அவ தானமாயிருக்கவேண்டும் என்ற எச்சரிக்கையுணர்வு, பெண் என்ற ரீதியில் இயல்பாகவே அவளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கக் கூலாம். ஒரே ஒருத்தி படுப்பதற்கு ஏற்காக்காட்டிள் பெட் என, அவளது நடத்தை பற்றிய வீணக் கதை களையெல்லாம் சோடிப் பவர்களிடமிருந்து தப்பிக்கவேண்டுமே!

‘இந்தக் கட்டில் உனக்குப் போதுமா.. எப்படி இதிலே படுத்துக் கொள் கிறாய்..?’

‘படு.. படு.. படுத்துப்பார்..!’

அவள் சிறுபிள்ளையைப் போல கைகளைத் தட்டியவாறு துள்ளல் போட்டாள். அந்தக் குரல் ஒரு பெண்ணின் குரலும் போல இருந்தாலாமல் குயிலின் கூவலைப் போலிருந்தது.

கட்டிலில் நல்ல பஞ்சணை இல்லை. அழுக்கேறிய தலை யணை யொன்று கிடந்தது.

அவன் அந்தப் படுக்கையில் மெல்லச் சாய்ந்தான்.

தலையணையின் அழுக்கு நாற்ற மடிக்குமோ எனும் மனச் சுளிப்புடன் தான் படுத்தான். ஆனால் ஒருவித நறுமணம் நாசியிற் பரவியது. அந்த வாசனை எங்கிருந்து வருகிறது என அவனுக்கு விடும் பாயிருந்தது. பெண்களின் கூந்தலுக்கும் ஏதோ நறுமணம் உள்ளது என்று கூறு கிறார்களே, அது இது தானோ?

படுக்கைக்கு நேரெதிரே சுவரில் ஒரு செங்கல் அளவில் துளையொன்று தென்பட்டது. வீட்டைக் கட்டுப்போது உயரக் கூரை வேலைகள் செய்வதற்காக குறுக்குச் சிலாகை போடுவதற்கு விலக்கப்பட்ட கல்லாக இருக்கலாம். பின்னர் அதை நிரவாமலே விட்டு விட்டார்கள். அது சரியில்லாத வேலையென்றே அவனுக்குப்பட்டது. உள்ளே நோட்டமிடும் உள் நோக்கம் அவர்களுக்கு இருந்திருக்கிறது!

‘சுவரிலே ஓட்டியொன்று உள்ளதே.. யாராவது உள்ளே பார்க்க வாய்ப்பாயிருக்குமே..?’

‘அதற்காகத்தான்.. அப்படிக்கண்காணிப்பதற்காகத்தான்.. அந்த ஏற்பாட்டைச் செய்திருப்பார்கள்..’

‘கண்காணிப்பதற்கா.. எதற்கு..?’

‘யுத்தப்பிரதேசத்திலிருந்து வந்தவன் மீது அவர்களுக்குச் சந்தேகம் விட்டுப் போகுமா..?’

அப்போது சொல்லிவைத்ததுபோல அவன் கட்டிலிற் படுத்திருப்பதை அந்தத் துளையினூடு ஒரு கண் பார்த்தது.

‘ஐயையோ அவர்கள் பார்க்கிறார்கள்..’ என அவன் சத்தமிட்டான்.

அவர்கள் தன்னம்பற்றி வேவு பார்த்து தகவல்களைச் சேகரிக்கும் சங்கதி அவனுக்கு ஏற்கனவே ஓரளவுக்குத் தெரிந்திருந்தது. இப்போது அது இன்னும் ஊர்ஜிதமாகியது.

எழுவிலாத சுகானுபவத்தைத் தந்து கொண் டிருந்த படுக்கை ஒரு துர்நிலைமையை ஏற்படுத்திவிட்டதே என்ற கலக்கத்துடன் எழுந்தான். அப்போதுதான் திறந்துகொண்ட ஜன்னற்கதவுபோல மறுபக்கச் சுவரில் ஒரு வெளி தென்பட்டது. அது கதவில்லாத ஜன்னல்போலவும் அல்லது இன்னும் ஜன்னல் பொருத்தப்படாத சுவர்போலவுமிருந்தது.

‘இது உனக்குப் பயமாக இல்லையா..?’

‘என்ன பயம்?’

‘யாராவது உள்ளே வரக்கூடுமே..’

‘யார் வருவாங்க..? வரட்டுமே பாக்கலாம்..!’

அவளது பேச்சு அவனுக்கு ஆச்சரிய மூட்டுவதாயிருந்தது. இவ்வாறான தொரு பாதுகாப்பற்ற இடத்தில் தனிமை யாக இருக்கும் தைரியம் தனக்கென்றால் வரவே வராது என நினைத்தான். மவளே.. உனக்கு அவ்வளவு துணிச்சலா?

அவளைப் பயமுறுத்திப் பார்க்க வேண்டும் போல அவனுக்கு வேடிக்கையுணர்வு தோன்றியது.. ‘தனிமையாக இருக்கும் பெண்ணைத் தேடி இரவில் பேய் பிசாசுகள் வரக்கூடுமே?’

‘நானே ஒரு பிசாசுதானே..!’

‘பிசாசா..?’ சட்டென அவன் உடல் புல்லரித்து சிறு நடுக்கத்துக்குள்ளானான். கலைந்த கூந்தலுடனான அவளது வசீகரிக்கும் கோலம் கண்களைக் கூசியது.

பிசாசுகள் இவ்வளவு அழகாயிருக்குமா..?

பொதுவாக மோகிணிப்பிசாசுகள் அழகாயிருக்கும் என்ற அபிப்பிராயம் அவனுக்கும் உண்டு. இது ஒரு மோகிணிப் பிசாசாக இருக்குமோ?

பிசாசுகளை அ..கிர்திணையிலா உயர் திணையிலா விழிப்பது என்றும் தெரியவில்லை. தவறுதலாக ஏதாவது பேசி, அது வேறு வில்லங்கத்தில் கொண்டோய் விடப்போகிறது.

‘அக்கா நீங்கள் விளையாட்டுக்குத் தானே அப்பிடிச் சொன்னீங்கள்..? பேய் அது அது என்று சொல்லிச் சும்மா என்னைப் பயமுறுத்தத்தானே பார்க்கிறீங்கள்..?’

‘ஏன் தமிழ்.. அது உண்மையாயிருக்கக்கூடாது..? யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவர்களுக்கெல்லாம் வேறு போக்கிடம் ஏது..?’

இது நல்லதுக் கல்ல, இந்த இடத்தைவிட்டு நழுவிவிடுவதுதான் உத்தமம் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

பிறகு, சாப்பாட்டுக்குக்கூட அந்தப் பக்கம் வருவதை அவன் தவிர்த்துக் கொண்டான். அதற்கு வேறு காரணமும் இருந்தது.. தொடர்ந்து வேவு பார்க்கும் அவர்கள் தன்னை ஏதாவது பொறிக்குள் விழுத் திட்ட முனைகிறார்களே என்பது பற்றிய பயம். அல்லது அப்படியொரு பயத்தை உண்டாக்கிக் குழப்ப அவர்கள் முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கு நடக்கும் தில்லு முல்லுகளையும் ஊழல் களையும் அவன் கண்டு கொள்ளக் கூடாதாம். அதுபற்றி வெளியே பேசக் கூடாதாம். அந்தப் பயம் இருக்கணும்!

அப்படிக்கண்களை மூடிக்கொண்டு வாழ்வது அவனுக்குச் சாத்தியப்படாமற் தான் இருந்தது. அநியாயங்களைக் கண்டுகொள்ளாது தானுண்டு தன் பானுண்டு என்று எப்படியாவது வாழ்ந்து விட்டுப் போகிறவர்களைப் போல, இனித் தானும் இருக்க வேண்டியதுதான் என எண்ணிக் கொண்டான். போதும்.... ஆளை விடுங்கடா சாமி!

ஆனால் அவன் அவனை விடவில்லை. அவனைத் தேடித் தேடி வரத் தொடங்கினான். மாலை நேரங்களில் சந்தித்துக் கொள்வது வழக்கமாகியது. அவர்களிடம் அவன் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டுமென அவன் அறிவுறுத்தவும் செய்தான்.

அவனும் தனது உயிர் பற்றிய அவ தானத் துடந்தான் நாட்களைக் கடந்துகொண்டிருந்தான். ‘எனினும் ஒருநாள் மேறத்தட்டில் வேலையாக நின்றபோது அந்த சம்பவம் நடந்தது.. தெரியாத ஒருவன் அப்போது ஏணி யொன்றைக் கொண்டுவந்து சுவரில் சாத்தி வைத்து விட்டு அந்தப் பக்கமும் இந்தப் பக்கமும் நோட்டம் பார்த்தான். இவனுக்கு இங்கே என்ன வேலை என எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், ஏணியில் ஏறி மேலே வந்தான். தனது காலைப் பிடித்து இழுத்து விட்ட தான் வருகிறானோ என உள்ளூணர்வு தட்டியது. தப்பிக்க வழியில்லாத அரும் பொட்டான இடம் அது. ஏறுபவன் கிட்டத் தட்ட மேறத்தட்டை எட்டும்

தறுவாயில் ஏணி சம நிலை இழந்து சரிவது தெரிந்தது. விழுந்து தொலையப்போகிறானே என அவன் சட்டெனப் பாய்ந்து ஏணியைப் பிடித்துக்கொள்ள முற்பட்டான். ஆனால் பிடிபடமுதலே ஏணி தடா லென தரையில் விழுந்தது. ஏறி வந்தவன் முகம் குப்பற்சு சப்பளிந்துபோய்க் கிடந்தான்.

அவசரத்துக்கு இறங்கமுடியாத இடத்தில் நின்று அவன் பதகளித்துப் போனான். இறங்கி ஓடிப்போக நேரம் பிடித்தது. விழுந்து கிடந்தவனைப் புரட்டிப் பார்த்தால்.. முக்கும் முகமும் உடைந்து இரத்தம் பெருகியது. கடுமையான கொங்கிரீட் தரையில் போய் மாதிரி விழுந்தவன் செத்துத்தான் அந்த ரூப்பான் என்று நினைத்தால், மீள உயிர் பெற்றவன் போலப் பேசத் தொடங்கினான்.

‘என்ன.. என்னைத் தள்ளிவிட்டுக் கொல்லப் பார்க்கிறாயா..?’

என்னடா இது, உதவி செய்யப் போனாலும் வீண்பழி.. ஒதுங்கிப் போனாலும் விட நாங்க இல்லியே என ஒருவித அச்சம் அவனைக் கலக்கியது. அவள் வந்து அவனுக்கு ஆறுதல் கூறினாள். ஏற்கனவே அவளை அந்தச் செய்தி எட்டியிருந்தது.. ‘உன்ன முடிக்கிறதுக்குத்தான் பார்க்கிறாங்க கவன மாயிரு..!’

சுகமான தூக்கத்துக்குரிய இரவுகள் அன்னிடமிருந்து பறிபோயின. ஒவ்வொரு இரவுகளும் பயமுறுத்தும் சமிக்ஞைகளைத் தந்துகொண்டிருக்கின்றன. தூக்கம் ஆழ்த்தும் வேளைகளில் கதவைத் தட்டும் சத்தம் உறக்கத்தைக் கெடுக்கிறது. எழுந்து கதவைத் திறந்தால் துவக்குடன் நிற்பார்களோ என்ற பயம். தொலைபேசி ஓயாது ஒலித்து அழைக்கிறது. திடுதிப்பென எழுந்து கையிலெடுத்தால் ஓய்ந்து போகிறது. யாரோ வெளியே குரல் கொடுத்து அழைக்கவும் செய்கிறார்கள். அது அவளது குரல்லல்லவா? தூரத்தில் ஒலிக்கும் குயிலின் கூவல்! தனக்கு ஆபத்து நேரப்போகும் தருணங்களில் பாதுகாப்புத் தரக்கூடிய அவள் வந்துவிடுகிறாளா?

கனவும் விழிப்புக் கனவுமாகக் கலையும இரவுகள்.. வேலை செய்யுமிடம்

நானாகக் குநாள் வேறு வேறு தோற்றங்களைக் கொள்கிறது. மாடித் தட்டுக்களில் ஏறும்போது தடுக்கிவிடுவதுபோல தடுமாற்றம் ஏற்படுகிறது. நடக்க முடியாது விழுத்தும் பொறிகளைக் கொண்டு டிரூக்கும் படுகள். கால்களை எங்கே எப்படிப் பதிப்பது என்றும் குழப்பமாறுகிறது. ஒவ்வொரு தட்டுகளாக ஏறி ஏறி மேலே போனான். அது எத்தனையாவது மாடி என்றும் நினைவில்லை.. ஒருவனைக் கட்டிப் போட்டுக் கதறக் கதற சவுக்கினால் விளாசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘என்ன இது’ என்று கேட்டால், ‘தண்டனை’ என்றார்கள். யார்மேலாவது சந்தேகம் ஏற்பட்டால் இந்தக் கதிதானாம்! அல்லது இந்த உயரத்திலிருந்தே போட்டுத் தள்ளியும் விடுவார்களாம்!

திறந்து கொண்ட ஜன்னற் கதவுபோல சுவரில் ஒரு வெளி இங்கேயும் தென்பட்டது! அது கதவில்லாத ஜன்னல் போலவும் அல்லது இன்னும் ஜன்னல் பொருத்தப்படாத சுவர் போல வயிருந்தது. அதனூடு அவன் வெளியே எட்டிப் பார்த்தான்.. எவ்வளவு உயரத்திலிருந்து விழு வேண்டி வரும்?

அந்தப் பக்கம் பஸ்நாறாண்டுகள் முற்பட்ட காலத்துக் கோட்டை யொன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. சாம்பல் நிறத்திலான குதிரைகள் அந்த நெருப்பில் கால்களை உதறியபடி உயிர் விட்டுக் கொண்டிருந்தன. முடிகளும் கேடயங்களும் கொண்ட மனிதர்களும் தீயில் வெந்து மடிந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆவனுக்கு எல்லாம் பட்டெனத் தெளிவானது. இதே இடம் தான்! தண்டனை கொடுத்த மன்னவர்களும் இப்போது இல்லை! தண்டனை பெற்ற அப்பாவிக்கும் இப்போது இல்லை. அந்தக் கோட்டை இருந்த தடயமே இப்போது இல்லை. இப்போது அதே இடத்தில் இந்தக் கட்டிடம் எழுந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்னொரு காலத்தில் இதன் தடயங்களும் அற்றுப்போகலாம்.

சவுக்கடிபடுபவனின் உயிரடங்கும் அவலக் குரல் அந்த விடியப்புற நேரத்திலும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

இனிமேலும் தாம திக்காது இங்கிருந்து நீங்கிவிட நினைத்தான்.

காலகாலமாகப் பெய்த மழையில் புதை குழிகளை மூடிய மண் திட்டிகள் கரைந்து போயி ருந்தன. நடக்கும்போது மனித எலும்புகளும் மண்டையோட்டுத் துண்டுகளும் கால்களில் இடறின. எதிர்ப்பட்ட டவர்கள் அறிமுகமற்றவர்களாய் இருந்தார்கள். ஊரே மாறிப்போயிருந்தது. ஆனால் அவனது வீடு மட்டும் மாறாமலிருந்தது! எப்போதோ இறந்து போன அம்மா அங்கே நின்றிருந்தாள். அப்போது தான் பதுங்கு குழியிலிருந்து வெளியேறி வந்தவள் போல புழுதி பெந்த கோலத்துடன் நின்றாள். அவன் தன் சிறுபராயத்த வளாக மாறிப் போயிருந்தான்.

அவன் ஓடி விளையாடிய அந்த இடமும் மரம் செடிகளும் குதூகலமுட்டின. யுத்தமும் குண்டுகளும் அந்த இடத்தை ஏதும் துவம்சம் செய்யாத அதிசயம் நிகழ்ந்திருந்தது. மாறி மழையில் வீட்டுக் கிணறு நின்றுபோயிருந்தது. கடலொன்று அங்கு வந்து நிரம்பியது போல கிணற்றுநீர் நீல நிறம் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு கிணற்றில் தண்ணீரளளிக் குளிக்க வேண்டும்போலிருந்தது. அதற்குத் துலாவும் கயிறும் தேவைப்படாது. தண்ணீர் முட்டிய கிணற்றில், நின்ற நிலையில் ஒரு வானியால் அள்ளிக் குளிக்கலாம்.. அது ஒரு விளையாட்டு.

‘கவனம் அப்பு..!’ என அம்மாவின் குரல் கேட்டது. அம்மா எப்போதும் அப்படித் தான். கண்ணுக்குக் கண்ணாகத்தான் அவனைக் காத்து வளர்த்தாள்.

‘அம்மா.. நானும் இறந்துவிட்டேனா..?’ அந்தக் கேள்வியை அவன் அம்மா விடும் கேட்டானா அல்லது அப்படிக்கேட நினைத்தானா என்றும் தெரியவில்லை.

அதற்கு அம்மாவிடமிருந்து பதிலுமில்லை..

நாளாக ஆக, அவன் காணாமல் போய் விட்டான் என்ற கதை பரவத் தொடங்கியிருந்தது.

வழிகாட்டி கஸ்ஸன் ஸகற்றான்

அவன் நமக்கு வழிகாட்டுவான் ...
இவ்வழி.
வெடிப்பின் பின்பான வீடுகளின் சிதைவிற காணாமற்போனான்.
சுவரின் இடுக்கில் அவனுடைய விரல்கள் இன்னமும் சுட்டுகின்றன:
இவ்வழி ...
இவ்வழி.

16வது கவிதை ரோக் டால்ற்றன்

ஏழைகள் பின்பற்றாமாறு
சட்டங்கள் ஆக்கப்படுகின்றன.
சுரண்டலுக்கு ஒரு ஒழுங்கைக் கொண்டுவரச்
செல்வர்கள் சட்டங்களை ஆக்குகின்றனர்.
வரலாற்றில் ஏழைகளே சட்டப்படி நடப்போர்.
ஏழைகள் சட்டங்களை ஆக்கும் போது
செல்வர்கள் இல்லாமற் போவர்.

துயரில் அழுவோமா ? இல்லை துணிந்தே எழுவோமா?

கீர்த்தனா

வானம் கடந்து கேட்டது பேரழகை.
செல்வாய்க்கும் நிலவிற்க்கும்
கேட்டிருக்கும் அவ்வழகை.
இவ்வுலகில் எவருக்கும் அது கேட்கவில்லை.

பல்லாயிரம் உயிர்கள் பறிதவித்தே மாண்டனர்.
ஏவலில் போன லொக்கு அய்யாவும் பொடிமல்லியும்
சேர்ந்தே மாண்டனர்.
செவிடாய் நடித்தது இவ்வுலகம்.
கெஞ்சி கூத்தாடியும் தீக்குழித்தும் என்ன செய்தும்
ஏதும் அறியா பிள்ளை போல
விரல் சூப்பி இருந்தது வல்லரசு.

உயிர்கள் மாண்டதை கொண்டாடி
மகிழ்ந்தனர் ஆண்டகைகள்.
அவர்களோடு கோமானிகளும்.. ஏமானிகளும்
இன்னும் பல ஏதும் அறியா அப்பாவிகளும்...!!

இத்துயரை என்னவென்று சொல்லியழகு?
கோடி வருடம் அழுதாலும் மீளாத்துயர்..
இனி அழுது என்ன பயன்?
இனி அழுதும் பயனில்லை.

நெருப்பென எழும் கேள்விகள் ஆயிரம் இருக்கு..
யாரிடம் கேட்போம் ..யாரை நம்புவோம்..
காற்றை கூட விற்று காசாக்குவார் நாளை..
மெளனித்து இருப்போம்..
செய்திகள் படிப்போம்.

பனைமரங்கள் அரச மரங்களாய்
உருப்பெற்ற கதை பிள்ளைகட்டு சொல்வோம்..
பூகோள மாற்றமா? கடுகதியில் நிகழ்ந்ததா?
பிள்ளைகள் நம்மை கேள்விகள் கேட்பர்.
கேள்விகள் நம்மை சன்னமாய் துளைக்கும்.

துயர் கொண்டு அழுவோம்.
அரச மரங்களும் புத்தர் சிலைகளும்
நம்மோடு சேர்ந்து அழும்.
நாளை அழுது என்ன பயன்?
நாளை அழுதும் பயனில்லை.

பெண் தோட்ட தொழிலாளி
அவள் பண்பட்ட உழைப்பாளி.
காவை எழும்பி கூடை கொழுவி
கொழுந்து பறித்து மரத்தது உன் கை.
கல்லும் முள்ளும் குத்தி
உரமேறியது உன்கால்.

உன் கருத்த மேனியும் சிரித்த முகமும்
மெருகாய்தானிருக்கு.
மினுக்கி வரும் துரை ஐயா உன்னை
குதர்க்கமாய் பார்த்தாலும்
அடுத்த வேளை சோற்றிற்க்காய்
அடங்கித்தான் போவாய்.
முதலாளிமாரின் தேநீர் கோப்பையில்

நிறைந்திருப்பது உன் செந்நீர்.

முத்து வியர்வை நிலம் நனைத்து
தேயிலை செடிகள் அழுதாலும்
ஒரு பைசா சம்பளம் உயரது உனக்கு.
இத்துயரில் எத்தனை காலம் அழுதோம்
இதற்க்கு அழுது பயனில்லை..
இனி அழுதும் பயனில்லை.

குட்டை பாவாடை அணிந்து
தனி வழியே நீ போனால் பெண்ணே
உன்னை குலைத்து விடுவாராம்.
குலைத்த நீயும் பிழைத்து வந்தால்..
கேள்விகள் கேட்டே உன்னை சாகடிப்பர்.
நீ அணிந்த பாவாடை பிழை என்பர்.
தனிவழியே போனதும் ஏன் என்பர்.
எப்படி பிழைத்தாய் உடன் போனாயோ என்பர்.

கை இன்றி கால் இன்றி பிழைத்தவர் பல..
வேறு தாக்குதலில் பிழைத்தவர் கோடி.
அவர்கள் பாக்கியவான்கள்.. பலசாலிகள்.
பாலியல் வன் தாக்குதலில் நீ உயிர் பிழைத்தால்
நீ உடன் போனவள் நடத்தை கெட்டவள்.

இந்த வசைகளுக்கு முடிவில்லை..
இத்துயரில் அழுவோமா..
கண்ணீரில் கரைவோமா?
பேசுவவர் வாய்களில்
பன்றி மலத்தினை அடைவோம்.
இதற்க்கு அழுது பயனில்லை..
இதற்க்கு அழுதும் பயனில்லை..

அழுகைக்கு குறைவில்லை
துயரிற்க்கு அளவில்லை.
யார் மீது பிழை யார் விட்ட பிழை?
நாம் விட்ட பிழை நம் மீது பிழை..

இனமென்றும் ஊர் என்றும்
மண் என்றும் பொன் என்றும்
சண்டைகள் பிடித்தோம்..
பெண் என்றும் அடிமை என்றும்
முத்திரைகள் குத்தி
ஆயிரம் கடவுளை உதவிக்கு கூட்டி
நம்மை நாமே சிதைத்தோம்.
இயல்பான காதலை
வாழ்வை இழந்தோம்.

இன்றைய கோலத்தின் புள்ளிகள்
நாம் அன்றே இட்டவை.
துயர் கொண்டு அழுவோம்..
நம் பிழைகள் உணர்வோம்.
இனி அழுது பயனில்லை
இனி அழுதும் பயனில்லை
நாம் துணிந்தே எழுவோம்..
நாம் துணிந்தே எழுவோம்.

சிறுகதை

பிந்த மண்

- க.கோபாலிள்ளை -

‘ஸ்...ஸ்...ஸ்...ஸ்...ஸ்...டும்...’

தெற்குப் பக்கத்திலிருந்து கூவிக் கொண்டு சென்ற ஷெல் எங்கோ வெடித்துச் சிதறுகிறது.

‘ஸ்...ஸ்...ஸ்...ஸ்...ஸ்...டும்...’

இப்போ வடக்குப் பக்கத்திலிருந்து தெற்குப் பக்கமாகக் கூவிக்கொண்டு சென்ற ஷெல் வெடிக்கும் சத்தம் கேட்கிறது.

இப்படி இரு புறத்திலிருந்தும் படைத்தரப்பினரும் இயக்கத்தினரும் ஒருவரை நோக்கி மற்றொருவர் தாக்குதல்களை நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். இடையிடையே குண்டு வீச்சு விமானங்களும் ஹெலிகளும் தமது கைவரிசைகளைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

அவற்றைச் சுட்டு வீழ்த்தும் முயற்சியில் கீழிருந்து தாக்குதல்களும் நடைபெறுகின்றன. இடையே அகப்பட்டு பொதுமக்கள் அந்நறித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கோப்பாய் பகுதி மக்கள் பதுங்கு குளிகளுக்குள் தஞ்சமடைவதும் வெளியே வருவதுமாக காலத்தை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர். தாக்குதலுக்கு அகப்பட்டவர்கள் வண்டிகளில் மருத்துவ மனைக்கு ஏற்றிச் செல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

கடந்த பத்து நாட்களுக்கு மேலாக படிப் படியாக தாக்குதல்கள் அதிகரித்த வந்தவண்ணமிருந்தன. வடமராட்சிப் பக்கத்தில் ஆரம்பமான படை நடவடிக்கை, முன்னேறி வந்து அச்சுவேலியைக் கடந்துவிட்டிருந்தது. இயக்கத்தினர் படிப்படியாகப் பின்வாங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

மோதல் நடவடிக்கை ஆரம்பமானதி லிருந்து பருத்தித்துறை வீதியை ஒட்டி யுள்ள புத்தூர், அச்சுவேலி, நீர்வேலிப் பகுதி மக்களில் பலர் வீட்டை விட்டு வெளியேறி வேறிடங்களுக்குச் சென்று விட்டிருந்தனர். பலர் குடாநாட்டை விட்டே வெளியேறி கொழும்பு, நீர்கொழும்பு, வவுனியா போன்ற பிரதேசங்களுக்குச் சென்றுவிட ஆயத்தமான போதும், இயக்கத்தினர் ‘பாஸ்’ வழங்க மறுத்துவிட்ட தால் அவர்களைத் திட்டித் தீர்த்தபடி வேறிடங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்திருந்தனர்.

திடீரென ஒலிபெருக்கி ஒலிக்கத் தொடங்கியது. “படையினர் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உங்களது பாதுகாப்பின் நிமித்தம் குடா நாட்டை விட்டு வெளியேறுங்கள். இது ஒரு தற்காலிக இடப்பெயர்வு மட்டுமே. ஓரிரு தினங்களில் எல்லோரும் சொந்த இடங்களுக்குத் திரும்பி விடலாம்.” என அறிவித்தபடி ஒவ்வொரு ஒழுங்கை களாலும் வீதிகளாலும் சென்றுகொண்டிருந்தது ஒலிபெருக்கி பூட்டிய வாகனம்.

குடாநாட்டை விட்டு வெளியே போகத் தடைவிதித்தவர்கள் இவ்வாறு அறிவித்ததும் மக்கள் பீதியால் உறைந்து போயினர்.

“நேரத்தோடை நாங்கள் வெளிக்கி டேக்கை ‘பாஸ்’ அது இதெண்டு தடுத்துப்போட்டு இப்ப நடுத்தெருவில் விட்டமாதிரியெல்லே கைவிட்டுட்டாங்கள். எளிய பயலுகள்” ‘பாஸ்’ பெற முயற்சித்துத் தோல்விகண்ட வடிவேலு-வின் மனக்குமுறல்.

அறிவித்தல் கிடைத்து சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் வீதி நிறைந்த சனக் கூட்டம் கோப்பாயிலிருந்து நகரத் தொடங்கிவிட்டது. சிலர் லொறிகளிலும் ப்ராக்டர்களிலும் வீட்டுப் பொருட்களை

ஏற்றியவாரும், சிலர் சைக்கிள் களிலும் லாண்ட் மாஸ்டர்களில் பொருட்களை ஏற்றியவாரும், சிலர் சைக்கிள்களில் வயது முதிர்ந்தவர்களையும் சிறு குழந்தைகளையும் ஏற்றியவாரும் சிலர் ஆடு, மாடுகளை இழுத்த வாரும் சிலர் வீட்டுப் பொருட்களை மூட்டை முடிச்சுக் களாகக் கட்டித் தலையில் சுமந்த வாரும் வீதியில் நடந்துகொண்டிருந்தனர்.

சிலர் வாய்க்கு வந்தபடி இயக்கத்தைத் திட்டித் தீர்த்தபடி சென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் துன்ப நிலை அவர்களுக்குத் தானே தெரியும்!

அப்படிப் பேசியவர்களை, சிலர் சாந்தப்படுத்த முயன்றனர்.

“சத்தம் போட்டுக் கதைக்காதையுங்கோ. பிறகு வேறே கரைச்சலையும் சந்திக்க வேண்டி வந்திடும்” எனச் சிலர் எச்சரிக்கை செய்தனர்.

சனக்கூட்டத்தின் ஆரம்பப் புள்ளி கோப்பாய் சந்தியை அடைந்ததும் அதற்கப்பால் யாழ்ப்பாணப் பக்கம் போகவிடாது தடுத்த இயக்கத்தினர், சந்தியால் திரும்பி கைதடியை நோக்கிச் செல்லுமாறு அறிவுறுத்தினர். அதை மீறும் தைரியமில்லாததால் மக்களும் சந்தியால் திரும்பிச் செல்ல ஆரம்பித்தனர்.

வேகமாகச் செல்லக்கூடிய நிலையில் இருந்த வர்களாலும் அவ்வாறு செல்ல முடியவில்லை. ‘எள்ளுப் போட்டால் எள்ளு விழாத கூட்டம்’ என இது போன்ற கூட்டத்தைப் பார்த்துத் தான் சொன்னார்களோ தெரியவில்லை! அத்தனை நெரிசல்!

அதேநேரம் கோப்பாய் சந்தியில் இருந்த கனகநாயகத்தின் வீட்டாரும் முக்கியமான பொருட்களை சைக்கிளில் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமானார்

கள். கனகநாயகத்திற்கு ஒன்பது வயதிலும் ஏழு வயதிலும் ஆறு வயதி லுமாக மூன்று பிள்ளைகள். மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் தந்தையையும் பாதுகாப்பாகக் கொண்டு போகவேண்டிய கட்டாய நிலை அவனுக்கு...

தகப்பன் முருகேசுவுக்கு எழுபது வயதி ருக்கலாம். வேகமாக நடக்க முடியாவிட்டாலும் நடந்து செல்லக் கூடியவராக இருந்தார். கனகநாயகத்தின் மனைவி பிள்ளைகள் ஆயுத் தங்கள் செய்துகொண்டிருந்தபோது, அந்த விடயத்தில் தனக்கு எந்தவித ஒட்டுறவில்லை என்பது போல முருகேசர் முற்றத்து மணலில் அமர்ந்துகொண்டிருந்தார்.

“என்னப்பா... வெளிக்கிடுங்கோவன்... அச்ச வேலையைக் கடந்து ஆமி வந்து கொண்டிருக்காம். கிட்டக் கிட்டவா லெல்லுகளும் குண்டுகளும் வந்து விழுத் தொடங்கியிருக்கு. பொடியன் ஆக்களை வெளிக்கிடச் சொல்லிப் போட்டாங்கள். நாங்களும் எங்கையாலும் போவெண்டு சொல்லுறன். நீங்கள் கேட்டும் கேட்க காது போல மண் அளைஞ்சு கொண்டிருக்கிறியன்...” என கனக நாயகம் தகப்பனுக்கு நிலைமையை விளக்கினான்.

“நீ பிள்ளையைளைப் பாதுகாப்பா கொண்டு போ கனகு. இரண்டொரு நாள்ல திரும்பலாம் என்று தானே சொன்னவங்கள். அதுவரைக்கும் நான் இருஞ்சை இருந்து சமாதிச்சுக் கொள்ளுவன். எனக்கொண்டும் நடக்காது. என்னைப்பற்றி யோசிக்காமை நீங்கள் வெளிக்கிடுங்கோ...” என வெளிக்கிட மறுத்தார் முருகேசர்.

அவர் ஒரு பிடிச்சிராவி என்பது கனகநாயகத் துக்குத் தெரியாததல்லத் தான். ஆனால், இது பிடிவாதம் பிடிக்கிற நேரமோ விசயமோ அல்லவே! உயிர் சம்பந்தப்பட்ட விசயமெல்லே!

“அப்பா, இது பிடிவாதம் பிடிக்கிற நேர மில்லை. ஒண்டு கிபக்க ஒண்டு நடந்திட்டா பிறகு எல்லாருக்கும் கவலை தானே. அது தான் எல்லாருமா போவம் என்னிறன். உங்க ளுக்கு அவசியம் தேவையானதையும் காந்தி மதி எடுத்து வைச்சிட்டா. யோசிக்காம வெளிக் கிடுங்கோ” என அவரது கையைப் பிடித்து எழுப்ப முயன்றான் கனகு என்ற கனகநாயகம்.

“இல்லைக் கனகு, என்ன நடந்தாலும் நான் இங்கை தான் இருக்கப் போறன். வாழ வேண்டிய நீங்கள் எங்கையேன் ஒடித்தப்பங்கோ. எனக் கொண்டும் நடக்காது என்று என்றை உள்மனம் சொல்லுது. நீங்கள் திரும்பி வார நேரம் நான் வீட்டுக்குப் பாதுகாப்பா இருப்பன். அந்த நம்பிக்கையோடே சுகமாப் போங்கோ...” என்று சொல்லியபடி பேர்பிள்ளை களை அ-

ழத்து உச்சி மோந்து, “கவனமாப் போய் வாருங்கோ...” என விடை கொடுத்தார் முருகேசர்.

“மாமா, உங்களை நாங்கள் விட்டிட்டுப் போனா, ஊர் உலகத்தில் என்ன சொல்லுவினம் என்று உங்க ளுக்குத் தெரியாதே. அதுவமில் லாமை உங்களை தனிய விட்டிட்டுப் போய் எங்களாலதான் நிம்மதியா எங்கையெண் டாலும் இருக்கேலுமே. வெளிக்கி டுங்கோ மாமா...” என மருமகள் காந்திமதியும் தனது பங்குக்குக் கேட்டு வைத்தான்.

“கனகு, இந்த மண்ணிலை தான் நான் பிறந் தனான். நல்லது கெட்டது எல்லாத்தையும் இந்த வயதுக்கை நான் கண்டிட்டன். இனி எனக்கு என்ன இருக்கு. எனக்கு எது நடந் தாலும் இந்த மண்ணிலை தான் நடக்க வேணும் என்று விரும்புறன். என்றை உயிர் இந்த மண்ணிலை தான் போகவேணும். இந்த மண்ணோடை மண்ணாகிப்போகத்தான் நான் விரும்புறன்.” என்று தரையில் இருந்து சிறு பிள்ளைகள் போல தொடர்ந்தும் மண்ணை அளைந்தவாறு முருகேசர் கூறிக்கொண்டிருக்கும்போது,

‘ஸ்...ஸ்...ஸ்...ஸ்...ஸ்...ஓ...ஓ...ஓ...’ என்ற சத்தமும் அதனைத் தொடர்ந்து குண்டு வீச்சு விமானங்களின் பறப்பும் தென்பட்டது. எங்கோ கீழ்ப் புறத்திலிருந்து விமானங்களை நோக்கிய தாக்குதல்களும் தொடங்கியது. குளக நாயகத் தின் பிள்ளைகள் பயத்தினால் அழத் தொடங்கி விட்டிருந்தனர்.

“அப்பா, பாத்தியளே என்ன நடக்கு தெண்டு. இனியும் பிடிவாதம் பிடிக்காம எழுப்பங்கோ. நோட்டைப் பாருங்கோ, சனம் எல்லாம் நிறைஞ்சு வழியுது. நீங்கள் மட்டும் தனிய இருந்து என்னத்தைக் காண்போறியன். பக்கத்திலை, அயலிலையும் ஒருத்தரு மில்லை. அவசரத்துக்கு உதவவும் ஆரும் வரமாட் டினம். வாருங்கோ அப்பா...” என அழுத் தமாக தகப்பனின் கைகளைப் பிடித்துத் தூக் கினான் கனகு.

“என்னை விடு கனகு... நான் முடி வெடுத்தா எடுத்தது தான். ஆர் என்ன சொன்னாலும் நான் இந்த மண்ணை விட்டு வரமாட்டன். நீங்கள் விட்டுட்டுப் போறதெண்டு எனக்குக் கவலை யுமில்லை. ஆனபடியா, நீ பிள்ளைய ளோடை வெளிக்கிடு” என அறுதியாகக் கூறவும், கண்கள் குளமாக தந்தையைக் கட்டியணைத்த கனகு “கவனமா இருங்கோ...” எனக் கூறிக்கொண்டு மனைவி, பிள்ளைகளுடன் புறப்பட்டான்.

அவனது கால்கள் நகர்ந்தனவே தவிர அவன் மனம் தந்தையை எண்ணிக் கவலைப்பட்டபடியே இருந்தது.

வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்து கூட்டத்தோடு கலந்து நடக்கத் தொங்கினர். நடந்தனர் என்பதை விட ஊர்ந்தனர் என்று தான் சொல்லவேண்டும். மாலை நாலு மணியளவில் நடக் கத் தொடங்கியவர்கள், அதிகாலை முன்று மணியளவிலேயே கைதடிச் சந்தியை வந்த டைந்தனர்.

அவர்கள் நடந்து வந்த பதினொரு மணித்தி யால நேரத்தில் அவர்கள் சந்தித்த துன்ப, துயரங்கள் சொல்லுந் தரமன்று. பிள்ளைகள் தூக்கக் கலக்கத்தில் கட்டப்பட்டபோது அவர்களைக் காந்திமதியும் அவளும் மாறி மாறித் தூக்கிக்கொண்டு நடந்தனர். தண்ணீர் பிரச்சினை, சாப்பாட்டுக் களை, இயற்கைக் கடன் பிரச்சினை என பல துயரங்களுடன் வந்து சேர்ந்திருந்தனர்.

முதிய வயதினரை அவர்களது பிள்ளைகள் தோளில் சுமந்து வந்த காட்சி கல்மனம் கொண் டவரையும் கலங்க வைப்பதாக இருந்தது.

கைதடிச் சந்தியை கனகநாயகம் வந்தடைந்த போதுதான், செம்மணிப் பாலத்தினூடாகவும் மக்கள் வந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. இப் போது முன்னரைவிட சனநெருக்கம் பலமடங்காகியது.

கைதடிச் சந்தியிலுள்ள கோவிலுக்குப் பக்கத்திலுள்ள வயல்வெளியில் கனகநாயகம் குடும் பம் சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டது. அப்போது, கோப்பாய் சந்தியிலிருந்து வருபவர்களிடம் அவ்விடத்து நிலைமை களை இடைக்கிடை விசாரித்துக் கொண்டிருந்தான் கனகநாயகம்.

நேற்றைக்கு ஆறு மணி வரைக்கும் தாக்குதல் இருபக்கமும் வலு கரு மையா இருந்தது... அதுக்குப் பிறகு குண்டுச் சத்தங்கள், ஹெலி, விமானத் தாக்குதல்கள் ஓய்ஞ்சிருக்கு... என்ன காரணமோ தெரியேல்லை...ஆனா, இயக கப் பொடியன் ஒருத்தரையும் விடாமையோச சொல்லி கலைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாங்கள்... நேற்று ஆறு மணிக் குள்ள கன சனம் இரு பகுதிக்கும் இடையிலை அகப்பட்டுச் செத்துப் போச்சு... என்ற தகவலை அவனுக்குக் கிடைத்தது.

காலை பத்து மணியாகியபோது, கோப்பாய் சந்தியிலிருந்து வருபவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவடைந்து, வீதியும் நெருக்கடி குறைந்து காணப்பட்டது. கனகநாயகத்திற்கு ஒரு போச னை தென்பட்டது. சைக்கிளில் போய் தகப்பனை ஏற்றி வந்துவிட வேண்டுமென முடிவு செய்து மனைவியிடம் சொன்ன போது, அவளோ சம்மதிக்க வில்லை.

“மாமா, சிலவேளை எங்கையேன் வெளிக்கிட்டுப் போயிருப்பார். நீங்கள் போய் கஸ்டப் படப் போறீங்களே” எனத்

தடுத்தாள் காந்திமதி.

அவன் திருப்பிப்படுவதாக இல்லை. அவனைப் பெற்று, வளர்த்து ஆளாக்கி விட்ட தந்தையல்லவா! எது நடந்தாலும் போய்ப் பார்த்துவருவதெனத் தீர்மானித்துவிட்டான்.

முதலில் மனைவி, பிள்ளைகளை பாதுகாப்பான ஒரு வீட்டில் விடுவதென முடிவு செய்தான். அவனுடன் முன்பு ஒழி அலுவலகத்தில் பணி யாற்றிய செல்வரெத்தினத்தின் வீடு அந்தச் சந்தியிலிருந்து அரை மைல் தூரத்தில் இருப்பதை அவன் அறிவான். எனவே, மனைவி பிள்ளைகளை அங்கு விட்டு விட்டு தான் போய் வர முடிவு செய்து செல்வரெத்தினம் வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

ஒரு மணி நேரத்தின் பின் தான் அங்கு போய்ச் சேர முடிந்தது. அத்தனை சன நெருக்கடி. அவர்கள் போன போது, செல்வரெத்தினத்தின் வீட்டில் இடம்பெயர்ந்த பலர் ஏற்கெனவே நினைந்திருந்தனர்.

இருந்தபோதும், இவர்களை முகமலர்ச்சியோடு வரவேற்ற செல்வரெத்தினத்திடம் கனகநாயகம் தனது தகப்பனின் நிலையை விளக்கி, தான் போய் ஒருமுறை பார்த்து வரும் வரை இவர்கள் தங்க இடமளிக் குமாறு கேட்டுக்கொண்டான்.

“கனகு, நீ போறது புத்திசாலித் தனமாக எனக்குப் படுலலை. நான் தடுப்பதாக நினைக்காதே. அங்கை நிலைமை சரி யில்லை. இனி உன்னை விருப்பம்...” என தனது அபிப்பிராயத்தையும் கூறி முடிவை அவனிடமே விட்டுவிட்டான்.

“நான் ஒரு மாதிரி சளிச்சுக்கொண்டு போய்விடுவன். போற வழியிலை நிலைமை தெரியும் தானே. இயக்குகப் பொறுமையும் அங்கிணைக்கை நிப்பாங்கள். அவங்களிட்டை நிலைமையை விசாரிச்சுப் போய், அப்பாவை எப்படியும் கொண்டு வந்திருவன். அவர் மறுத்தாக கயித்தாலை கட்டிபெண்டாலும் கொண்டு வந்து சேர்ப்பன்” என்று சொல்லியபடி மேலும் தாமதிக்காது புறப்பட்டான்.

சைக்கிளில் போவது அவன் எதிர்பார்த்த படி அவ்வளவு இலகுவாக இருக்கவில்லை. இப்பொழுதும் மக்கள் வெள்ளம் கரைபுரண்டு வந்து கொண்டேயிருந்தது. ஒருவாறாக கைதடிச் சந்தியிலிருந்து கோப்பாய் வீதியில் திரும்பியதும் சற்று இலகுவான பயணமாக இருந்தது. சனம் வந்து கொண்டிருந்தபோதும், நெரிசல் குறைந்திருந்தது. அப்படி வந்தவர்களிடம் நிலைமையை விசாரித்தறிந்து கொண்டே முன்னேறினான்.

“நேற்று ராத்திரியிலிருந்து நல்ல அமைதியாக இருக்கு. எப்ப என்ன நடக்குமோ தெரியாது. அமைதி நல்லதுக்கில்லை.” என்றார் ஒரு நடுத்தர வயதினர்.

வந்தவர்களிடையே, அவனது வீட்டுக்கு அண்மையில் இருக்கும் சுரேந்திரனைக் கண்டதும், தகப்பனைக் கண்டது

போன்ற உணர்ச்சி அவனிடம் தென்படாது.

“சுரேந்திரன், நீங்க வரேக்கை அப்பாவை அங்கிணைக்கை கண்டீங்கனா? அந்த மனிசன் வரமாட்டமெண்டு பிடிவாதம் பிடிச்சதால் விட்டுட்டு வந்திட்டீன்” என நிலைமையைச் சொன்னான் கனகு.

“என்னடாப்பா, இந்த வயது போன நேரத்திலை மனிசனைத் தனிய விட்டிட்டு என்ன துணிச்சல் நீ... நான் அவரைக் காணெல்லை. ஆனா, உங்கடை விட்டுப் பக்கம் குண்டுகள் வெடிச்சுச் சிதறிக் கிடந்தது. அவர் எங்கையும் போனாரோ தெரியேல்லை. நீ ஏன் பிறகு மோட்டுத்தனமா அங்கை போறாய்? என போவதைத் தடை செய்யுமாப் போல் தெரி வித்தான்.

“அந்த மனிசன் ஒரு இடமும் போகாது. நான் ஒருக்கா ஓடிப்போய்ப் பார்த்திட்டு வரப்போறன்...” என பதிலுக்கும் காத்திராது சைக்கிளை வேகமாக மிதிக்கத் தொடங்கினான்.

அவன் போய்க் கொண்டிருந்தபோது, ஆங்காங்கு வெடிச் சத்தங்கள் கேட்ட வண்ணம் இருந்தபோதும், வான் தாக்குதல்களோ லெல் தாக்குதல்களோ இருக்கவில்லை. இடையிடையே இயக்கப்பொடியன் அவனைத் தடுத்தபோது நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தவனை, கோப்பாய் சந்தியில் நின்ற பொடியன் அதுக்கு மேல் செல்ல அனுமதிக்கவில்லை.

கனகநாயகம் அவங்களுக்குத் தான் போக வேண்டியதன் அவசியத்தை விளக்கிச் சொன்ன போது,

“நீங்கள் சொல்லுற குறிப்பின்படி பார்த்தா நேற்று அந்தப் பக்கம் தான் அதிகம் குண்டு வீச்சு நடந்திருக்கு. சிலவேளை அந்தப் பக்கம் விழுந்த குண்டுகள் வெடிக்காமலும் இருக்கும். ஆனபடியா, அங்கை போறது ஆபத்தானது. அது தான் சொல்லுற அங்கை போறது புத்தியில்லைபெண்டு” என்று சொல்லி இயக்கப் பொடியன் தடுத்தார்கள்.

அவர்கள் சொன்ன செய்தி, கட்டாயம் போகத்தான் வேணும் என அவனை மேலும் தூண்டுவதாயிருந்தது. அத்தோடு அவனது கவலையையும் அதிகரித்து தகப்பனுக்கு ஏதேனும் நடந்திருக்குமோ என்ற பயத்தையும் ஏற்படுத்திவிட்டது.

“தம்பியவை, நான் அதிலைஇதிலை தொடமாட்டன். போய்ப் பாக்கிறதும் அப்பாவைக் கூட்டிக் கொண்டு வாரதுமாதிரும்பி யிருவன், தயவுசெய்து தடுக்காதையுங்கோ” எனக் கெஞ்சினான் கனகநாயகம்.

“நேற்றையில் குண்டு வெடிப்புக்கு அவர் அங்கை நிண்டிருக்கமாட்டார். எங்கையேன் போயிருப்பார். நீங்கள் ஏன் வீண் அலைச்சல் அலையறியள். இதுக்கு மேலை உங்கடை விருப்பம் போறதும் வாரதுமா வாங்கோ. எந்த நேரம் என்ன நடக்கும் என்று யாராலும் சொல்ல முடியாது” என பொடியன் சொல்லவும், வேகமாக நகர்ந்தான்

கனகநாயகம்.

வீட்டை அண்மித்தபோதே ஏதோ விபரீதம் ஏற்பட்டிருக்க வேணும் என்பதாக அவன் மனம் சொல்லியது. அந்த இடமெல்லாம் சிதறிக் சிதைந்து போயிருந்தது. வளவில் காலை எட்டி வைத்ததுமே....

“என்றே அப்பா... ஏன்பா இப்பிடிச் செய்தனங்கள்?” எனக் கத்திக் குளறத் தொடங்கினான். ஆம்! அவன் அங்கு கண்ட காட்சி அவனை அவ்வாறு கவலையடையச் செய்தது. அத்தகைய கண்டிருந்தபோதும், தனது தந்தைக்கு இப்படி நேரும் என அவன் கணவிலும் நினைத் திருக்கவில்லை.

வீட்டு முற்றத்தில் சிதைந்த நிலையில் முருகே சரின் உடல் கிடந்தது. அவர் எந்த மண்ணை விட்டு வர மறுத்தாரோ அந்த மண்ணின் மீது சிதைந்து கிடந்தார். அவனோடு சேர்ந்து அழுவோ, ஆறுதல் சொல்லவோ அங்கு யாருமில்லை. மயான அமைதி குடி கொண்டிருந்தது.

அவரது உடலைத் தூக்கிச் சென்று எரிக்கவோ, ஏனைய கடமைகளைச் செய்யவோ இயலாது என்பதை உணர்ந்து கொண்டவன், இனியும் தாமதிப்பது எசிதமல்ல என முடிவு செய்து, வீட்டினுள்ளே சென்று மண் வெட்டியை எடுத்து வந்தான். உடல் அங்கு மிங்குமாகச் சிதறிக் கிடந்ததால், அதிக தூரம் தூக்கிச் சென்று புதைப்பதும் சாத்தியமில்லை என்பதால், முற்றத்திலேயே குழியைத் தோண்டினான். சிதைந்த உறுப்புக்களை ஒன்று விடாமல் அந்தத்தெடுத்து அதில் போட்டு முடினான்.

தகப்பன் நாற்றுப் போட்டு வைத்த தென்னம்பிள்ளைகளில் ஒன்றைக் கிளப்பி எடுத்து வந்து புதைகுழி மீது நாட்டி வைத்து தண்ணீர் கொண்டு வந்து வார்த்தான். நாய்கள் குழியைத் தோண்டி விடும் என்பதால் அங்கு மிங்கும் தேடி பெரிய கற்களையும் கொண்டு வந்து அந்தக் குழியின் மீது வைத்துவிட்டு சாட்டாங்கமாக விழுந்து கும்பிட்டவன் கண் களில் இருந்து கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகியது.

இறந்த உடலுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையைக்கூடச் செய்ய முடியாத பாவியாகிவிட்ட தங்களின் நிலையை எண்ணி மனமுடைந்த தவனாக தந்தையின் குழியைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தவாரே வீதிக்கு வந்தான்.

குண்டுச் சத்தங்களும் வெடிச் சத்தங்களும் கேட்கத் தொடங்கியது. சத்தங்கள் தனது விட்டுப் பக்கத்தை அண்மித்து விட்டதான ஒரு பிரமை அவனுக்கு. இனியும் தாமதித்தால் மனைவி பிள்ளைகளையும் அந்தரிக்க விட வேண்டுமென்ற பயம் ஏற்பட சைக்கிள் வேகமாக ஓடத் தொடங்கியது கைதடியை நோக்கி.

எதையிடும் பொங்கல் புத்த பிரானே

ஞாலசீர்த்தி மீநிலங்கோ

(தைப் பொங்கல் தினத்தன்று (14-01-2014) கொழும்பு தமிழ் சங்கத்தில்
“எதையிடும் பொங்கலாம்” என்ற தலைப்பில் தலைமையேற்று வாசித்த
கவிதையின் சுருக்கிய வடிவம்)

புத்த பிரானே

உமது முகத்தின் அமைதி என்னை ஆட்கொண்டுள்ளது
உமது தியான நிலையின் கம்பீரம் என்னை வசீகரிக்கிறது

பல்வேறு நிலைகளிலான உமது இருப்பு எப்போதும்
சாந்தத்தையே எனக்கு உணர்த்துகிறது
அன்பும் அகிம்சையும் பற்றிய உமது போதனைகள்
எனக்கு நம்பிக்கையூட்டுவன

புத்த பிரானே

உமது எளிமையான தோற்றமும்
அமைதியான இருப்பும் - என்றும்
என்னை அச்சுறுத்தியதில்லை

ராஜ வாழ்வின் சுகபோகங்களை விட்டொழித்து - துறவியாகி
வாழ்வியலின் நிலையியலை விளக்கியவர் நீர்

ஆனால் - இன்று

இந்தத் தேசத்தில் எல்லாமே
உமது பெயராலே நடந்தேறுகின்றன

இந்த மண் உம்முடைய மண் என்கிறார்கள்
இந்த நிலம் உமது நிலம் என்கிறார்கள்
இந்த நாடு உமது நாடு என்கிறார்கள்
அப்படியென்றால் - இந்த நாடு
அமைதி வழியில் நடந்தாக வேண்டுமே

புத்த பிரானே

உமது பெயரால் - எமது நிலங்கள் பறிக்கப்படுகின்றன
உமது பெயரால் - எமது வயல்கள் பறிபோகின்றன
உமது பெயரால் - பள்ளிவாசல்கள்

தேவாலயங்கள்

கோயில்கள் இடிக்கப்படுகின்றன

உமது பெயரால் - பிற சமூகங்களும்
அவர்களது நம்பிக்கைகளும் இழிவுபடுத்தப்படுகின்றன

இந்தத் தேசத்தில் எல்லாமே உமது பெயரினாலேயே
நடந்தேறுகின்றன.

இப்போது எங்கள் நிலங்களில் எல்லாம்
நீர் குடியிருத்தப்படுகிறீர்

நான் சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்து
வாங்கிய காணித்துண்டில் - அரும்பும்
அரச மரத்தைக் கண்டே அஞ்சுகிறேன் நான்
அரச மரத்தடியில் நீர் அமர்பவர
என்ற ஒரே காரணத்துக்காக

ஒவ்வொரு முழுமதி நாளும்
அச்சம் கலந்த ஒலிபெருக்கி இரைச்சலுடன்
கடந்து போகிறது

ஒவ்வொரு காவியுடையும்
என்னைக் கலக்குகிறது

அச்சமும் கலக்கமும் கலந்த இந்தப் பொழுதுகளில்
நான் எதையிட்டுப் பொங்க

முன்பு போல் அல்லாமல் - இன்று
எங்கும் நீர் நிறைந்திருக்கிறீர்
இங்கு எல்லாம் உமது பெயராலேயே நடக்கிறது
என்பதை நீர் அறிவீரா?

இப்போது நீர் எனக்கு வேறுபட்டுத் தெரிகிறீர்
உமது அமைதியும் மௌனமும் என்னை அச்சுறுத்தி
நிலைகுலைய வைக்கின்றன

உமது மௌனம் சம்மதத்துக்கான அறிகுறியோ
என நான் அஞ்சுகிறேன்

நேற்று மாத்தளையிலும்
இன்று மன்னாரிலும்
தோண்டப்பட்ட புதைகுழிகள்
உமது பெயரால் தோண்டப்படவில்லை - என
நீர் ஆறுதலையடையலாம்

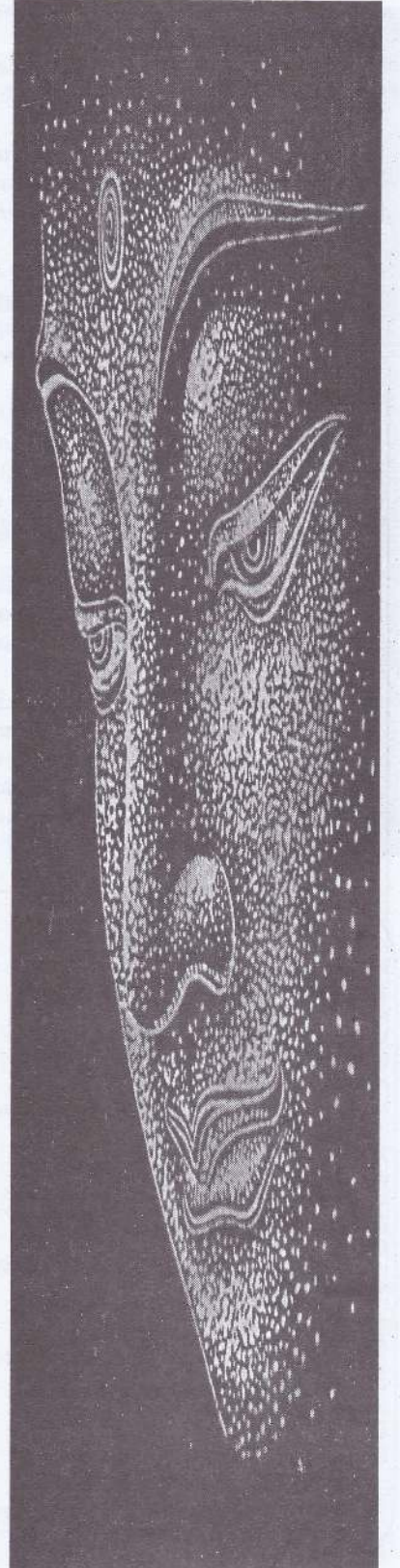
ஆனால்
ஆறு வயது முதல் அறுபது வயது வரை
உமது பெயரால் கொல்லப்படவில்லை
என்பதற்கான உறுதிமொழியை
என்னால் தரமுடியாது

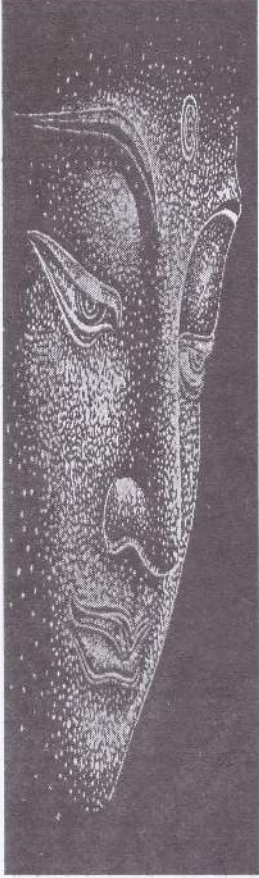
நீர் அதை ஆட்சியாளர்களிடம் கேளும்
உமது நாமத்தை உச்சரித்தபடி அடாவடித்தனம் புரியும்
காவியுடுத்த தேரர்களைக் கேளும்

உமது மண் என்றும்
உமது நிலம் என்றும் - சொல்லப்படுகின்ற தேசத்தில்
காணாமல் போனவர்கள் எங்கே என்று - அவர்களின்
பெற்றோர்கள், மனைவிமார், பிள்ளைகள் சேட்கிறார்கள்

எங்களுக்கான விசாரணை எப்போது, விடுதலை எப்போது - என்று
அரசியல் கைதிகள் கேட்கிறார்கள்.

புத்த பிரானே
நான் உம்மிடம் கேட்கிறேன்

நான் எதையிட்டுப் பொங்கலாம்?

உமக்காக அமைக்கப்பட்ட அமைச்சின் பெயராலும்
நாட்டுக்குள் போதைப்பொருள் கொண்டு வரப்படுகிறாமே

புதிதாகக் கொண்டுவரப்பட்ட களியாட்ட விடுதிகளும்
கசினோவும் சூதாட்டமும் உமது பெயரால் தான்
நியாயப்படுத்தப்படுகின்றன

உமது காலத்தில் சூதாட்டம் இருந்ததாகவும் - அதை
நீர் அனுமதித்ததாகவும் சொல்லுகிறார்
காவியுடை தரித்த தேரர் ஒருவர்
உண்மைதானா?

மனிதாபிமானத்தின் பெயரால்
பல்லாயிரம் பேர் கொல்லப்பட்டதும்
சில இலட்சம் பேர் அகதிகளாக்கப்பட்டதும்
உமது மண் என்று சொல்லப்படுகிற தேசத்தில் தான்
நிகழ்ந்துள்ளன

அன்பின் வடிவானவரே
இத்தனையும் நடந்தேறும் உமது மண்ணில்
நான் எதையிட்டுப் பொங்க

புத்த பிரானே
இன்னமும் நான் உம்மை நேசிக்கிறேன்
உமது எளிமையான தோற்றமும்
கைகளில் ஆயுதமெதனையும் ஏந்தாத இயல்பும்
என்னை இப்போதும் கவர்வன

குளிரான நாள் சமெர் அபுஹ்வஷ்

குளிரான ஒரு நாள்
சூடேற்றியைப் போடவோ
முன்றாவதாக ஒரு சுவெற்றரை அணியவோ
அல்லாமல்
மழை இன்று வராது
நாளையே வரும் என்பதால்
யன்னலோரம் நின்று
மழைக்காகக் காத்திருக்கவோ
நினைப்பதில்லை
இம் மணிப் பொழுதில்
எனக்கு என்ன வயதாகியுள்ளது
எனக் கேட்கவும் மாட்டேன்
சில நேரங்களில்
சும்மா இருந்து
இது ஒரு குளிரான நாள்
என நினைப்பது போதுமானது

நூலின் பெயர்:
புயல் மழைக்குப்
பின்னான பொழுது
ஆசிரியர்: த.ஜெயசீலன்
விலை: ரூபா 250/=

சிறுகதை

துணிவு

சு.சுவாமிநாதன்

வாழப்பற சீப்ப கழுவிட்டியா? பாக்க தோலு ரிச்சி துண்டு துண்டா வெட்டி வை! தலவாற எலய திருப்பி வைய்யிடி பைத்தியக்காரி! சூடம், பத்தி, சாம்புராணி எல்லாங் கொண்டு வந்தானா ஐயாவு...?

செங்கமலத்தை ஏசிப்பேசி வேலைவாங்கிக் கொண்டிருந்தார் அந்த பழையமலைக் கங்காணி. செங்கமலம் வைத்த தலைவாழை இலையை மீண்டும் ஒருமுறை கையிலெடுத்து நீரை வடியச் செய்து விட்டு வெட்டிய பகுதியை வலதுபுறமாகத் திருப்பி வைத்து ஆவி புறக்கும் பொங்கலைப் பாளையிலிருந்து அள்ளி இலையின் நடுவே வைத்தார். அருகிலிருந்து புளி வாழைப்புழச் சீப்பை எடுத்து எண்ணிப் பார்த்துவிட்டு “பத்து வச்சிருக்கா பைத்தியக்காரி!” என்று கருவிக் கொண்டு ஒன்றைப் பிய்த்து “இந்தா நீ தின்னு” என்று அவள் கையில் திணித்து விட்டு ஒன்பதையும் மறுமுறை எண்ணிவிட்டு இலையின் ஒரு பக்கம் வைத்து வெற்றிலைப்பாக்கு, சூடம், சந்தனம், கற்கண்டு, பொட்டுக்கடலை முதலியவற்றையும் இலையைச் சுற்றி வைத்து அவங்கரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஏய்...! அங்க என்னடி பேச்சு வேண்டிக் கெடக்கு...? பூச ரெடி. தொர வார நேரமுஞ் சரி “சுறுசுறுப்பே இல்லப்பா இந்தகாலத்து புள்ளைங்க” என்று நச்செரிச்சலால் தத்தமது கூடையருகே வரிசையாய் நின்றுருந்த பெண்களை

உளை உஷார்ப்படுத்தினார். முப்பத்தைந்து வருடமாக பழையமலை கங்காணியாகவே வேலைபார்க்கிறார். வளர்ந்த வைரம் பாய்ந்த தேகம். கறுப்பும் கோப்பி நிற மும் கலந்த அவரது உடலும் சதைப்பற்றற்ற மெலிந்த இறுகிய கைகால்களும் எந்நேரமும் ஆட்களை விரட்டி வேலை வாங்கத் தயாராக இருந்தன. புதுமலை ஆட்கள் கூட அவருக்குப் பயம்.

“பத்தாம் நம்பர் முனிஸ்வரன் கோயில் சக்திவாய்ந்தது” என்பது பழைய மலை ஆட்களின் உறுதியான நம்பிக்கை. அதனால் தான் பழையமலை ஆட்கள் எத்தனையோ பேர் பென்சன் வாங்கி வேலையிலிருந்து நின்றுவிட்டாலும் அவர்கள் வருடப்பிறப்பன்று “சாரி கும் பிடும்” இடம் இன்னும் மாறாமலேயே இருக்கிறது. கோயில் பெரிதாக இல்லை யானாலும் நன்கு வளர்ந்து படர்ந்த பெரும் ஆல விருட்சம் சுற்றிப் பரந்திருந்தது. நூற்றாண்டுகள் பழைமை வாய்ந்த அதன் அடியில்தான் சாமி. அருகே எக்காலத்தும் வற்றாத சிற்றாறு ஓடக்கொண்டே இருக்கும். சில நாட்களில், விரும்பியவர்கள் வேண்டிய நேரத்தில் பக்கத்தில் உள்ள லயத்திலிருந்து வந்து சூடம் கொழுத்துவர். கோழி வெட்டிக் “காவல் கொடுப்பதும்” உண்டு. ஆனால் ஜனவரி இரண்டாம் திகதி என்றமில்லாதவாறு விசேஷமாயிருக்கும். தொழிலாளர்களில் பலர் வெவ்வேறு இடங்களில்

உள்ள ரோதமுனி கோவிலிலோ மாரியம்மன் கோவிலிலோ மலைகளில் அமைந்துள்ள ஏதேனும் வழிபடும் இடத்திலோ ‘மலைச்சாமியைக்’ கும்பிட்டு வேலையை தொடங்கும் மறு வழக்கிலேயே இன்று இந்த முனிஸ்வரன் கோயில் பூசையும் நடக்கிறது.

இந்த வருடம் அந்த மலையிலுள்ளவர்களே தோட்டத்திலுள்ளவர்களே மகிழ்ச்சியாகச்சாரி கும்பிட வரவில்லை. எல்லோரது வாய்களும் “தோட்டம் போற நெலம் சரியில்ல” என்ற வார்த்தைகளைத் தான் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தன. பூசையே நடக்காத காட்டுக் கோயிலிலுள்ள சாமியைப் போல அவர்களது முகத்தில் இருள் குடிகொண்டிருந்தது. சில நாட்களுக்கு முன்பு தோட்டத்தில் நடந்த சம்பவமே அதற்கு காரணம்.

“பூச தொடங்க இன்னும் பத்து நிமிஷொந்தா இருக்கு” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டவாறே தொரையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர் “தொர மடுவத்த தாண்டி மே மொடக்கல வந்துக்கட்டுருக்காராம்” என்று ஒரு பெண் குரல் கேட்க உஷாரானார்.

“எங்க அந்த கொழுந்து மாலையெல்லாம்? எடுத்து ரெடிபண்ணி வைங்க புள்ளைங்களா...!” கங்காணியின் குரல் பலமாய் ஒலித்தது. கோயிலுக்கு முன் நின்றுருந்த பெண்களெல்லாம் அவரது குரலொலியால் கறு

சுறுப்பாளர்கள். கொழுந்து அரும்புகளால் கட்டப்பட்ட மூன்று மாலைகள் எடுத்து நேர்த்தியாக அடுக்கப்பட்டன. “இது தொரைக்கி, அது கணக்குப் புள்ளைக்கி, மத்தது சுப்பேசருக்கு” என்று தோதாக மேசையீது மாலைகளை வைத்தவாறே சொல்லிக்கொண்டிருந்தான் புதுக் கங்காணி ஐயாவ.

வருஷத்தின் முதல்நாள் வேலை தொடங்குமுன், இந்தப் பூசையில் தமக்கு மேலாக வேலைபார்க்கும் துரைமாயையும் அதிகாரிகளையும் தேயிலை இளந்தளிர்களால் மாலை தொடுத்து அவர்கள் கழுத்தில் அணிவித்து வரவேற்றுப், பூசை முடிந்ததும் ஒரு மணி நேரமோ அல்லது அதிலுங் குறைவான நேரமோ கொழுந்து கிள்ளிப் “பொலி” சொல்லி மிகவும் மகிழ்ச்சியாகவே அந்த ஆண்டில் வேலை தொடங்குவர். அன்று பெண்கள் எல்லோரும் அழகாயிருப்பர். தமக்கென விதிக்கப்பட்ட படங்கு, சாக்கு, கொங்காணி எதுவுமின்றிச் சேலையுடன் கொழுந்தெடுப்பர்.

எங்கும் பச்சை பசேலென்று காட்சியளிக்கும் தேயிலைப்பேர்வையில் முடிவற்ற பாம்பாய் நெளிந்தோடும் ‘கரத்தை ரோட்டில்’ துரையினுடைய கறுப்புநிற ஜீப் வண்டி ஆமை போல மெதுவாக ஆடியாடி நகர்ந்து வந்தது. ஆலமரத்தடி முனிஸ்வரன் கோயிலைச் சுற்றி வேலிபோட்டார்போல நான்கு லயங்கள் அடுக்காய் அமைந்திருந்தன. அவை சற்றுத் தூரத்தே இருந்து கோயிலை அரண் செய்து கொண்டிருக்கும். பூசை ஆரவாரமும் ‘தொரவந்துட்டார்’ என்ற சத்தமும் கேட்டு லயத்திலுள்ள சிறுவர் சிறுமியர் பெரியோர்களென எல்லோரும் மண்பாதையைச் சூழ்ந்துக் கொண்டார்கள்.

மெதுவாக நடுவே பிளந்த அந்த பள்ளத்து ரோட்டில் நகர்ந்து ஆலமரத்தடிக் கோயிலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது ஜீப் வண்டி. கோயிலின் அருகே வர, துரை தனது வாகனத்தின் கண்ணாடியை அரைவாசி திறந்துக் கொண்டார். பெண்கள் எல்லோரும் நாமுந்தி நீமுந்தியென நெருங்கி துரையின் முகத்தில் தங்கள் முகத்தைக் காட்டிக் கொள்ள துடிதுடித்தார்கள். துரை தனது வாகனத்தை நிறுத்தி இறங்க தயாராகிறார். உடனே கங்காணி ஓடி வந்து துரையின் கழுத்தில் கொழுந்து மாலையை அணிவிக்கிறார். அப்போதுதான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

“அடேய் நாயே ...! இன்னையோட நீ இந்த தோட்டத்திலேயே இருக்கக்கூடாது. ஒனக்கு நாந்தான்டா எமே” என்று துரையின் முகத்தில் யாரோ ஓங்கி அடிக்கும் சத்தம்...! எல்லோரும் முண்டடியடித்து ஓடினார்கள். “எனக்கு வேலயே இல்லாட்டிய பரவால ஒன்ன இந்த தோட்டத்துல வயக்க மாட்டேன்டா நாயே...!” என்று மறுபடியும் கைகளை ஓங்கும் காட்சி தூரத்தே தெரிந்தது. கங்காணி, கணக்குப்பிள்ளை, சுப்பேசர் எல்லோரும் அந்த இடத்திலிருந்து துரையை விலக்கித் தனியே கொண்டு வந்தார்கள். துரையின் முகம் வாங்கிய அறையால் நன்கு சிவந்திருந்தது தலைமுடி கலைந்து தொப்பியும் சரிந்து கிடந்தது. ஒரு பக்கம் உடைந்த கண்ணாடியை வலது கையில் எடுத்து இடது பொக்கட்டில் வைத்துக் கொண்டார்.

பெரும் கூச்சலும் கலவரமும் நடந்து முடிந்திருந்தது. அந்த இடத்தில் “இவியங்க செய்றதுனா அநியாயம். வருஷப் பொறப்பதுமாயாருடி தொரய அடிச்சது” என்று முணுமுணுத்துவாறு எதுவும் தென்படாமல் கோயிலில் நின்றுருந்த பெண்கள், அடித்தது யாரென்று தெரிந்துகொள்ள முன்றேறியவர்களாய் ஜீப்பவண்டிக்கு அருகே சென்றார்கள். அங்கிருந்த பெரியவர்கள் சிலர் அந்த மனிதனைப் பிடித்து “வேணா தம்பி, நல்லநாளும் பெருநாளும் இது நல்லா இல்ல” என்று விலக்கி இழுத்துக் கொண்டு போவதைக் கண்டு ‘வேலு தான்’ என்றார்கள் சிலர். ஒருமித்த குரலில் ‘ஆமா... அவேந்தான்’ என்றார்கள் பிறர்

அவர்கள் பிடித்திருந்தும் அவனது சத்தம் ஓயவில்லை. கைகளை விசிரிக்க குதித்தான். அவனது சுருட்டைமுடியும் சிவந்த கண்களும் காய்ந்த உதடுகளும் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டே இருந்த தோற்றமும் துரைக்கு மேலும் அச்சமூட்டியது. அவன் அரைக் காற்சட்டையுடன் பெனியன் மட்டுமே போட்டிருந்தான். கோபத்தில் அவனது முகத்திலுள்ள மெல்லிய நரம்புகள்கூடப் புடைத்திருந்தன. அவனை இழுத்துச் சென்றதில் இடுப்பில் சொருகியிருந்த மடக்கு கத்தி கீழே விழுந்ததைக்கூட அவன் கவனிக்கவில்லை. “நீ இன்னக்கி பங்களாவுக்கு யோகமாட்ட... யோகமாட்டா...!” என்று அவன் தூரத்திலிருந்து கத்தும் சத்தத்தை நோக்கிப், பலத்த காற்று வீசும் பக்கம் அரும்புகள் சாய்வதுபோல் அங்குள்ளவர்கள் தலையைத் திருப்பினார்கள்.

பூசை முடிந்தது. எல்லோரும் துரையை கவனமாக ஜீப்பில் ஏற்றினார்கள். திருவிழா முடிந்து குடிசெட்டது போல் தோட்டத்தின் வெளி காணப்பட்டது. பெண்கள் எல்லோரும் வியப்புக் கலந்த கவலையில் கண்களை வெருட்டினர். தோட்டத்தில் வேலைசெய்யும் ஆண்களெல்லோரும் ‘இரண்டுங்கெட்டான்’ நிலையில் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்விடத்தில் நின்று பென்சன் வாங்கிய முதியவர்கள் சிலர் மட்டுமே ‘வேலு தொரய அடிச்சது சரிதான்’ என்று பெருமிதத்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். “தலமொற தலமொறயா வேர்வையு ரத்தமுங் கொடுத்து ஒழுமச்சிருக்கோ அதனால தானே இந்த மண்ணு எங்களுக்கு சோறு போட்டுச்சி, ஆனா இப்ப திடீர்னு தொர எடுக்குற முடிவுக்கெல்லா நம்ப ஒத்துக்க முடியுமா?” என்றவாறு அவர்கள் பேசத் தொடர்ந்தது.

துரைக்கு ஒருபுறம் பயமும் மறுபுறம் இவ்வளவுபேர் மத்தியில் தான் அவமானப் பட்டு விட்டோமே என்ற எண்ணமும் மனதில் குமைந்துகொண்டிருந்தன. எதுவும் பேசாது கடுமையான யோசனையுடன் சென்று கொண்டிருந்தார்.

ஐந்தாறு இளைஞர்கள் மட்டும் வேலுவின் வீட்டு முற்றத்தில் சூழ்ந்துகொண்டனர். தோட்டத்து தலைவர்மார்களோ கோயில் கமிட்டிகளோ அந்த விசயத்தை பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. காரணம், ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு தோட்டத்து ஸ்டோர் முற்றத்தில் நடந்த சம்பவம். வேலுவும் பல வருஷங்கள் சில கட்சிகளிலும் தொழிற் சங்கங்களிலும் இருந்தவன்தான். ஆனால் அவனது நேர்மைக்குணம் தொடர்ந்து அவனை அவற்றில் வைத்திருக்கவில்லை. கட்சிகளும் சங்கங்களும் கூட்டம்போட்டால் அவைக் கெதிரான பல கேள்விகளைக் கேட்டு “தொழிற்சங்கம் என்னத்த தா கேட்டிருக்கு” என்று கொதிப்பான். ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன் இதிலெல்லாம் விரக்தியடைந்து “எனக்கு சங்கமு வேணா ஒரு மண்ணு வேணா” என்று விலகி விட்டு ‘செவனேறு’ வேலை செய்து கொண்டிருந்தான்.

“ஒன்னுக்கு யோசிக்காத வேலு, மிஞ்சிப் போணா பொலிஸ் வரைக்குந்தா போவான். நம்பளும் வழக்கு போடுவோ”

“என்னா நடந்தாலுஞ்சரி இந்த பிரச்சனைக்கு ஒரு முடிவு கட்டிப்படலும்” என்று அவனைச் சற்றியிருந்த வாலிபர்கள் அவனுக்கு ஆதரவாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வேலுவும் ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு நடந்த சம்பவத்தைப் பற்றி ஆழமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

தோட்டத்து மலையில் ஏழு நாட்களுக்கு ஒருமுறையே கொழுந்து பறிப்பார்கள். தேயிலை அரும்புகள் ஏழுநாட்களுக்கொருமுறைதான் இலையிரண்டும் மொட்டொன்றும் துளிர்விடும். இந்த இரண்டு மாதங்களாகக் கொழுந்தில்லை. ஆட்கள் எல்லோரும் ‘கொழுந்து கரச்சலால்’ தின்டாடினார்கள். கணக்குப்பிள்ளைகளும் சுப்பேசர்களும் அவர்களுடன் கங்காளிகளும் சேர்ந்து பெண்களை ஓடஓட விட்டினார்கள். தொடர்ந்து இதே பிரச்சினையால் நிம்மதியா வேலைசெய்யமுடியாது என்றுணர்ந்தவர்கள் கூட்டம்போட்டு அதற்குரிய காரணங்களைக் கண்டறிந்து அந்த தோட்டமே ‘ஸ்டைக்’ பண்ணைத் தொடங்கியது. ஸ்டோருக்கு முன்பாக மூன்று நாட்கள் அவர்கள் போட்ட வேலைநிறுத்தத்தில்தான் உண்மை வெளிவந்தது.

“ஏண்டு மாசமா காட்டு தொங்கல்ல உள்ள மூலு மலையும் பங்களா பக்கத்துல உள்ள அஞ்சாம் நம்பரும் ஒதுக்கிக் கெடக்கு. இப்படி ஒவ்வொரு மலையா ஒதுக்கினா என்னாகுங்க தொ?” அந்த வேலைநிறுத்தத் திட்டலுக்கு பொலிஸ் அதிகாரிகள் தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் சகிதம் வந்த துரையிடம் வேலு துணிச்சலாகக் கேட்டான்.

“அதி எனக்கி ஒன்னும் தெரியாதுங். கம்பனி சொல்றது, நாங் செய்றது” என்று அவட்சியமாகப் பெசிய துரையின் வார்த்தையைக் கேட்ட மக்கள் எல்லோரும் சத்தம் போடத் தொடங்கினர்.

“சும்மா சத்தங் போட வேணா அந்த மலையிலே போனா வேலே செய்றதி தூரந்தானே! உங்களுக்கு கஸ்டங், அதாங் அதி ஒதுக்கி போட்டது.”

துரை சாதூர்யமாக கம்பனியின் எண்ணத்தை எடுத்துரைத்தார். துரையின் கருத்தை மறுத்து பேச அந்த தோட்டத்திலுள்ள எந்தக் கட்சிக்காரர்களும் முன்வரவில்லை. தொழிற்

சங்க உறுப்பினர்களும் தயங்கினர். இவர்களின் மெனத்திற்கும் மர்மத்திற்கும் என்ன காரணமென்று அறியமுடியாதவனல்ல வேலு. துணிந்து துரையின் பேச்சுக்கு மறுமொழி கொடுத்தான்.

“இன்னைக்கி இந்த மூலு மலையும் மூடிக் கெடக்கு. நாளைக்கி இன்னொரு மலையே முடுவீங்க! அப்பறம் காடாக்குவீங்க! பெறகு வேலை இல்லனுமீங்க! நாங்க எங்க போறது ... வேலைக்கி?” என்று திமிறிக்கொண்டு கதைத்தான். பக்கத்திலிருந்த வேலுவின் நண்பனொருவன் சேர்ந்து குரல் கொடுத்தான். “நீங்க சொல்றதுக்கெல்லாம் சரினுட்டு போறதுக்கு நாங்க பைத்தியக்காரங்களா தொ” அப்படியே பேச்சு நீளத்தொடங்கியதைப் பார்த்த துரை இவ்வளவுக்கும் மூலகாரணம் வேலு என்பதை உணர்ந்துக் கொண்டு, தனது பேச்சையும் செயல்பாட்டையும் முடக்க நினைத்த வேலுவின் பேச்சையும் துடிப்பையும் கூர்ந்து அவதானித்து நரியாகச் செயல்படத் தொடங்கினார்.

இன்றைய சூழ்நிலைப்போக்கை நன்கறிந்திருந்த வேலு தொழிற்சாலைகளையும் தேயிலைத் தோட்டங்களையும் திட்டமிட்டு மூடிக்கொண்டு வரும் கம்பனிகளின் செயற்பாடுகளை இதற்கு முன்னரே தோட்டத் தலைவர்களிடமும் ஆட்களிடமும் கதைத்திருந்தான். ஆனால் தலைவர்கள் “நம்ம எப்படி முடிவெடுக்கிறது? தலைவர் என்ன சொல்றாரோ அத செய்வோம்.” என்று மழுப்பிவிட்டுத் தாமும் தமது சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஆட்களையும் மழுங்கடித்து விட்டனர். ஆனால் வேலுவின் துணிச்சலையும் அவனது பேச்சின் உண்மைத் தன்மைகளையும் விளங்கிக் கொண்ட சிலர் அவனுக்கு ஆதரவாக இருந்தனர்.

“ஏலாதுங் நீங்க சொல்றதை என்னாலே செய்ய முடியாது. கம்பனி சொல்றதை தாங் ... செய்யமுடியங். நாள் தொரயா நீங்க தொரயா...?”

“இனிமே இவெங்கிட்ட என்னா பேச்சி. தொந்து ஸ்டைக் பண்ணுவோம். இதுக்கு ஒரு முடிவெடுக்கணும்” என்று சத்தம் போட்டுச் சொன்னான் வேலு.

ஒரு வாரங்கூட நீடிக்காத அந்த ஸ்டைக்கை முறியடிக்க நினைத்த தோட்டத்துரை

வேலுவின் செயற்பாட்டுக்கு ஆதரவளிக்காமல் ஒதுங்கி நிற்கின்ற கட்சித் தலைவர்களையும் தொழிற்சங்க உறுப்பினர்களையும் ரகசியமாய் அழைத்துப் பேசிக் கச்சிதமாகக் காரியத்தை முடித்தார்.

மறுவாரம் திங்கட்கிழமை ஸ்டைக்கில் இருந்த ஆட்களில் அரைவாசிக்கும் மேற்பட்டோர் வேலைக்குச் செல்லத் தொடங்கினர். ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு தமது கட்சிகளிலும் சங்கத்திலும் உள்ள ஆட்களின் வீடுகளுக்குச் சென்ற தலைவர்மார்களும் உறுப்பினர்களும் ஏதேதோ பேசி ஆட்களை மடக்கிவிட்டனர். வேலு விற்கு ஆதரவாக இருந்த இளைஞர்கள் விடிந்ததும் வேலுவின் வீட்டிற்கு வந்து நிலைமையை சொன்னதும் “நைட் தகரோ கிகரோ தானே சொல்லிருப்பா தொ. இவனுங்களும் ஏமாந்த பயலுக் தானே! இவியங்கமாதி ஆளுகளால தாண்டா இதுவரைக்கு எதும் செஞ்சிக்க முடியல” என்று திட்டித் தீர்த்தவனுக்கு அடுத்த அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. பதினோரு மணிக்கு ஆபிஸ் ஒடும்பிள்ளை துண்டு ஒன்றை கொண்டு வந்து கொடுத்தான். வேலுவுக்கு வேலை நிற்பாட்டி இருப்பதாக அறிந்துக் கொண்டவன் மேலும் கடுப்பானான்.

“தோட்டத்துக்கு தொல்லைக் கொடுத்த தொரப்பயல் நம்பளுக்குத் தொல்லை கொடுக்க தொடங்கிட்டான்” என்று மனதுக்குள் காரம் கொண்டவனின் முழு ஆத்திரமும் இன்று தீர்ந்தது.

துரையை அடித்த ஆத்திரம் அடங்கி வேட்டையாடிக் களைத்த காட்டுச்சிறுத்தைப் போல மெளனித்து கோசித்துக்கொண்டிருந்தவன் “இனிமே என்னா நடக்குமுனு எனக்கு தெரியாது. ஆனா ஒரு விசயோ மட்டும் சொல்றே. தொரய எப்படி சரி இந்த தோட்டத்தவுட்டு வெரட்டிடிடணும். ரெண்டாவது இந்த திருட்டு தலவர் பயலுக் ஆளுங்களுக்கு சரிவராது. அவியங்களுக்கு ஏதாச்சம் செய்யணும் கட்டாயோ வேற ஒரு யுனியன் ஆரம்பிச்சே ஆகணும்” என்று தனது வீட்டு முற்றத்திலிருந்த வாலிபர்களிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். தூரத்தில் முனிஸ் வரன் கோயிலில் காலையில் பற்ற வைத்த விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

மீண்டும் ஓர் புள்ளடித் திருவிழா

- புலோலியூர் வேல்நந்தன்

கூத்தாடிகளின்
கொண்டாட்டமாய்
மீண்டும் ஓர்
புள்ளடித் திருவிழா
வர்ணங்கள் மாறா
வாழ்வது இன்னமும்
ஏக்கங்களுடன்
தொடர...
மீண்டும்
வாக்குறுதி பொழியும்
வர்ணங்களின் அழைப்பிதழ்
பணத்தின் பெயரால்
மானம் விற்றுப்
பிழைக்க ஒரு கூட்டம்
இனத்தின் பெயரால்
கதிரை ஆசை
பிடித்தலையும் மறு கூட்டம்
குருதி சிந்தியவரின்
பசி மறந்த தேசத்தில்
இன்று சுருதி மாறிப்போன
ராகங்களின்
ஆலாபனை
இப்போது புரிகிறது
ஏன் நாம்
இப்படியே
இருக்கின்றோமென்று..

சுதந்திரம்

இப்ரஹிம் நஸ்ரல்லா

பூச்சட்டிகளினின்றும்
வீட்டுக்காரிகளின்
கத்தரிக்கோல்களினின்றும் விலகிச்
சவக்காலகையில் ரோசாச் செடிகள்
குசுகுசுக்கின்றன:
மேலும் வருந்தத்தக்கவாறு - இங்கே -
காலங் கழிகிறது
ஆனால் மொட்டுக்கள் பயமறியாதன.

முரண்.....

நரகாசுரன் அழிந்த நன்நாளை
நினைத்து இன்புறவே
புதிய புதிய வடிவங்களில்
தீபாவளி என்றார் பாட்டி
வடையுடன் சுவைமிகு
இனிப்பு பலகாரம்
முட்டை மீன் என
நாள் முழுதும் உண்பதே
பொழுதாய் போகும்
அநியாயம் செய்பவனின்
இறப்பை
கொண்டாடுவதும்
நல்லதுதான்

சூரன்
ஐந்தாறு வேசங்களுடன்
ஆடினான்
முருகன் கோயிலில்
கூடியது
சனக்கூட்டம்
கடும் சண்டை
அநியாயம் செய்தவன்
அலறி வீழ்ந்தான்
ஜார் மன்னனைப் போல
அம்மா கண்ணீர் மல்க
கதை கூறினார்
இன்றைய நாட்களில்
புதிய புதிய வடிவங்களில்
வண்ணங்களில்
சின்னங்களில்
நரகாசுரன்களும்
சூரன்களும்
நாட்டை விட்டை
நலன் தரும் மரங்களை
ஊரை நீரை
ஒழித்து அழிக்கையில்
ஓங்கி உரைத்திடும்
மக்களின் பாடலொன்றை
உணர்வு பொங்க பாடினேன்
ஆசிரியர் சொல்கிறார்
'இதுவேல்லாம் அரசியல்'
'வாயை மூடிக்கொண்டு
குறிப்புகளை மனனஞ் செய்'
இன்று
அம்மாவும் இல்லை
நியாயம் கேட்பதற்கு

சிவ இராஜேந்திரன்

தயை குணத்தையும் அன்பையும் உலகமயமாக்குவோம்: கைலாஷ் சத்யார்த்தி

நார்வே தலைநகர் ஓஸ்லோவில் புதன்கிழமை நடைபெற்ற விழாவில் 2014-ம் ஆண்டுக்கான அமைதிக்கான நோபல் பரிசை இந்தியாவின் கைலாஷ் சத்யார்த்தி, பாகிஸ்தானின் மலாலா யூசுப்சாய் ஆகியோர் பெற்றனர்.

குழந்தைகள் உரிமைக்காக போராடி வரும் சமூக ஆர்வலர் கைலாஷ் சத்யார்த்தியின் சேவையை பாராட்டியும், தலிபான் தீவிரவாதிகளின் அடக்குமுறையை எதிர்த்து பெண் குழந்தைகளின் கல்வி உரிமைக்காகப் போராடி வரும் மலாலாவின் செயலை கவுரவித்தும் இந்த விருது வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இருவருக்கும் விருது வழங்கிய நார்வே நோபல் கமிட்டி தலைவர் தோர்ப்ஜார்ன் ஜக்லாண்ட் கூறியதாவது: நோபல் பரிசை ஏற்படுத்திய விஞ்ஞானி ஆல்பரெட் நோபல் தனது இதயத்தில் அமைதியின் தூதுவர்கள் என்று கருதி போற்றும் அளவுக்கு தகுதி படைத்தவர்கள் சத்யார்த்தியும், மலாலாவும். இவ்விருதைப் பெறும் ஒருவர் முதியவர், இந்து மதத்தையும் இந்தியாவையும் சேர்ந்தவர். மற்றொருவர் இளம்பெண், இஸ்லாம் மதத்தையும் பாகிஸ்தானையும் சேர்ந்தவர். இது, தேசங்களுக்கு இடையே ஒற்றுமையும், சகோதரத்துவமும் வளர வேண்டும் என்பதை குறிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது என்று தோர்ப்ஜார்ன் ஜக்லாண்ட் கூறினார்.

ரூ. 6 கோடியே 20 லட்சம் பரிசு

இருவருக்கும் 1.1 மில்லின் அமெரிக்க டாலர் (சுமார் ரூ. 6 கோடியே 20 லட்சம்) பரிசுத் தொகை பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளது. இது தவிர, பதக்கமும், பட்டயமும் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. பரிசை பெற்று கைலாஷ் சத்யார்த்தி நிகழ்த்திய உரை:

“இன்று நான் ஆயிரம் மகாத்மா காந்தி, மார்ட்டின் லூதர் கிங், நெல்சன் மண்டேலாக்கள் முன்னேறி வந்து நமக்கு அழைப்பு விடுக்கின்றனர். சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் இணைந்தனர், நான் இணைந்தேன். உங்களையும் இணையக் கோருகிறேன்.

நாம் அறிவை ஜனநாயகப்படுத்துவோம்

நீதியை உலகப் பொதுமையாக்குவோம்

நாம் அனைவரும் இணைந்து நமது குழந்தைகளுக்காக தயை குணத்தை உலகமயமாக்குவோம்.

சரண்டலிருந்து கல்விக்கும், வறுமையிலிருந்து பகிர்ந்து கொள்ளும் வளமை நோக்கியும் நாம் நடைபோடுவோம்.

அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலைக்கும், வன்முறையிலிருந்து அமைதிக்கும் சமாதானத்திற்கும் நடைபோடுவோம்.

இருளிலிருந்து ஒளிக்கு முன்னேறுவோம், மரணத்திலிருந்து தெய்வீகத்திற்கு முன்னேறுவோம்.

ஒரு குழந்தையாக நாளை பற்றிய தரிசனம் எனக்கு இருந்தது. நாளை என்பது இப்போது இன்று என்றாகியுள்ளது. நானும் இன்று, நீங்களும் இன்று. ஒவ்வொரு குழந்தைக்குமான வாழ்வரிமையும், சுதந்திர உரிமையும், ஆரோக்கிய உரிமையும், கல்வியுரிமையும் பாதுகாப்பு, கவுரவம், சமத்துவம், சமாதானத்திற்கான உரிமைகளும் இன்றைக்கானது.

இன்று, இருளுக்கு அப்பால், சிமிட்டும் நட்சத்திரங்களில் குழந்தைகளின் புன்னகையைக் காண்கிறேன்.

இன்று, ஒவ்வொரு கடலின் ஒவ்வொரு அலையிலும் நமது குழந்தைகள் விளையாடுவதையும் நடனமாடுவதையும் நான் காண்கிறேன். இன்று ஒவ்வொரு மரம், செடி, கொடி, மலை என்று அனைத்திலும் அன்று எனது வகுப்பறையில் என்னுடன் படித்த அந்தச் சிறுவனைக் காண்கிறேன்.

உங்களில் ஒவ்வொருவரின் உள்ளும் நீங்கள் இதனை உணர விரும்புகிறேன். எனதருமை சகோதர சகோதரிகளே நீங்கள் உங்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டு உங்கள் கையை சிறிது கணத்திற்கு உங்கள் இருதயத்தின் மீது வைத்துக் கொள்ள முடியுமா? உங்களுக்குள் உள்ள குழந்தையை நீங்கள் உணர முடிகிறதா? இப்போது இந்தக் குழந்தையை கவனியுங்கள், உங்களால் முடியும் என்பதை நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

சுமார் 50 ஆண்டுகளோ அதற்கு அதிகமான ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவோ, நான் படித்த பள்ளிக்கூடத்தின் வாசலில்

நான் முதல் நாளில் ஷூ பாலிஷ் செய்து கொண்டிருந்த அந்தச் சிறுவனைக் கண்டேன். நான் எனது ஆசிரியர்களிடம் சில கேள்விகளைக் கேட்டேன்: "அவர் ஏன் வெளியே பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்? அவன் ஏன் என்னுடன் பள்ளி வகுப்பறைக்கு வரவில்லை?" என்றேன். என் ஆசிரியர்களிடத்தில் இதற்கு விடையில்லை. ஒருநாள் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு அந்தச் சிறுவனின் தந்தையிடம் கேட்டேவிட்டேன். அவர் கூறினார்: "ஐயா, நான் இது பற்றி யோசித்தே இல்லை. நாங்கள் வேலை செய்யவே பிறந்துள்ளோம்" என்றார். எனக்கு கரும் கோபம் ஏற்பட்டது. இப்போதும் அந்த தந்தை கூறியது எனக்கு கோபத்தையே மூட்டுகிறது. அன்று அதனை சவாலாக்கினேன். இப்போதும் அதனை எதிர்த்துப் போராடி வருகிறேன்.

குழந்தைகளுக்கு ஏற்ற கொள்கைகளை அரசு ஏற்படுத்த வேண்டும். கல்வியிலும், இளம் தலைமுறைக்காகவும் அரசு முதலீடு செய்ய வேண்டும்.

நமக்கு இன்று அவசர உணர்வுடன் தேவைப்படுவது கூட்டு நடவடிக்கைகள், கூட்டு செயல்பாடுகள். ஒவ்வொரு நிமிடமும் முக்கியம், ஒவ்வொரு குழந்தையும் முக்கியம். ஒவ்வொரு குழந்தைப்பருவமும் முக்கியம்.

நமது குழந்தைகளைச் சுற்றிக் காணப்படும் அவநம்பிக்கையை சவாலாக ஏற்கிறேன். மவுனம் காக்கும் பண்பாட்டையும், நடுநிலைகாக்கும் பண்பாட்டையும் நான் சவாலாக ஏற்கிறேன்.

ஆகவே, குழந்தைகளுக்கு எதிரான அனைத்து வகையான வன்முறைகளும் ஒழிய, ஒழிக்கப்பட நாம் ஒவ்வொருவரும் இணைவோம்.

நாகரிகமான சமூகத்தில் அடிமைத்தனம், குழந்தை கடத்தல், குழந்தை திருமணங்கள், குழந்தைத் தொழிலாளர், பாலியல் வன்முறை, கல்வியின்மை ஆகியவற்றுக்கு இடமில்லை. நண்பர்களே இதனை நாம் செய்ய முடியும்.

டெல்வி என்ற சிறுமி பரம்பரையாக கொத்தடிமையாக இருந்த குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவரைக் காப்பாற்றி எனது காரில் உட்கார வைத்தவுடன் அந்த 8 வயது சிறுமி கேட்டார்: ஏன் முன்னாலேயே வரவில்லை? என்று அந்தச் சிறுமியின் கோபம் இப்போதும் என்னை நிலைகுலையச் செய்கிறது. அந்தக் கோபம் உலகை உலுக்கக்கூடியது. அவரது கேள்வி நம் அனைவருக்குமானது. நாம் ஏன் முன்பாகவே செல்லவில்லை? நாம் எதற்காகக் காத்திருந்தோம்? இன்னும் எத்தனை டெல்விக்களை காப்பாற்ற முடியாமல் விடப்போகிறோம்? இன்னும் எவ்வளவு சிறுமிகள் கடத்தப்பட, அடிமைப்படுத்தப்பட அனுமதிக்கப்போகிறோம்?

கால்பந்து தைக்கும் அந்த குழந்தைகள் யாருடைய குழந்தைகள்? இன்னும் அவர்கள் விளையாட முடிய வில்லையே! சுரங்கத்தொழிலிலும் கல்லு டைப்பதிலும் ஈடுபடும் குழந்தைகள் யார்? சாக்கலேட்-சாப்பிட முடியாத ஆனால் கோகோவை பயிர் செய்யும் குழந்தைகள் யார்? இவர்கள் அனைவரும் நம் குழந்தைகள்.

நானும், நீங்களும் அவசரகதி உலகமயமாதல் காலத்தில் வாழ்கிறோம். உயர் வேக இண்டெர்நெட் நம்மை இணைக்கிறது. நம்மை பல விஷயங்கள் இணைக்கிறது.

ஆனால் ஒன்றேயொன்று துண்டிக்கப்பட்டுள்ளது. அதுதான் அன்பு, தயை குணம், கருணை. தனிப்பட்ட கருணையையும் அன்பையும் தயா குணத்தையும் உலகமயமாக்க முயற்சி செய்வோம். செயல்படாத நிலையில் ஏற்படும் கருணையோ, அன்போ அல்ல, மாற்றங்களைக் கொண்டு வரும் அன்பு. அதாவது நீதி, சமத்துவம், சுதந்திரத்தை நோக்கி அடியெடுத்து வைக்கும் கருணை, அன்பு.

மகாத்மா காந்தி கூறினார்: நாம் உண்மையில் இந்த உலகிற்கு அமைதியை கற்பிக்க வேண்டுமெனில் நாம் குழந்தைகளிடத்திலிருந்துதான் தொடங்க வேண்டும்.

18 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 103 நாடுகளைச் சேர்ந்த லட்சக்கணக்கான எனது சகோதர சகோதரிகள் 80,000 கி.மீ. பேரணி சென்றோம். குழந்தைத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிரான புதிய சர்வதேச சட்டம் உருவானது. நாங்கள் இதனைச் செய்து காட்டியுள்ளோம்.

ஒரு நபர் என்ன செய்ய முடியும் என்று நீங்கள் கேட்கலாம். எனது குழந்தைப்பருவ கதை ஒன்று என் நினைவுக்கு வருகிறது: காட்டில் பெரும் தீ மூண்டது. அனைத்து மிருகங்களும் ஓட்டம் பிடித்தன. அப்போது ஒரு சிறிய பறவை நெருப்பை நோக்கி முன்னேறியது. காட்டின் ராஜாவான சிங்கம் அதிர்ச்சியடைந்து எங்கு செல்கிறாய் என்று கேட்டது, நெருப்பை அணைக்கப் போகிறேன் என்றது அந்தப் பறவை. உனது அலகில் இருக்கும் ஒரு துளி நீரால் நெருப்பை அணைத்து விட முடியுமா? என்று சிங்கம் சிரித்தது. அதற்கு அந்த பறவை, 'நான் என்னால் முடிந்ததைச் செய்கிறேன்' என்றது.

இன்று மலாலா போன்ற சிறு வயதினர் எங்கு பார்த்தாலும் எழுச்சி பெற்றுள்ளனர். இவர்கள் வன்முறைக்கு பதிலாக அமைதியை நாடுகின்றனர். தீவிரவாதத்திற்குப் பதிலாக சகிப்புத் தன்மையை நேசிக்கின்றனர். அச்சத்திலிருந்து தைரியத்திற்கு நடைபோட்டுள்ளனர்.

குழந்தைகளின் கனவுகளை மறுப்பது போன்ற மிகப்பெரிய வன்முறைகள் உலகில் இல்லை.

நோபல் கமிட்டி என்னை சொற்பொழிவு ஆற்ற அழைத்தது, மரியாதையுடன் கூறுகிறேன், நான் அதனை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. நான் இங்கு மவுனத்தின் சப்தத்தை, கனங்கமற்றதன் அழகையை பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறேன். காணமுடியாததன் முகத்தை பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறேன்" என்று உணர்ச்சி பொங்க அனைவரின் மனசாட்சியையும் தட்டி எழுப்பும்புறது பேசினார் கைலாஷ் சத்யார்த்தி.

ஒடுக்கும் காரங்களும் எதிர்க்கும் காரங்களும்

ஒடுக்குமுறைகட்கெதிரான போராட்டங்கள்:

ஒரு கிராமவழிய மீள்வாசிப்பு

தெ. ஞாலசீர்த்தி மீநிலங்கோ

அறிமுகம்

தேச அரசுகளின் உருவாக்கமும் அதைத் தொடர்ந்த கொலனியாதிக்கமும் இனக் குழுமங்களிடையே முரண்பாடுகட்கான களங்களை அமைத்தன. கொலனியா-பின்பான சூழல் முரண்பாடுகளைக் கூராக்கியது. அதன் விளைவாக இனங்களிடையிலான முரண்பாடு பகையாக வளர்ந்து ஒடுக்குமுறையாகவும் அதற்கெதிரான விடுதலைப் போராட்டங்களாகவும் புதிய வடிவைப் பெற்றது. மூன்றாமுலக நாடுகளில்- குறிப்பாகத் தென்னாசியச் சூழலில்- இதைத் தெளிவாகக் காணலாம். இலங்கையின் முப்பதாண்டு காலப் போரையும் அதன் கோர முடிவையும் பெருந்தேசிய அகங்காரத்தையும் அதன் மதவாத அடிப்படையையும் அதன் அடிப்படையில் விளங்கலாம். வரலாற்று ரீதியில் இனச்சிக்கலைப் விளங்குவதனாலேயே முடிவற்றுத் தொடரும் இலங்கை இனச்சிக்கலுக்குத் தீர்வைத் தேடலாம். மறுபுறம் இவ்வாறான இன ரீதியான ஒடுக்குமுறைகட்கெதிரான போராட்டங்களும் கொலனிய, கொலனியா-பின்பான சூழல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை காலத்துக்குக் காலம் வடிவில் வேறுபட்டாலும், மக்கள் திரள், எப்போதும் ஒடுக்குமுறைகட்கெதிரான போராட்டங்களை வெவ்வேறு வழிகளில் முன்னெடுத்திருக்கிறது; தொடர்ந்தும் முன்னெடுக்கிறது. ஒடுக்குமுறைக்கு அடிப்படையான 'மேலாண்மை' (hegemony) பற்றியும் அது இயங்கும் நுண்ணிய வடிவங்கள் பற்றியும் மேலாண்மையின் இயங்கு தளங்கள் பற்றியும் அந்தோனியோ கிராம்ஷி விரிவான வாதங்களையும் விளக்கங்களையும் தந்துள்ளார். இக்கட்டுரை ஒடுக்குமுறையின் வடிவங்களையும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களையும் கிராமவழிய நோக்கில் விளங்கி மீள்வாசிக்க முனைகிறது. அதற்கு அடிப்படையாக இக் கட்டுரையில் இரு தொடக்கப்புள்ளிகள் பயன்படுகின்றன. முதலாவது யோர்ஹான் ஹபமாவின் (Jürgen Habermas) 'பொதுவெளி' (public sphere) என்ற கருத்தாக்கம். மற்றது ஜேம்ஸ் ஸ்கொட்டின் (James Scott) 'நலந்தோரின் ஆயுதம்' (weapon of the weak) என்ற கருத்தாக்கம். ஒடுக்குமுறைகட்கெதிரான போராட்டக் களம் பொதுவெளியே. அதிகாரமற்றவர் களதும் மோசமான ஒடுக்குமுறைக்கு ஆளாபவர்க ளதும் ஆயுதங்களும் போராட்ட வடிவங்களும் வேறுபடுவன என்ற அடிப்படையில், கிராமவழிய நோக்கில், மேற்கூறிய இரு கருத்தாக்கங்களையுங் கொண்டு இலங்கை இன முரண்பாட்டின் தொடர்பில், ஒடுக்குமுறைகட்கெதிரான போராட்டங்களை மீள்வாசிப்பின், எமக்குப் புதிய திசைவழிகள் தெரியக்கூடும்.

மையினருக்கெதிரான அடக்குமுறைகள் வீச்சடைகையில் இன ஒடுக்குமுறைகட்கெதிரான போராட்டங்களை முன்னெடுக்கவேண்டியுள்ளது. ஆனால் இராணுவ வலிமையினால் முன்நகரும் ஒரு அரசின் கீழ் வெகுசனப் போராட்டக் களங்கள் இயல்பாகவே மறுக்கப்படுகின்றன. இந்நிலையில் இன ஒடுக்குமுறைகட்கெதிரான போராட்டங்களை முன்னெடுக்கப் புதிய களங்களையும் திசைவழிகளையும் போராட்டத்திற்கான ஆயுதங்களையும் கண்டுணர இக்கட்டுரை முயல்கிறது.

வரலாற்று வளர்ச்சியில் இன முரண்பாடுகள்

வரலாற்றில் இனக்குழுமங்களாக வாழ்ந்த மக்களிடையே தேசம், தேசியம், தேசிய இனம், தேச அரசுகள் என்ற கருத்தாடல்கள் வேறுபாடுகளையும் பிரிவுகளையும் தோற்றுவித்தன. குறிப்பாகக், கொலனியாட்சியின் போது இனக்குழுமங்களிடையே உருவாக்கப்பட்ட முரண்கள் கொலனியாதிக்கவாதிகளின் தேவைகட்குப் பயன்பட்டன. அவை காலப்போக்கில் நிரந்தரப் பகையாக மாறி போர்கட்கும் அடக்கு முறைகட்கும் விடுதலைப் போராட்டங்கட்கும் வழி வகுத்தன. இவை தேசம், தேசியம் என்பவற்றைச் சமூகங்களின் தவிர்க்கவியலாத பகுதியாக மாற்றின (Anderson 1983).

தேசிய இனம் என்ற பதம், பொதுவாக, ஒரு தேசத்தின் அத்தியாவசியப் பண்புகளைப் பெருமளவும் உடையனவாயும்- ஏல்வே ஒரு தேசமாக இல்லாத விடத்து- அவ்வாறு அமையும் ஆற்றலைக் கொண்டும் உள்ள சமூகங்களைக் குறிக்கிறது. பல்லின அல்லது பல் தேசிய இனத் தேச-அரசுக் கட்டமைப்பு ஒன்றினுள் பிற தேசிய இனங்களுடன் ஒரு தேசிய இனத்தின் உடன்வாழ்வு பிரச்சனைக்குட்படும் போது, அத்தேசிய இனம் தன்னை ஒரு தேசமாக அறிவித்துத் தன்னை ஒரு தேச அரசாக்க முனையும் தேவை ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு வரலாற்றில் தேச அரசு என்ற கருத்தாக்கம் வளர்ச்சியடைந்தது.

தேச-அரசு என்ற கருத்தாக்கத்தின் விருத்தி, முதலாளிய விருத்தியுடன் நெருங்கப் பிணைந்ததாகையால், முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்தியமாக மாறியதை அடுத்துப், பன்னாட்டு மூலதனம் தேச எல்லைகளைத் தாண்டிய நிலையில், ஏகாதிபத்தியம் தனது உலகமயமாதற் செயற்பாட்டினூடு உலக ஆதிக்கத்தை வேண்டுகையில், முதலாளித்துவத்துக்குத் தன் தாயகத்திற்கு தேசியத்துக்கான தேவை நீங்குகிறது. முன்னேறிய முதலாளிய நாடுகளில் தேசியம் முதலாளிய நலன்கட்கு மாறாகச் செயற்படலாம். இவ்வாறு, மூல

போருக்குப் பிந்தைய இலங்கைச் சூழலில் சிறுபான்

தனம் சர்வதேசப் பண்பைப் பெற்றதையடுத்துத், மூல தனத்துக்குத் தேச-அரசின் பயன் குறைந்துவிட்டது. ஆனால் தேச அரசுகளின் உருவாக்கம், ஐரோப்பா பர வலும் வாழ்ந்துவந்த ஜிப்ஸிகள் போன்ற நாடோடி மக் களை ஓரங்கட்டவும் அவர்களின் பாரம்பரியப் பிரதே சங்களை மறுக்கவும் வழி செய்தது. அது மட்டுமன்றி, ஐரோப்பாவின் துருவப் பிரதேசத்தின் சமீ இனத்தோர் நெடுங்காலமாக அனுபவித்தவந்த பிரதேச உரிமையையும் கணிசமாகப் பலவீனப்படுத்தியது. தேச அரசுகளின் உருவாக்கம், குறிப்பாக எழுந்தமான முறையில் எல்லைகள் வகுக்கப்பட்ட ஆபிரிக்க நாடுகளில், சமூகங்களைப் பிரித்துள்ளதுடன் குலமரபுக் குழுமங்களினதும் இனக் குழுமங்களினதும் வாழ்வாதாரங்களையும் பாதித்தது. இவை வெவ்வேறு வடிவங்களில் இன முரண்பாடுகள் தோன்ற வழியமைத்தன.

தேசம் என்ற கருத்தாக்கம் முதலாளியத்தையொட்டி உருவானபோதும், நவீன முதலாளிய அரசின் விருத்தி வெவ்வேறு விதங்களில் தேசிய, இனக்குழும அடையாளங்கள் பலவற்றை நசித்தது. கோணில்ட், வெல்ஷ், ஸ்கொட்லாண்ட் அடையாளங்களின் வீழ்ச்சிகளின் மூலமே பிரித்தானியத் தேசிய அடையாளம் எழுந்தது. ஐரிஷ் மக்களது கேலிக் மொழியின் இடத்தை ஆங்கிலம் வலுக்கட்டாயமாகப் பிடித்துக் கொண்ட பின்பும், ஐரிஷ் மக்கள் பிரித்தானியத் தேசிய அடையாளத்துக்குள் தங்களை இழப்பதை மிகுந்த போராட்டங்கட்கு மத்தியில் தவிர்ந்து வருகின்றனர். இதேபோல நகர்சார்ந்த ஒரு சிறுபான்மையினர் மட்டுமே சரளமாகப் பேசிய ஒரு மொழியான, 'அதி காரபூர்வமான 'பிரெஞ்சு' தவிர்ந்து, பிரான்சிற்குப் பேசப்பட்ட சகல கிளை மொழிகளையும் மொழிகளையும் ஒதுக்குவது நெப்போலியின் கீழ் வடிவமைந்த பிரெஞ்சுத் தேசியத்துக்குத் தேவையாயிற்று. ஸ்பெயின், போத்துக்கல், இத்தாலி உட்பட்ட பல நாடுகளிலும் தேசியத்தினதும் தேச அரசினதும் பெயரால் ஒடுக்குமுறைகள் நிகழ்ந்துள்ளன. தேச அரசின் தோற்றமும் முதலாளிய விருத்தியும் சேர்ந்து, ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒரு ஆதிக்க மொழியினது அல்லது பொது மொழியினது தோற்றத்திற்கு வழி செய்துள்ளன. சிறுபான்மை மொழிகளையும் கணிசமான அளவிற்கு இனக்குழும அடையாளங்களையும் ஓரங்கட்டுவதில் முதலாளியப் பொருளாதாரத்தின் விரிவாக்கம் தீர்மானமான பங்காற்றிய அதே வேளை, அந்த அடையாளங்களை நசுக்குவதில் அரசு ஒரு வலிய கருவியாயிருந்துள்ளது. அரசு ஒடுக்குமுறையினதும் பின்தங்கிய முதலாளிய வளர்ச்சியினதும் பின்னணியில், ஐரோப்பாவின் சில பகுதிகளில், இனக்குழும, மொழி அடையாளங்கள் தேசிய அடையாளங்களாகவும் பிரிவினை இயக்கங்களாகவும் உருப்பெற்றன (De Zeeuw 2008).

முதலாளியம் ஏகாதிபத்தியமாக வளரத் தொடங்கிய காலத்திலும் முதலாளியத்துக்குத் தேசியம் பயன்பட்டது. ஆக்கிரமிப்புப் போர்களையும் கொலனி, அரைக்-கொலனி நாடுகளின் மீதான ஆதிக்கத்தையும் நியாயப்படுத்தத் தேச நலன் பயன்பட்டது. முதலாம், இரண்டாம் உலகப் போர்களில் தேசநலனும் தேசப்பற்றும் வலியுறுத்தப்பட்டன. வியற்றாம் மீதான அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்புப் போரிலும் தேசப்பற்று முதன்மைப்பட்டது. அவற்றின் மூலம் போருக்கு எதிரான குரல்களை நீண்டகாலமாகத் தணிக்க முடிந்தது.

இவ்வாறு பயன்பட்ட தேசியம், இன ஒடுக்கு முறையையும் தேசியத்தின் பெயரால் ஆதரித்தது. முன்பு கொலனி, அரைக்-கொலனி நாடுகளின் தேசியம் ஏகாதிபத்தியத்திற்குப் பாதகமாயிருந்தது. இப்போது, நவ-கொலனிய முறையின் கீழ் அதே தேசியங்களைத் தனக்குச் சாதகமாக்க ஏகாதிபத்தியத்திற்கு இயலுகிறது. இதை விளங்கிக்கொள்வதாயின், முதலில் தேசியவாதத்தின் முரண்பாடான தன்மையை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். அது அடிப்படையில் பிற்போக்கானது என்பதையும் குறிப்பிட்ட சூழல்களில் அது முற்போக்காக அமையும் எனவும் நாம் அறிய வேண்டும்.

ஒருகாலத்தில் முற்போக்கானதாக இருந்த ஒரு தேசியம் பின்னர் பிற்போக்கானதாகவு எவ்வாறு என்பது கவனமாக விசாரிக்கத்தக்கது. அதற்குத், தேசியத்தின் வர்க்கத் தன்மையை அறிய வேண்டும். வலிய முதலாளிய நாடுகளின் முதலாளியம் முன்னெடுத்த தேசியம் அது ஏகாதிபத்தியமாகிக் கொலனிய, நவகொலனிய ஒடுக்கலையும் சரண்டலையும் மேற்கொண்டபோது, அதற்கு எதிர்வினையாக உருவான தேசிய இயக்கங்களில் ஒடுக்கப்பட்ட நாட்டின் தேசிய முதலாளியம் முக்கியமான பங்கு வகித்தது (Carr 1945). படித்த நடுத்தர வர்க்கமும் சிறு முதலாளியமும் அதனுடன் இணைந்தன. சில கொலனியச் சூழல்களில், நிலவுடைமை வர்க்கங்களும் தேசிய விடுதலை இயக்கத்தில் முன்னிலை வகித்துள்ளன. ஏகாதிபத்திய, கொலனிய எதிர்ப்பு என்றளவில் அவை முற்போக்கானவை. அவற்றை ஆதரிக்குமாறு ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகளின் மாக்கியர்கள் தொழிலாளி வர்க்கத்தைத் தூண்டினர். சர்வதேச மாக்கியர்களும் அவ் விடுதலை இயக்கங்களை ஆதரித்துள்ளனர். இதில் கவனிக்க வேண்டியது யாதெனில் கொலனிய, நவ-கொலனிய ஆதிக்கத்தை எதிர்ப்பதால் மட்டும் ஒரு வர்க்கமோ இயக்கமோ முற்போக்கானதாகி விடாது. அந்த எதிர்ப்பைத் தொடர்ந்தும் பேணித் தயக்கமின்றி எதிர்ப்பியக்கத்திற்கு பங்குபற்றும் பரையுமே, ஒரு வர்க்கமோ இயக்கமோ முற்போக்கான பணியை ஆற்றுகிறது. மற்றப்படி அவை தம்மளவில் முற்போக்கானவை அல்ல.

கொலனி ஆட்சியிலிருந்து விடுபடும் வரை, நாட்டின் தேசிய முதலாளியத்துக்குத் தொழிலாளி வர்க்க ஆதரவு தேவைப்படுகிறது. பின்பு, தொழிலாளி வர்க்கத்துடனான அதன் முரண்பாடுகள் வலுக்கின்றன. அதை எதிர்கொள்ள அது முன்னாட் கொலனிய ஆட்சியாளர்களுடன் இணக்கத் தேட இடமுண்டு. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைமையில் பிற உழைக்கும் வர்க்கங்களும் சேர்ந்து போராடி வெல்லும் தேச விடுதலை மட்டுமே ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பில் உறுதியாக நிற்கும் எனச் சென்ற நூற்றாண்டின் வரலாறு நமக்குத் தெளிவாக்கியுள்ளது.

தொழிலாளி வர்க்கம் வலுவான ஒரு அரசியற் சக்தியாயுள்ள நிலையில், தேசிய முதலாளியம் ஏகாதிபத்திய-விரோத நிலைப்பாடுகளை எடுக்கக் கட்டாயப்படுகிறது. தனது நலன்கள் நேரடியாக ஏகாதிபத்திய அச்சுறுத்தலுக்கு உட்படும்போதும் அது ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்கிறது. ஆனால் ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரப் பிடியிலிருந்து முழுமையாக விடுபடும் பாதையிற் போக அதற்கு இயலுவதில்லை. அப்

போக்கு, முடிவில், தொழிலாளி வர்க்க ஆதிக்கத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் என்பதால் அது ஏகாதிபத்தியத்துடன் சமரசத்தில் இறங்கிப் படிப்படியாக ஏகாதிபத்தியக் கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்ட போய்ச் சேருகிறது. தேசிய முதலாளியம் இவ்வாறு தனது முற்போக்குப் பண்பை இன்று பெருமளவும் இழந்து விட்டது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை, 1977 தேர்தலில் தேசிய முதலாளியத்தின் தோல்வி அதன் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் பரிமாணத்தை அழித்துவிட்டது. இதிலிருந்து நாம் கற்கும் பாடம் யாதெனில் ஒடுக்குவோரின் தேசியவாதமும் ஒடுக்கப்பட்டோரின் தேசியவாதமும் ஏகாதிபத்தியத்தின் துணையுடன் தங்கள் தங்கள் நோக்கங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முயல்வதன் பயனாக அமைதியான முறையில் தீர்க்கப்படக் கூடிய முரண்பாடுகள் பகைமையாக மாறுவதுடன் அனைத்துத் தரப்பினரும் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு அடிமைப்பட நேருகிறது.

வரலாற்று வளர்ச்சியில் மூன்றாமுலக நாடுகளில் இனமுரண்பாடுகள் உருவாக்கி வளர்க்கப்பட்டுள்ளன. குறித்த சில அதிகார வர்க்கங்களின் நலன்கட்காக, ஒற்றுமைக்கு மாறாக வேற்றுமைகள் பெருப்பிக்கப்பட்டு அவை ஆழ வேருன்றி தீர்க்கவியலாத சிக்கல்களாகவும் பகையாகவும் மாற்றப்பட்டுள்ளன. இவை எல்லையற்ற இனஒடுக்குமுறைக்கும் பெருந் தேசிய அகங்காரத்துக்கும் வழிவகுத்துள்ளன.

இனாதியான ஒடுக்குமுறையும் விடுதலைப் போராட்டங்களும் :

மூன்றாமுலக நாடுகளில் இனாதியான ஒடுக்கு முறையின் வித்துக்கள் கொலனியாட்சியின் போது இடப்பட்டன. ஒரே நாட்டு மக்களின் வேறுபட்ட அடையாளங்களை முக்கியத்துவப்படுத்தி அதன்மூலம் அவர்க்கிடையே வேறுபாடுகளை ஊக்குவித்த கொலனியாதிக்கவாதிகள் தமது 'பிரித்தாளும் யுத்தியை' வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்தி இனாதியான பகைமைகளை வளர்த்தனர். கொலனிய யுகத்தில் ஒரு பெரிய வல்லரசு இன்னொரு வல்லரசின் கீழுள்ள நாட்டில் விடுதலைப் போராட்டங்களை ஆதரித்திருக்கிறது. ஆனால் அந்த ஆதரவுக்கு இரண்டு நோக்கங்கள் இருந்தன. ஒன்று தனக்குப் போட்டியாயிருக்கிற வல்லரசைப் பலவீனப்படுத்துவது. மற்றது கொலனிய ஆட்சிக்குக் கீழ்ப்பட்ட நாட்டைத் தன் வசமாக்குவது. இவ்வாறான உலக ஆதிக்கப் போட்டியே இரண்டு உலகப் போர்க்குக் காரணமாயிற்று. நேரடியான கொலனி ஆட்சியின் இடத்தை நவகொலனியம் என்னும் பொருளியல் ஆதிக்கம் பிடித்துள்ளதுடன் அமெரிக்காவே உலகின் அதி வலிய மேலாதிக்க வல்லரசாயுள்ளதால், முன்போன்று ஏகாதிபத்தியங்களிடையே மேலாதிக்கத்திற்கான வெளிவெளியான மோதல்களைக் காணமுடியாது. முன்னர் கொலனி ஆட்சியாளரின் படைகள் ஆற்றிய பணியை இன்று உள்ளூர் அரசின் படைகள் ஆற்றுகின்றன. நிலைமைகள் கட்டுக்கடங்காமற் போகும்போது, அதாவது ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான சவால்கள் எல்லை மீறும்போது, மட்டுமே ஏகாதிபத்தியம் தனது படைகளைப் பயன்படுத்துகிறது.

கொண்டேயுள்ளன. கொலனியாதிக்கத்திற்கும் அந்நிய ஆக்கிரமிப்புக்கும் மேலாதிக்கத்திற்கும் எதிரான போர்கள் அவற்றில் முக்கியமான ஒரு பகுதியாவன. உள்நாட்டு யுத்தங்களும் அதேயளவுக்கு முக்கியமானவையாக இருந்துவருகின்றன. இவற்றில் ஏகாதிபத்தியம், குறிப்பாக அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம், ஏதோ வகையில் முக்கியமான பங்கு வகித்துள்ளது. முதலில் சோஷலிச சோவியத் யூனியனின் வலிமையும் பின்னர் அமெரிக்க உலக ஆதிக்கத்திற்கு மாற்றான உலக வல்லரசாகத் தன்னை நிலைநிறுத்தும் முனைப்பில் சோவியத் யூனியன் மூன்றாம் உலகில் மேலாதிக்கப் போக்குடன் நடந்தமையும் சோவியத் யூனியனுக்கு எதிரான அமெரிக்கக் குழிப்பறிப்பைத் தீவிரப்படுத்தின. அதற்காகவும் பொதுவாகவே சோஷலிச ஆட்சிகள் நிலவிய நாடுகளிலும் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான ஆட்சிகள் இருந்த நாடுகளிலும் பலவாறான குறுக்கீடுகள் நிகழ்ந்தன. இவற்றுள் ஒரு பகுதி தேசிய இனங்களினதும் தேசங்களதும் விடுதலைக்கான போராட்டங்க்கு ஆதரவு என்ற தோற்றத்தைப் பெற்றன. விடுதலைப் போராட்டங்க்குக் குழிப்பறிப்பதற்கும் சிறுபான்மையினங்கள் தூண்டப்பட்டுள்ளன.

தேசியப் பிரச்சனையைப் பற்றிய மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் பலரின் ஆய்வுகள், தேசங்களே இல்லாத பிற்புலங்களில் தேசங்களும் தேச-அரசுகளும் உருவாவதற்குக் கொலனியமும் நவ-கொலனியமும் ஆற்றிய பங்கைத் தவறவிட்டுள்ளன. இது ஒரு பாரிய விடுபாடாகும். கொலனியத்துக்குப் பின்பு மூன்றாமுலகாக அமைந்த பிரதேசங்களில் முதலாளிய விருத்தி ஐரோப்பாவின் முதலாளிய விருத்தியினின்று வேறுபட்டது போல, தேசியமும் தேசிய உணர்வும் வேறுபட்ட முறையிலேயே விருத்திபெற்றன. தேசியம் பற்றிய இன்றைய கோட்பாடுகள், ஐரோப்பாவின் தேசியம் பற்றிக் கணிசமாக ஆழ்ந்த ஆய்வையுடையன. கொலனியத்தின் கீழ்த்தேசியத்தின் விருத்தி கொலனிகளில் முதலாளியத்தின் விருத்தியுடன் வலிய உறவுடையதல்ல. கொலனியான நாடும் மக்களும் கொலனிய, ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலுக்கு உட்பட்டமையின் விளைவாகவே தேசியம் பெருமளவும் விருத்திபெற்றது.

ஐரோப்பாவின் தேச அரசு முதலாளியத்தின் நலன்கட்காக உருவானது (Marx 1976). முதலாளியத்தின் சமச்சீர்ற்ற வளர்ச்சியும் இயற்கை வளங்களையும் வணிகத்தையும் மனித வளங்களையும் தன் ஆளுமையின் கீழ்க் கொண்டுவர அது கொலனியத்தைப் பாவித்தமையும், நேரடியாகவோ மறை முகமாகவோ, கொலனி ஆட்சிக்குட்பட்ட பிரதேசங்களில் தேசங்களின் உருவாக்கத்தையும் விருத்தியையும் தீர்மானித்தன. 20ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் முதலாளியம் ஏகாதிபத்தியமாக வளர்ந்த நிலையில், கொலனி ஆட்சிக்குக் கீழ் அதிகாரத்துக்கும் மேலாதிக்கத்துக்குமான உயர் வர்க்கத்தினரின் மோதல்கட்கும் அப்பால், ஒப்பீட்டளவில் தம்மிடையே நல்லிணக்கத்துடன் வாழ்ந்துவந்த இனக் குழுமங்கட்கும் சமூகங்கட்கும் இடையிலான உறவும் மோசமாகியது.

இரண்டாம் உலகப் போரின் பின்பு மாறிமாறி இலங்கையின் தேசிய இனச் சிக்கலையும் இன எங்காவது பேரழிவுமிக்க போர்கள் நடைபெற்றுக் விடுதலைக்கான போராட்டத்தையும் முற்கூறிய

பின்னணியில் நோக்குதல் தகும். தேசிய இனச் சிக்கலின் அடிப்படையாக இலங்கையின் பூர்வகுடிகள் யார் என்ற கேள்வி எழுப்பப்படுகிறது. 5ம் அல்லது 6ம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாகக் கூறும் மஹாவம்சம் எனும் வரலாற்றுக் குறிப்பேடு தேரவாத (ஹீனயான) பௌத்தத் துறவிகளால் எழுதப்பட்டது. அதில் தேரவாதத்திற்குப் போட்டியான மஹாயான பௌத்தச் சிந்தனைகளுடனும் “அந்நியத்” தமிழருடனும் (பர தெமல) இருந்து வந்த முரண்பாடுகட்கு அழுத்தம் இருந்தது. மஹாவம்சத்தின் பிற்கால வாசிப்புக்கள், இலங்கை வரலாற்றிற் சிங்களவரே இம் மண்ணின் மக்கள் பௌத்தமே அவர்களது மதம் பிற யாவும் அந்நியமானவை என்ற அடிப்படையிலேயே அமைந்தன (Sivasagaram 2009).

சிங்கள அடையாளம் தாய்மொழி அடிப்படையிலானது. எனினும், 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்கூறு தொடர், அதன் அழுத்தம் சிங்கள பௌத்தத்தை நோக்கிப் பெயர்ந்துள்ளது. 1915ம் ஆண்டு நிகழ்ந்த முஸ்லிம் விரோத வன்முறையே நாடளாவிய முறையில் ஒரு சமூகத்திற்கு எதிராகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட முதலாவது வன்முறையாகும் (Jayawardena 2003, Wickramasinghe 2006). அதன் உண்மையான காரணம், எழுச்சி பெற்று வந்த சிங்கள வணிகர்களும் ஏலவே தம்மை நிலைநிறுத்திக் கொண்ட முஸ்லிம் வணிகர்கட்குமிடையிலான போட்டியாகும். ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டின் பின்பு அப் போட்டி முஸ்லிம்கட்கெதிரான சிங்கள பௌத்த அகங்காரமாக வெளிப்படக் காண்கிறோம்.

இலங்கை சுதந்திரமடைய முன்பு தொடே கல்வி, விவசாயம், வியாபாரம், தொழில் ஆகிய துறைகளில் சிறுபான்மையினர் சிங்களப் பெரும்பான்மையினருக்கு சவாலாக இருந்துள்ளதாகச் சிங்கள-பௌத்த தேசியவாதம் கருதுகிறது (Uyangoda 2007, Ghosh 2003). அதனடிப்படையில் உருவாகி மேலெழுந்த சிங்கள முதலாளி வர்க்கத்தின் ஆக்ரோஷமான விஸ்தரிப் பிண்துக் கொலனிய எசமானர்கள்கு விசுவாசமான பிரபுத்துவ பின்னணியைக் கொண்ட மேட்டுக்குடிக்குழு ஒன்றின் கைகளில் அரசியல் அதிகாரம் இறுக்கப் பட்டதினதும் போக்கிலேயே சிங்கள தேசியவாதம் விருத்தியானது. இன ஒடுக்குமுறையின் வேர்களைப் பிரித்தானிய ஆட்சிக்காலத்திலேயே காணலாம் (Jayawardena 2000,2003).

இலங்கை கொலனியாதிக்கத்திடமிருந்து விடுதலையைப் போராடிப் பெறவில்லை. இலங்கையில் நாடளாவிய சுதந்திரப் போராட்டம் நிகழ்ந்திருக்குமாயின், பரந்துபட்ட ஒற்றுமையின் அடிப்படையில் தேசிய இனங்களும் இனக்குழுக்களும் இணைந்த ஒரு மக்கள் போராட்டம் இயலுமாபிருந்திருக்கும். அது இனங்கள் ஒன்றையொன்று புரிந்துகொள்ளவும் நீண்டகால ஒற்றுமைக்கும் வழிவகுத்திருக்கக் கூடும். ஒரு சிங்கள மேட்டுக்குடிக்குழுவிடம் பிரித்தானியரின் ஆட்சிக்கையளிப்பாகவே இலங்கையின் சுதந்திரம் நிகழ்ந்தது (Dunham and Jayasuriya 2001). 1948ம் ஆண்டு நிறைவேறிய குடியரிமைச் சட்டத்தின் மூலம் மலையகத் தமிழர் வாக்குரிமையும் குடியரிமையும் அற்றோராகியதும் 1956இல் வந்த தனிச் சிங்களச் சட்டமும்

சுதந்திரத்துக்குப் பிந்தைய இலங்கையில் இனரீதியான ஒடுக்குமுறையைச் சட்டரீதியாக்கிய நிகழ்வுகளாகும் (Wriggins 1960). இலங்கையின் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் அரைப்பகுதியை நோக்கின், அதன் தொடக்கப் பகுதியில் வணிகப் போட்டி காரணமாக முஸ்லிம்கள் சிங்கள பௌத்த பேரினவாதத்தின் முதலாவது இலக்காகினர். இடதுசாரி-விரோத அரசியல் காரணமாக 1930ல் மலையாளிகள் இலக்காயினர் (De Silva 1981, De Votta 2004). 1948ம் ஆண்டு மலையகத் தமிழர் அரசியல் ரீதியாக நிராயுதபாணிகளாகப்பட்ட பின்பு, 1950களில் வடக்கு-கிழக்கின் தமிழர் சிங்களப் பேரினவாதத்தின் பிரதான இலக்காகினர்.

இதைத் தொடர்ந்து தொடர்ச்சியான தமிழ் மக்கள் மீதான இனரீதியான ஒடுக்குமுறையால் தமிழ் மக்கள் தமிழ்ப் பாராளுமன்றக் கட்சிகளின் மீது நம்பிக்கையை இழக்கலாயினர். 1983இல் நிகழ்ந்த தமிழருக்கெதிரான வன்முறையும் இன அழிப்பும், தவிர்க்கவியலாது, தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கான இளைஞர் குழுக்களின் ஆயுதப் போராட்டத்தை அரசாங்கத்துக்கெதிரான போராக மாற்றின. மூன்று தசாப்தகால யுத்தம் ஒரு கோரமுடிவுக்கு வந்தது.

1948க்குப் பின்பு தமிழரே சிங்களப் பேரினவாதத்தின் பிரதான இலக்காக இருந்த போதும், மலையகத் தமிழர் தொடர்ந்தும் இலக்கு வைக்கப்பட்டனர். 1964ம் ஆண்டின் சிரிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தமும், 1972ம் ஆண்டுக் காணிச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ்த்தோட்டங்களின் தேசியமயமாக்கலையடுத்துத் தேயிலைத் தோட்டங்கள் பல மூடப்பட்டமையும் அதற்கான சான்றுகள் (Stokke 1997, 1998, Bastian 1990). தேசியமயமாக்கலின் பின்பு, மலையகத் தமிழருக்கு எதிரான வன்முறை வலுத்துள்ளது. வடக்கு-கிழக்கில் மோதல் வலுத்த பின்பு, தமிழருக்கும் மலையகத் தமிழருக்கும் இடையிலான மொழிவழி உறவைக் காரணமாக்கிப், பயங்கரவாத எதிர்ப்பு என்ற பெயரில் பாதுகாப்புப் படையினர் மலையகத் தமிழருக்கு இன்னல்களைக் கொடுத்தமையும் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

கிழக்கின் முஸ்லிம்கள் அரசின் குடியேற்றத்திட்டங்களாலும் சட்ட விரோதக் குடியேற்றங்களாலும் நிலப்பறிப்புக்கு உள்ளாகியிருக்கின்றனர். மேற்கின் முஸ்லிம்கள், அண்மைக் காலங்களில் முஸ்லிம் சமூகத்திற்கெதிரான பாரிய வன்செயலுக்கு முகங்கொடுத்துவருகின்றனர். 1976ம் ஆண்டு மேற்குக் கரையோரத்தில் புத்தளம் நகரிலும் 2000 ஆண்டளவில் மலையகத்தின் மாவனல்லை நகரிலும் 2006ம் ஆண்டு தென்மேற்கில் தர்கா நகரிலும் கொடிய தாக்குதல்கள் நடந்தன. முஸ்லிம்கட்கெதிரான சிங்களப் பேரினவாதக் குரோதம், மத்திய கிழக்கு வேலைவாய்ப்புகளால் முஸ்லிம்கள் பெறும் நிச்சயமற்ற நன்மைகளாலும் அவர்கட்குக் கிட்டியுள்ள புதிய வணிக வாய்ப்புக்களாலும் சில அரசுநாடுகள் முஸ்லிம்கட்கென வழங்கும் உதவிகளாலும் மேலும் வலுவடைந்துள்ளது.

தேசிய இனப் பிரச்சினையின் புறக்கணிப்பும் போர் முடிந்தும் தொடர்கிற அரசு ஒடுக்குமுறையும் விடுதலைப் போராட்டத்தின் தேவையை உயிர்ப்புடன் வைத்திருக்கின்றன. ஆனால் தேசபக்தியின் பெயரால் பல குற்றங்களும் மறைக்கப்படுகின்றன. “தேசபக்தி

என்பது அயோக்கியர்களின் புகலிடம்” என்ற புகழ் பெற்ற கூற்றை இங்கு நினைவுகூரல் தகும். தேசபக்தி ஒரு வலிய யுக்தியாகியுள்ளது. அது, மொழியாக, மதமாக, இனமாகப் பல்வேறு வடிவங்களில் தேவைக்கேற்பப் பண்பட்டு வந்துள்ளது.

இங்கு கவனிக்கவேண்டியது எதுவெனில், எங்கெல்லாம் தேசமும் இனமும் மொழியும் மதமும் புனிதமாக்கப்பட்டு அவற்றின் நலன் மனிதரது அடிப்படையான உரிமைகளையும் தேவைகளையும் உணர்வுகளையும் மறுக்கும் அளவுக்குப் போகிறதோ, அங்கு சமூகப் பற்றுக்குப் பதிலாகச் சமூகத்தைச் சின்னாபின்னமாக்கும் வெறித்தனம் ஆள்கிறது. சர்வதேசச் சமூகம் அதை இயலுமாக்கிறது. இந்த ஆபத்தை வரலாற்றெங்கும் காணலாம். ஜேர்மனியின் தூய ஆரிய அடையாளத்தைக் காக்க யூதர்களை அழிக்கவும் தேசத் துரோகிகளாக அடையாளங் காணப்பட்டவர்களை இலக்கு வைக்கவும் வேண்டியிருந்தது. அதன் பின்பு முழு உலகத்திற்கும் எதிராக ஒரு போரை நடத்த நேர்ந்தது.

முழு அமெரிக்கக் கண்டமும் அவுஸ்திரேலியாவும் ஸ்பானிய, போர்த்துக்கேய, பிரித்தானிய, பிரெஞ்சு ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் ஏறத்தாழ முழுமையான இன ஒழிப்புக்குட்பட்டன. அத்தனை கொடுமைகளும் தேசங்களின் மன்னர்களதும் மகாராணிகளதும் திருச்சபைகளினதும் பேரால் அவர்களது முழு அனுமதியுடனும் ஆசிகளுடனும் நிகழ்ந்தன. அதே மரபு அமெரிக்காவாலும் சர்வதேசச் சமூகத்தாலும் இன்று முழுமாளிடத்திற்கும் எதிராக முன்னெடுக்கப்படுகிறது. “பொது எதிரி” என்ற கருத்தாக்கம் புதிய யுக்திகளினூடு செயற்படுகிறது. உள்நாட்டில் ஒரு எதிரி இருப்பது எப்போதும் வசதியானது. இல்லாவிடின் புறத்தே அதைக் கட்டமைக்கும் தேவை எழுகிறது. எவ்வாறாயினும் மதம், மொழி, இனம் என ஏதாவது தொன்றைப் பாவித்து உள்நாட்டிலேயே எதிரியைக் கட்டமைக்க முடிகிறது. பொது எதிரியாக்கியோரிடமிருந்து பெரும்பான்மையினரின் மொழியையும் மதத்தையும் பண்பாட்டையும் நலன்களையும், சில சமயம் பெரும்பான்மையினரையும், காப்பதை அரசு தனது பணியாக அறிவிக்கிறது. அதை விட, இவ்வாறு அடையாளப்படும் பெரும்பான்மை நலன்கள் தேசிய நலன்களாகின்றமையால், அவற்றுக்கு எதிரான மிரட்டல்களாகத் தெரிகிறவை தேசத்திற்கு எதிரான மிரட்டல்களாகின்றன. எனவே, தேசத்தைக் காப்பதற்காக, மிரட்டல்கட்கெதிரான கடும நடவடிக்கைகள் தேவைப்படுகின்றன. அவை உரிமை மறுப்பு முதல் இன ஒழிப்புப்போர் வரை எவ் வடிவையும் எடுக்கலாம். இந்நிலையில் விடுதலைப் போராட்டங்கள் மிகவும் கவனமான முற்போக்குப் பாத்திரத்தை வகிக்க வேண்டும். தேசப் பாதுகாப்பு, பயங்கரவாதத்துக்கெதிரான யுத்தம் ஆகிய சொல்லாடல்களின் கீழ் விடுதலைப் போராட்டங்கள் கொடுமையான ஒடுக்கு முறைக்கு ஆளாகியுள்ளன. எனவே விடுதலைப் போராட்டங்கள் புதிய வழிமுறைகளை வேண்டுகின்றன.

பொதுவெளி: போராட்டத்துக்கான இயங்குதளம்

பொதுவெளி என்ற கருத்தாக்கம் ஜெர்மனிய

தத்துவவியலாளரான யேர்ஹான் ஹபமாஸினால் (Jürgen Habermas) விருத்தி செய்யப்பட்ட ஒன்றாகும். பொதுவெளி என்பது மக்கள் தங்களது கருத்துக்களை சுதந்திரமாகத் தெரிவிக்கவும் கருத்துப்பரிமாற்றங்களில் ஈடுபடவும் அதனடிப்படையில் பொது முடிவுக்கு வந்து அதை அரசியல் நடவடிக்கையாக்குவதற்கான களமாகும். இதைப் பற்றி ஹபமாஸ் தனது ‘பொதுவெளியின் கட்டமைப்பு உருமாற்றம்’ (The Structural Transformation of the Public Sphere) என்ற நூலில் விளக்குகிறார். அந்நூலில் தனிப்பட்டவெளியை (private sphere) உடையவர்கள் ஒரு பொதுவான விடயத்துக்காக எவ்வாறு ஒன்றுகூடி பொதுவெளியைப் பயன்படுத்தி முடிவுகளை எடுக்கிறார்கள் என்பதை வரலாற்று-சமூகவியல் ரீதியாக ஆராய்கிறார். அவரைப் பொறுத்தவரையில் பொதுவெளி என்பது ஒரு ஜனநாயகச் செயற்பாடு ஆகும். ஒரு சமூகம் ஜனநாயகமான சூழலில் இயங்குகிறதா இல்லையா என்பதை அச்சமூகத்தில் பொதுவெளியின் நிலைமையை விளங்கிக்கொள்வதன் மூலம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

நவீன சமூகங்களில் தொடர்பாடல் முக்கியமான தொரு இணைப்புக்கருவியாகும். ஹபமாஸ் மொழியியல் தத்துவமே சமூகக் கருத்தியல்களின் தொடக்கப்புள்ளி என்கிறார் (Habermas 1989). மொழி என்பது வெறும் குறியீடுகளின் தொகை என்று கொள்ளாமல் அது தொடர்பை உண்டாக்கும் செயலின் அடிநாதம் என்கிறார். பேச்சு என்பது செயலே என்றும் முதலாளித்துவ சமூகத்தில் மொழியின் பயன்பாடு தவறாக உள்ளது, மொழியின் மூலம் செய்யப்படவேண்டியது பணத்தாலும் அதிகாரத்தாலும் செய்யப்படுகிறது, இதை மீட்க பொதுவெளியை மீட்பது அவசியம் என்று ஹபமாஸ் சொல்கிறார் (Habermas 1991). தனது ‘வாழ்வுலகின் காலனியாதிக்கம்’ (colonisation of life world) என்ற வாத்தத்தில் எவ்வாறு காலனியாதிக்கம் மக்களது இயல்புவாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கும் காரணியாக மாறியது என்றும் மக்கள் தங்களது உரையாடல்களைப் பேணவேண்டியதன் அவசியத்தையும் விளக்குகிறார் (Habermas 1989).

நோம் சொம்ஸ்கியின் (Noam Chomsky) மொழியியல் செயற்திறன் (linguistic competence) என்ற கோட்பாட்டை தொடர்பாடலுக்கு விருத்தி செய்த ஹபமாஸ் தொடர்பாடல் செயற்திறன் (communicative competence) என்ற கருத்தாக்கத்தை உருவாக்குகிறார். இதனடிப்படையில் பொதுவெளிக்கு தேவையான ‘கருத்தாடல்’ (discourse) என்ற கருத்துருவாக்கத்தை தொடர்பாடல் செயற்திறன் (communicative action) என்று விளக்குகிறார் ((Habermas 1991). ஹபமாஸ் பொதுவெளியை உருவாக்குவதற்கும் அதை வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்தவும் கருத்தாடல் அவசியமாகிறது. கருத்தாடல் நடைபெறுவதற்கான களத்தை பொதுவெளி உருவாக்குகிற அதேவேளை தொடர்பாடல் செயற்திறன் ஊடான கருத்தாடல்கள் பொதுவெளியை தோற்றுவிக்கின்றன. இவ்வகையில் இரண்டும் ஒன்றையொன்று சாராத அதேவேளை உள்ளடங்கலான செயற்திறன்கள் ஆகும்.

மக்கள் திரள் உருவாவதற்கு பொதுவெளி போதுமான

காரணியாக இல்லாதவிடத்தும் அது இன்றியமையாத காரணியாகும். குறிப்பாக அரசியல் ரீதியாக ஒதுக்கப்பட்ட, குரலற்ற, சமூகத்தில் விளிம்புகளில் வாழ்கிற அந்நியமாகிற மக்களுக்கு பொதுவெளி ஒரு முக்கியமான போராட்டக்கருவியாகும். அவர்கள் தங்கள் குரல்களை ஒன்றிணைக்கிற களம் இதுவே. பொதுவெளியின் ஜனநாயகப் பண்பானது கருத்தால்களின் தரத்திலும் பங்குபற்றுவவர்களின் எண்ணிக்கையிலும் தங்கியுள்ளது. அதிகளவானோர் பங்குபற்றும் காத்திரமான கருத்தால்கள் மிகவும் ஜனநாயகமான பொதுவெளியைக் கட்டமைக்கின்றன என்று சொல்லும் ஹபமால் அதேவேளை முதலாளித்துவமும் அதனுடன் இணைந்த அரசு இயந்திரமும் பொதுவில் இவ்வாறான பொதுவெளியை இல்லாமல் செய்யவோ அல்லது கைப்பற்றவோ முனைவது இயல்பானது என்கிறார்.

இனரீதியான அடக்குமுறை நிலவுகிற சூழலில் பொதுவெளி முக்கியமான சமூகப்பணியை ஆற்றுகிறது. உரையாடல் நிகழ்கிற ஒரேயொரு களமாக, எதிர்ப்பின் குரலாக, கலக்க குரலாக இருப்பது பொதுவெளியே. இதனால் தான் ஒடுக்குமுறையாளர்கள் பொதுவெளியைக் கண்டு அஞ்சுகிறார்கள். விடுதலைப்போராட்டத்திற்கு முக்கிய போராட்டக் களமாக பொதுவெளியை உருவாக்குவதும் அதைத் தக்கவைப்பதும் தலையாய பணி.

நலிந்தோரின் ஆயுதம்: போராட்டத்துக்கான கருவி

ஜேம்ஸ் ஸ்கொட் (James Scott) 1970களில் வியற்றாமாயுத்தக் காலப்பகுதியில் மலேசியாவில் பசுமைப் புரட்சி அரங்கேறிய வேளை செய்த களஆய்வுகளின் வழி உருவான கோட்பாடே 'நலிந்தோரின் ஆயுதம்' என்பதாகும். தனது இனவிளக்கவியல் (ethnography) ஆய்வின் வழி எவ்வாறு சமூகத்தில் கீழ்நிலையில் உள்ள பொருளாதார பலமற்ற அதிகாரமற்ற மக்கள் தம் உட்படும் பல்வகைப்பட்ட வன்முறைகளுக்கு எதிராக எவ்வாறு போராடுகிறார்கள் என்பதை ஆராய்கிறார். அவரது 'நலிந்தோரின் ஆயுதம்: விவசாயிகளின் எதிர்ப்பின் நாளாந்த வடிவங்கள்' (*Weapons of the Weak: Everyday Forms of Peasant Resistance*) என்ற நூல், தாழ்த்தப்பட்ட அதிகாரமற்ற மக்கள் எவ்வாறு தனியாகவும் குழுவாகவும் நாளாந்தம் வெவ்வேறு வகைகளிற் போராடுகிறார்கள் என விளக்குகிறது (Scott 1985).

அரசியல் என்பதை மக்களை ஒன்றுதிரட்டல், நேரடியான மோதல்கள், சிவில் சமூகத்தினூடு அரசியற் செயற்பாடு என்றே செய்து பழகியவர்களுக்கு ஸ்கொட்டின் கோட்பாட்டுருவாக்கம் பயனற்றதாகத் தெரியலாம். ஆனால் அவர் மிகவும் இலாவகமாக எதிர்ப்பின் வழிகளை இனங்காணும் அதேவேளை எதுவுமற்ற எல்லாமிருந்த அடக்குமுறைச் சமூகத்தில் வாழும் மக்கள் தங்கள் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கவும் சுயமரியாதையைத் தக்கவைக்கவும் பயன்படுத்துகிற வழிமுறைகளே நலிந்தோரின் ஆயுதம் என விளக்குகிறார் (Tomquist et. al 2010). நலிந்தோர் என்ற பதம் மக்களிடமிருந்தே தோன்றுகிறது. மக்கள் தங்களை அவ்வாறே அடையாளப்படுத்துகிறார்கள். அடக்கு

முறைக்கும் ஒழுங்குணர்வுக்கும் உட்பட்டு வாழ வேண்டிய மக்களுக்கு அவர்களது அன்றாட வாழ்க்கையே தப்பியிருந்தலுக்கான போராட்டமாகிறது. அவ்வகையில் அவர்கள் தங்களாலான வழியில் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கிறார்கள். மக்களை அணி திரட்டவோ போராடவோ முடியாத சூழலில், வெளிப்பார்வைக்கு அமைதியும் ஒழுங்கும் நிலவுவது போலத்தோன்றும் (De Certeau 2002). ஆனால் உன்னிப்பான நுண்ணிய அவதானிப்பு மூலம், அங்கும் எதிர்ப்புணர்வு வேறுபட்ட வழிகளில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். அவை மிகவும் இயல்புக்கமையும் அதேவேளை தனித்துவமான எதிர்ப்புச் செயற்பாடுகளையும் அமையும். அதை இனங்காணல் கடினம். ஆனால் மிக ஒடுக்கப்படுகிற சமூகங்களில் வாழ்பவர்களது ஆயுதங்கள் மிகவும் வேறானவை என்பதோடு அவற்றை அவர்கள் பயன்படுத்தும் முறைகளும் வேறானவை.

அதிகாரமுள்ளவர்களுக்கு எதிரான அதிகாரமற்ற நலிந்தவர்களுடைய போராட்டம் தனியே பொருளாதாரம் சார்ந்தது மட்டுமல்ல. அது, அடையாளஞ் சார்ந்தது கடந்தகாலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் விளங்கி விளக்குவதைப் பற்றியதும் வரலாற்றுக்கான போராட்டம் பற்றியதும் பழியை யார் ஏற்பது என்பது பற்றியதுமாகும் (Hunt 1988). அவற்றின் வடிவங்கள் வெறும் வீண்பேச்சோ வம்பளப்போ நடத்தைப் பிறழ்வுகளோ அல்ல. அவை மிகத் திட்டமிட்ட நுண்ணரசியற் செயற்பாடுகளாகும். அவை ஒவ்வொன்றினதும் வடிவில் அதிகாரத்தைக் கேள்விக் குட்படுத்தி எதிர்த்து நின்று போரிடும். அவை அவர்களது நாளாந்த வாழ்வின் பகுதியாக மாறும். அதை வளர்த்தெடுப்பது இனஒடுக்குமுறைக்கெதிரான போராட்டங்களுக்கு மிக முக்கியமானதாகும்.

மேலாண்மையும் ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான போராட்டங்களும்

மேலாண்மை என்ற கருத்தாக்கத்தை இத்தாலிய மார்க்சியரான அந்தோனியோ கிராம்ஷி விருத்தி செய்தார். முதலாளிய சமூகத்தின் இயல்புகளை வரலாற்று ரீதியில் விளக்க முயன்ற கிராம்ஷி, 1870க்குப் பின்பு, அதிகாரத்திலுள்ள வர்க்கம் அதிகாரமற்றவர்களை மேலாண்மைக்கு உட்படுத்தி, ஐரோப்பிய சமூகத்தைக் கட்டுப்படுத்துகிறது என்றார் (Gramsci 1971). மேலாண்மை என்பது அதிகாரத்தைக் கொண்டு அதிகாரமற்றவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவதாகும். அது கால், புவியியற் சூழல்கட்கமைய வடிவில் வேறுபடுமெனச் சொல்லும் கிராம்ஷி உற்பத்திப் பொருட்களைக் கட்டுப்படுத்துவோர் யாரோ அவர்களே மேலாண்மை செய்வார் என்றும் சொன்னார். மேலாண்மையானது வெவ்வேறு வழிமுறைகளில் ஒப்புதலை உருவாக்குகிறது (manufacturing consent) என்று சொன்னார். அரசு, அதன் மூலம் தனது அடக்குமுறையைத் மக்களின் ஒப்புதலுடன் தொடர வழியமைக்கிறது என்றும் அதன் மூலம் மேலாண்மையானது எவ்வாறு ஆளும் வர்க்கங்கட்காகவும் அவர்களது நலன்கட்காகவும் செயற்படுகிறது என்றும் விளக்கினார் (Gramsci 1926, 1971).

மேலாண்மையின் முக்கிய வடிவமாகப் பண்பாட்டு மேலாண்மையைக் கருதும் கிராம்ஷி அதைப் பற்றி தனது கலை-பண்பாட்டுக் குறிப்புக்களில் எழுதுகிறார். படைபல மூலமோ சர்வாதிகார மூலமோ நாட்டைக்

கட்டுப்படுத்துவதை விடப் பண்பாட்டு மூலம் கட்டுப்படுத்துவது எளியதும் அதேவேளை எதிர்ப்புகளின்றிக் கட்டுப்பாட்டை நீண்டகாலத்திற்கு நிலை நிறுத்தவும் உதவுவதும் என்ற மக்கியவல்லியின் கூற்று எவ்வாறு மேலாண்மையாக மறுஉருவம் பெறுகிறது என்பதையும் அதன் வழி 'நவீன இளவரசன்' மேலாண்மையின் இயல்புகளினூடு எவ்வாறு சமூகத்தைப் கட்டுப் படுத்துகிறான் எனவும் எழுதுகிறார் (Gramsci 1926). இதில் மேலாண்மை எவ்வாறு காலப்போக்கில் பாசிசத் தன்மையுடையதாக மாறுகிறது எனவும் விளக்குகிறார்.

பண்பாட்டு அணிதிரட்டலின் அடிப்படை அம்சம் மக்களிடையே தொடர்ச்சியான தொடர்பாடலைப் பேணுவதாகும். தொடர்பாடல் எனும்போது, எழுத்து, பேச்சு, கலந்துரையாடல் என எல்லா வகைகளிலும் மக்களைச் சென்றடைவதிலேயே பண்பாட்டு அணிதிரட்டலின் வெற்றி தங்கியுள்ளது. அனைத்திலும் மொழி முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. மொழிக் கையாளுகை தொடர்பாடலின் தன்மையை நிர்ணயிக்கிறது. இங்கே தான் பண்பாட்டு மேலாண்மையின் இன்னொரு வடிவம் தோன்றுகிறது. "கூட்டாக 'ஒற்றைக் கலாசாரச் சூழலை' எய்துகிற பிரச்சனை என்ற பொருளில் தொடர்பாடற் பிரச்சனை மிக முக்கியமானது" என்கிறார் கிராம்ஷி (Gramsci 1971). இவ்விடத்து, ஹபமாலின் 'பொதுவெளிக்' கருத்தாக்கமும் கிராம்ஷியின் அணிதிரட்டலில் தொடர்பாடலின் பங்கும் ஒருங்கே செயற்படுகின்றன. வரலாற்று வளர்ச்சியின் விளைவையும் சித்தாந்தத்துக்கும் யதார்த்த நடைமுறைக்கும் உள்ள அதிகபட்ச இணைவையும் வெகுஜன மொழியின் வலுவையும் சேர்த்து, 'மொழி ஒருங்கிணைப்பு' என்ற கருத்தாக்கத்தை கிராம்ஷி முன்வைக்கிறார். வரலாறு என்பது, இரு வர்க்கங்களின் சித்தாந்த, பண்பாட்டு மேலாண்மைக்கான போராட்டமாகும். அங்கு பொதுவெளியின் தன்மையைத் தொடர்பாடலே தீர்மானிக்கிறது. பொதுவெளி விளைவைத் தீர்மானிக்கிறது.

வாழ்க்கையை மேலாதிக்கத்தின்னீன்று விடுவித்தற்கான சாத்தியக்கூறுகளை உருவாக்கச், சமூகத்தில் பார்க்க ஏற்றத்தாழ்வற்றது போல் நிலவும் அமைதியான சமநிலையைக் குலைப்பது அவசியம் என்கிறார் கிராம்ஷி. இனரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்களில் அதைக் குலைப்பது கடினம். மேலாண்மை, ஒரு ஒழுங்குமுறையான 'நல்ல' குடிமகனாக இருக்க பழக்குகிறது. அந் நிலையில் அவ்வொழுங்குணர்வுக் கெதிரான மிகச் சிறிய நடவடிக்கைகளும் முக்கியமானவை. அந் நடவடிக்கைகளையே ஜேம்ஸ் ஸ்கொட் 'நவீனதோரின் ஆயுதம்' என வரையறுக்கிறார். கிராம்ஷியின் மேலாண்மைக் கருத்தாக்கத்தை விளங்கி விரிவாக்கலையும் ஜேம்ஸ் ஸ்கொட்டின் வாதத்தின் பயன்பாட்டையும் நடைமுறைப்படுத்தலையும் இச் சந்திப்புப் புள்ளி இயலுமாக்குகிறது.

நிலையான எந்தவொரு சமுதாய அமைப்பிலும் ஆளும் வர்க்கத்தின் மேலாண்மை ஓரளவுக்கு மட்டுமே ஆயுத வலிமையாலானது. மேலாதிக்கம் சித்தாந்த மேலாண்மையாகவும் இருந்தாக வேண்டும். ஆதனாலேயே விடுதலைப் போராட்டங்களில் சிந்தாந்தத் தெளிவு அவசியம். இதை விளக்கும் கிராம்ஷி

வர்க்கப் போராட்டங்கள் எப்போதும் இரு தளங்களில் நடைபெறுகின்றன, ஒன்று ஒடுக்கப்பட்டோரின் எழுச்சிகள் (உதாரணமாக, உழவர் கிளர்ச்சிகள்) மற்றது இரு ஆளும் வர்க்கங்களிடையிலான மோதல் (உதாரணமாக, பிரெஞ்சுப் புரட்சியில் பிரபுக் குலத்தாரும் முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் நடந்த மோதல்) என்கிறார் (Adamson 1980). ஆளும் வர்க்கங்கள் தம்மிடையிலான மோதலில் ஏனைய வர்க்கங்களையும் துணையாகச் சேர்க்கின்றன. இங்கே ஆளும் வர்க்கங்கட்கிடையிலான மோதலில் சிக்காதிருக்கவும் ஒடுக்கப்பட்டோர் தமக்குள் முரண்படாது ஒன்றிணைந்து போரிடவும் சிந்தாந்த அறிவின் அவசியத்தை கிராம்ஷி வலியுறுத்துகிறார்.

இன்றைய சூழலில் கிராம்ஷியை மீளவாசித்தல்

இப்பகுதி, மேற்சொன்ன கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இன ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான போராட்டங்களை முன்னெடுப்பதன் இலக்கையும் இயலுமைகளையும் போருக்குப் பிந்திய இலங்கைச் சூழலை முன்னிறுத்தி ஆராய விழைகிறது. இன ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான போராட்டங்களை வெறுமனே இனத்துவத் தேசியக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்க முடியாது. இலங்கைச் சூழலில் ஒடுக்குமுறை வெறுமனே ஒரு இனத்துக் குரியதல்ல. இலங்கையின் அனைத்துச் சிறுபான்மையினங்களும் ஒடுக்குமுறைக்காளாகின்றன. எனவே விடுதலை என்பது அனைத்து இனங்கட்குமான விடுதலையாகிறது. ஒரு இனத்தின் ஒடுக்கலில் இன்னொரு இனத்தின் விடுதலை இயலாது. விடுதலை என்பது அறஞ்சார்ந்த பிரச்சனையுமாகும். அது யாருடைய அறம், எத்தகைய அறம் என்ற கேள்விகள் எப்போதும் உள்ளவை தாம். வரலாறு பற்றிய புனைவுகளாலும் நம்பிக்கைகளாலும் தேசியத்தின் திசைவழி கட்டமைக்கப்படுகிறது. அவற்றின் அடிப்படையிலான முன்முடிவுகளும் செயல்களும் இன ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான போராட்டங்கட்குக் கேடு விளைக்க வல்லன. தேசபக்தி மொழி, மதம், இனம் எனத் தேவைக்கேற்றவாறு பயன்பட்டுள்ளது. அவை விடுதலைப் போராட்டங்களைத் திசைதிருப்பவும் மக்களிடம் அவற்றுக்கு இருக்கும் ஆதரவைக் குறைக்கவும் யுத்திகளாகப் பயன்படுகின்றன. இந்த அடிப்படை விளக்கத்தோடு இலங்கையில் இனஒடுக்கலுக்கெதிரான போராட்டத்தை முன்னெடுக்கும் உபாயங்களைத் தேடுதல் பொருந்தும்.

தேசம், இனம், மொழி, மதம் ஆகியவற்றைப் புனிதப்படுத்தி அவற்றின் மூலம் மனிதரது அடிப்படையான உரிமைகளையும் தேவைகளையும் உணர்வுகளையும் மறுத்துச் சமூகத்தைச் சின்னாபின்னமாக்கக் கூடிய வெறித்தனத்தை மேலாண்மை செயற்படுத்துகிறது என்பதை கிராம்ஷி உணர்த்துகிறார் (Urry 1981). இன்றைய இலங்கைச் சூழல் அவ்வாறானது. இந் நிலையில் மேலாண்மை செயற்படும் நுண்ணிய வடிவங்களை இனங்கண்டு சினேக முரண்பாடுகளைக் களைந்து ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் ஒன்றுபட்ட போராட்டத்திற்கு வழிகாண வேண்டும். முரண்பாடுகளின் வகைகளையும் வளர்ச்சிகளையும் யதார்த்த நிலைமைகளின் ஊடாக அடையாளங்கண்டு அவை சார்ந்த ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டத்திற்கு சரியான கொள்கைகளை வகுப்பது பிரதானமானது. அத்தகைய நிலைநின்று மக்களை அணிதிரட்டிச்

சரியான தந்திரோபாயங்களின் ஊடாகப் போராட்டங்களை முன்னெடுப்பது அவசியம். மக்கள் இன, மத, பால் வேறுபாடுகள் அற்று தங்களுக்குள் தொடர்பாடலை மேற்கொள்வதன் மூலம் இன்று இலங்கை இழந்துவரும் பொதுவெளியை மீட்க வேண்டும். அப் பொதுவெளியை மீட்பது முதல் நடவடிக்கையாதல் வேண்டும். இதையே கிராம்ஷி 'பண்பாட்டு மேலாண்மைக்கான எதிர்ப்பை மக்களிடமிருந்தே தொடங்குதல்' என்று விளக்கிறார் (Harris et.al 2004). மேலும் அப் பொதுவெளியானது தொடர்பாடலை இலகுவாக்குகிறது. தொடர்பாடல் வேறுபாடுகளைக் களையவும் ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொள்ளவும் வழிவகுக்கிறது. இவை காலப்போக்கில் ஒன்றுபட்ட பொதுத்தளத்தில் வேலைசெய்தற்கான களத்தை உருவாக்குகின்றன.

பொதுவெளியைத் தக்கவைப்பதும் விரிவுபடுத்துவதும் போராட்டத்தை விரிவுபடுத்திப் புதிய திசைவழிகளை அடைய உதவும். குறிப்பாக, ஒரு பெரும் பான்மை இனத்தையும் ஒடுக்கப்படும் சிறு பான்மை இனங்களையும் கொண்ட இலங்கை நிலவரத்துக்கு அது தேவையானதுமாகும். ஏனெனில் ஒடுக்கப்பட்டுத் தவிக்கும் ஒரு மக்கள் திரளின் போராட்டம் தனது விடுதலைக்கானது மட்டுமல்ல, அது சனநாயகத்துக்கானதுமாகும் என்பதை நாம் மறக்கலாகாது. அப் போராட்டத்தின் வெற்றி போராடிகளின் ஆயுதங்களில் மட்டுமன்றி எந்த மக்களின் பாதுகாப்பின் பேரில் ஒடுக்குமுறை நடக்கிறதோ அவர்களிடையே சனநாயகச் சக்திகளின் கைகள் வலுவடைவதிலும் தங்கியுள்ளது. தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பரந்துபட்ட வெகுசன ஒற்றுமையின் அடிப்படையிலும் ஒடுக்கப்படும் சகல தேசிய இனங்களும் ஒடுக்குமுறைக்குட்படும் சிங்கள மக்களும் ஆதரவுடனும் முன்னெடுக்கும் வாய்ப்புகள் பல தவறவிடப்பட்டுள்ளன. அதன் காரணத்தைத் தமிழ்த் தேசிய இன விடுதலைப்போராட்டத்தின் பொதுவான வரலாற்று வளர்ச்சியிற் தேடலாம்.

இன்று இலங்கையிற் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் சகல வகைகளிலும் மறுக்கப்படுகின்றன. சிறுபான்மையினர் தமது எதிர்ப்பை வெவ்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். அவையே நலிந்தோருடைய ஆயுதங்கள். அவை மெதுமெதுவாக வளர்க்கப்பட வேண்டும். அவை தொகையளவிலும் பண்பளவிலும் அதிகரிக்கப்பட்டுப் பரந்துபட்ட எதிர்ப்பின் வடிவங்களாக வெளியாக வேண்டும். அவ்வாறு நிகழும்போது மக்களுடைய பொதுவான பிரச்சினைக்கான ஒன்றுபட்ட போராட்டம் இயலுமாகும். அத்தோடு இச் சிறுசிறு எதிர்ப்புகளை வெகுஜனப் போராட்டமாக வளர்த்தெடுக்க இயலும். தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகள் பற்றியும் தமிழ் மக்கள் துன்புறுத்தப்படுவது பற்றியும் சிங்கள மக்கள் அறிவது முக்கியமானது. அதற்கான தளத்தை உருவாக்கப் பொதுவெளியாலேயே இயலும். அதன்மூலம் தமிழ் மக்களது பிரச்சனைகளை அவர்கள் விளங்கிக்கொள்ள இயலுதோடு அவர்கள் மத்தியிலான சனநாயகச் சக்திகளின் குரல்கள் வலுப்படவும் வாய்ப்பளிக்கும். அவற்றினூடு உருவாகிற மாற்றுச் சின்னங்கள் மாற்று அரசியற் சக்திகளாக விருத்தி பெறமுடியும். தென்னிலங்கை மக்களின் விடுதலைக்கு இது மிகவும் தேவையானது.

இலங்கையின் எந்த அரசாங்கமும் தேசப்பற்றால் அமையவில்லை எனவும் ஒரு சிறுபான்மையின் நலன்கட்காகவே அரசு செயற்படுகிறது எனவும் மக்கள் தெளிவாக அறிதற்கான பல வாய்ப்புகள் இலங்கையில் ஏற்பட்டுள்ளன. அவை அரசு இயந்திரம் எவ்வாறு செயற்படும் என்பதை உணர்த்தியுள்ளன. தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கான போராட்டம் முழுநாட்டினதும் சனநாயகத்துக்கான போராட்டத்தின் முக்கியமான பகுதியாக அமையும் வாய்ப்பைப் பற்றி நாம் ஆழச் சிந்திக்க வேண்டும். ஏனெனில் நாட்டை எதிர் நோக்கும் மிரட்டல்கள் பெரியன. அதேவேளை, அவை ஒருங்கிணைந்த போராட்டங்களை முன்னெடுக்கும் பொதுவெளிகளை விரிவுபடுத்தும் சாத்தியங்களை அதிகரிக்கின்றன. கிராம்ஷி சொல்வது போல, மேலாண்மை ஆயுத வலிமையாற் கட்டப் படுவதல்ல. மாறாக மக்களின் ஒப்புதலின் மீது கட்டப்படுவது. மக்களில் ஒருபகுதியினர் பொதுவெளியைப் பயன்படுத்திப் போராட்டங்களை முன்னெடுக்கும்போது ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் வெளிவெளியாக ஆதரவைத் தர இயலாதபோதும் வெவ்வேறு வழிகளில் தங்களுடைய எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்திப் போராட்டங்களை ஆதரிக்கிறார்கள். இவ்வாறான எதிர்ப்புகளே நலிந்தோருடைய ஆயுதங்கள். அவற்றை வளர்த்தெடுப்பது இலங்கைச் சூழலில் புரட்சிகர சக்திகளின் கடமையாகும்.

நிறைவாக

தேச-அரசு அதிகாரமும் கொலனித்துவ, ஏகாதிபத்திய அதிகாரமும் ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதலின் ஆதிக்கமும் வேறுவேறு விதங்களில் மக்களிடையே வேறுபாடுகளைப் பேண முயல்கின்றன. அவை சாதிய, இன, வர்க்க, பால் சார்ந்த ஒடுக்குமுறைகளாக சமூகக் கட்டமைப்பில் உள்வாங்கப்படுகின்றன. சமூக மாற்றத்திற்கான தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள் உண்மையான இவ் வேறுபாடுகளைத் தகர்க்கும் வழிவகைகளைக் கொண்டிருக்க முடியும். அதற்கான கொள்கை வழிப்பட்ட நடைமுறைகள் வெறும் சலோகங்களையும் வார்த்தைகளையும் விட அர்த்தமுள்ளவை. இன விடுதலையின் பேரால் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் ஒடுக்குமுறைகளையும் மறுதலிக்கும் போக்கு ஆபத்தானதும் பரந்துபட்ட ஒற்றுமைக்கு தீங்கு விளைவிக்கக்கூடியதுமாகும். மக்களிடையே வேறுபாடுகளைக் களைந்து கோரப்படும் ஐக்கியம் சமத்துவத்தினதும் சனநாயகத்தினதும் அடிப்படையில் அமைய வேண்டும்.

வரலாற்றை மக்களே உருவாக்குகின்றனர். ஒடுக்குமுறைக்கெதிராக மக்களே போராடுகிறார்கள். அவர்களே போராட்டத்தின் அடிப்படையும் உந்துசக்தியுமாவர். இதை உணர்ந்துகொள்வது இன ஒடுக்கங்களைக் கெதிரான போராட்டங்களை முன்னெடுத்தற்கான முதற்படி. விடுதலை என்பது காலக்கெடு வைத்து சொல்லப் படுவதல்ல. விடுதலை என்பது எவரும் வந்து பெற்றுத் தருவதுமல்ல. எந்தவொரு அரசியல் போராட்டத்தலைமையும் வழிகாட்டலாமே ஒழிய ஒரு சமூகத்தின் ஏகப் பெரும்பான்மையான மக்கள் திரள் விடுதலைப் போராட்டத்தை ஏற்றுத் தனது தோள்கள் மீது சுமந்து முன்செல்லாத வரை விடுதலை வெல்லக்கூடியதல்ல.

நூலடைவு:

Adamson, Walter. 1980. *Hegemony and Revolution: A Study of Antonio Gramsci's Political and Cultural Theory*. Berkeley: University of California Press.

Anderson, Benedict. 1983. *Imagined Communities: Reflections on the Origins and Spread of Nationalism*. London: Verso.

Bastian, Sunil. 1990. "Political Economy of Ethnic Violence in Sri Lanka: The July 1983 Riots." In V. Das ed., *Mirrors of Violence: Communities, Riots and Survivors*, New Delhi: Oxford University Press.

Carr, E. H. 1945. *Nationalism and After*. London: Macmillan.

De Certeau, Michele. 2002. *The Practice of Everyday Life*. Berkeley: University of California Press.

De Silva K. M. 1981. *A History of Sri Lanka*. New Delhi: Oxford University Press.

De Votta, Neil. 2004. *Blowback: Linguistic Nationalism, Institutional Decay, and Ethnic Conflict in Sri Lanka*. Stanford: Stanford University Press.

De Zeeuw, Jeroen. 2008. *Transforming Rebel Movements After Civil War*. Boulder: Lynne Rienner.

Dunham, David and Sisira Jayasuriya. 2001. *Liberalisation and Political Decay: Sri Lanka's Journey from a Welfare State to a Brutalised Society*. The Hague: ISS Working Paper 352.

Ghosh, Partha S. 2003. *Ethnicity versus Nationalism: The Devolution Discourse in Sri Lanka*. Colombo: Vijitha Yapa.

Gramsci, Antonio. 1926. *The Modern Prince and Other Writings*. New York: International Publishers.

Gramsci, Antonio. 1971. *Selections from the Prison Notebooks of Antonio Gramsci*. London: Lawrence and Wishart.

Habermas, Jurgen. 1989. *The Structural Transformation of the Public Sphere: An Inquiry into a Category of Bourgeois Society*. Cambridge: Polity Press.

Habermas, Jurgen. 1991. *Moral Consciousness and Communicative Action*. Cambridge: M.I.T. Press.

Harriss, John, Kristian Stokke and Olle Törnquist. 2004. *Politicising Democracy: The New Local Politics of Democratisation*. New York: Palgrave Macmillan.

Hunt, David. 1988. "From the Millennial to the Everyday: James Scott's Search for the Essence of Peasant Politics." *Radical History Review* 42: 156-172.

Jayawardena, Kumari. 2000. *Nobodies to Somebodies: The Rise of Colonial Bourgeoisie in Sri Lanka*. Colombo: Social Scientists Association.

Jayawardena, Kumari. 2003. *Ethnic and Class Conflicts in Sri Lanka*. Colombo: Social Scientists' Association.

Marx, Karl. 1976. *Capital: A Critique of Political Economy*. London: Penguin.

Scott, James. 1985. *Weapons of the Weak: Everyday Forms of Peasant Resistance*. London: Yale University Press.

Sivasegaram, S. 2009. *The Sri Lankan Crisis and the Search for Solutions*. Delhi: Aakar Books.

Stokke, Kristian. 1997. "Authoritarianism in the Age of Market Liberalism in Sri Lanka." *Antipode* 29(4): 437-455.

Stokke, Kristian. 1998. "Sinhalese and Tamil Nationalism as Postcolonial Political Projects from 'Above,' 1948-1983." *Political Geography* 17(1): 83-113.

Törnquist, Olle, Neil Webster and Kristian Stokke. 2010. *Rethinking Popular Representation*. New York: Palgrave Macmillan.

Urry, John. 1981. *The Anatomy of Capitalist Societies*. London: Macmillan.

Uyangoda, Jeyadeva. 2007. *Ethnic Conflict in Sri Lanka: Changing Dynamics*. Washington D.C.: East-West Center.

Wickramasinghe, Nira. 2006. *Sri Lanka in the Modern Age. A History of Contested Identities*. London: Hurst.

Wriggins, Howard. 1960. *Ceylon: Dilemmas of a New Nation*. Princeton: Princeton University.

நூலின் பெயர்: தோழர் மணியம் நினைவுகள்

ஆசிரியர் : சி.கா. செந்திவேல்
 வெளியீடு : புதிய நீதி வெளியீட்டகம்
 இல.62, கே.கே.எஸ். வீதி,
 கொக்குவில் சந்தி
 கொக்குவில்,
 இல.121, ஹம்டன் ஒழுங்கை,
 கொழும்பு-06
 பக்கம் : XX, 1+277
 விலை: ரூபா 250/=

ஸக்காரியாவிலிருந்து சகோதரியர் நால்வர்

கஸ்ஸன் ஸ்க்ற்றான்

சகோதரியர் நால்வர் தனியே கரிய ஆடைகளுடன் மலையேறுகின்றனர். சகோதரியர் நால்வர் புதர்க் காட்டை நோக்கிப் பெருமூச்செறிகின்றனர். இருளிற் சகோதரியர் நால்வர் ஈரமான கடிதங்களை வாசிக்கின்றனர். ஆர்ற்று. பிலிருந்து வந்த புகைவண்டி படத்தின் பின்னாற் கடந்து செல்கிறது. ஸக்காரியாவிலிருந்து வந்த ஒரு சிறுமியைச் சுமந்துசெல்லும் ஒரு குதிரை மலைமுகட்டினின்று சமவெளிக்குக் குறுக்காகக் கனைக்கிறது. மலையிடுக்கில் மேகங்கள் மெல்லக் கடக்கின்றன. ஸக்காரியாவிலிருந்து சகோதரியர் நால்வர் தனியே மலை மேலே கரிய ஆடைகளுடன்.

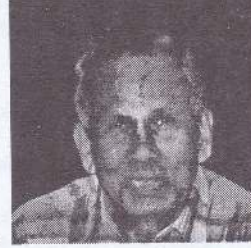
(ஸக்காரியா, ஆர்ற்று. ப் எனும் பலஸ்தீனக் கிராமங்களினின்று போகுமாறு அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் 1948இல் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர்.)

ஈழத்தின் தலைசிறந்த இசைக் கலைஞர்களுள் ஒருவரான சங்கீத ரத்தினம் கலாபூஷணம் சிவபூர் முருகேசு வர்ணகுலசிங்கம் அவர்கள் இளவாலை நாதோலையைப் பிறப்பிடமாகவும் அளவெட்டி சிறுவிளாளை வசிப்பிடமாகவும் கொண்டவர். யாழ் பல்கலைக் கழக நுண்கலைத்துறை விரிவுரை யாளரான அன்னாரின் வாழ்நாள் சேவை அனுபவங்கள் மற்றும்

பல சிறப்பு கட்டுரைகளுடன் "நாத அலை" எனும் சிறப்புமலர் 22-11-2014 அன்று பன்னாலை வறுத்தலை கற்பக விநாயகர் ஆலய மண்டபத்தில் வெளியிடப் பட்டது. அன்னாரின் இசை மாணாக்கருடன் இணைந்து தாயகம் இதழும் தனது அஞ்சலியை செலுத்துகின்றது.

தாயகம் இதழின் அஞ்சலி

காவலூர் ராசதுரை அவர்கள் வானொலி நிகழ்ச்சித் தயாரிப் பாளர், விளம்பர நிறுவன நிர்வாகி, சிறுகதை, கட்டுரைப் படைப்பாளி ஆவார். "பொன் மணி" என்ற ஈழத்துத் திரைப்படத்தின் நிர்வாகத் தயாரிப்பாளர் மற்றும் திரைக்கதை வசன கர்த்தா இவர். விளம்பர துறை குறித்த நீண்ட நெடிய அனுபவம் மிக்கவர். "விளம்பரத் துறை

தோற்றம், வளர்ச்சி, வீச்சு, ஆதிக்கம்" என்ற நூலை எழுதியவர். 1978 இல் வானொலி உத்தியோகத்திலிருந்து விடுபட்டு தனிப்பட்ட முறையில் விளம்பரத்தாபனம் ஒன்றை நிறுவினார். குழந்தை ஒரு தெய்வம் (சிறுகதைக் கோவை), வீடு யாருக்கு (குறுநாவல்), ஒரு வகை உறவு (சிறுகதைக் கோவை) போன்ற நூல்களையும் இவர் ஆக்கியளித்தார். அன்னாரின் மறைவுக்கு தாயகம் இதழ் தனது அஞ்சலியை செலுத்துகின்றது.

இலங்கையின் பிரபல எழுத்தாளரும் இலக்கியவாதியுமான எஸ். பொ. என்ற எஸ். பொன்னுத்துரை (82) நல்லூரில் 1932 ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர். எஸ். பொன்னுத்துரை, தமிழகத்தின் சென்னை கிறிஸ்துவக் கல்லூரி மற்றும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகங்களில் கல்வி கற்றார். சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் என நூற்றுக்கணக்கான படைப்புகளைப் படைத்தவர். ஆஸ்திரேலியாவுக்கு செல்லும் முன்னர் நைஜீரி யாவில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். கடந்த 1990 ஆம் ஆண்டு முதல் ஆஸ்திரேலியா குடியரிமை பெற்று வாழ்ந்து வந்தார். எஸ். பொ. சென்னை மித்ரா பதிப்பகத்தின் வெளியீட்டாளரும் எஸ். பொ. தான். எஸ். பொ.வின் நேர்காணல்கள், கட்டுரைகள் அடங்கிய "இனி ஒரு விதி செய்வோம்" என்ற நூல் வெளியாகி இருக்கிறது. 2 ஆயிரம் பக்கங்கள் கொண்ட "வரலாற்றில் வாழ்தல்" என்ற எஸ். பொ.வின் சுயசரிதையும் வெளியாகியுள்ளது. அவரது மறைவு குறித்து தாயகம் தனது அஞ்சலியை செலுத்துகிறது.

யாழ்ப்பாணத்தின் மூத்த ஊடகவியலாளர் ஐயா. சச்சிதானந்தம் அவர்கள் ஈழநாடு, யாழ். தினக்குரல், தினகரன், வாரணம் இணைய வானொலி, இலங்கை ஒளிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் போன்ற ஊடகங்களில் கடந்த 35 வருடங்களுக்கும் மேலாக இவர் பணியாற்றியவர். யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய நெருக்கடியான காலப்பகுதியிலும் ஊடக சுதந்திரம் மிக மோசமாக பாதிக்கப்பட்ட சமயத்திலும் தான் சாரந்த ஊடகங்களில் துணிச்சலுடன் செய்திகளை வெளிகொண்டு வந்தவர் இவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவரது மறைவு குறித்து தாயகம் தனது அஞ்சலியை செலுத்துகின்றது.

சிறுகதை

'கரன்சி' வாலாயம்

ஷெல்லிதாசன்

“கலா... புள்ளை கலா... உந்த நாயைப்படி புள்ளை. என்ற கெட்ட காலத்துக்கு வாயைக் கீயை வைச்சிட்டா காசிடுக்கே சிலவழிக்க”

யோகம் மாமி தெருப்படலைக்கு முன்னால் நின்று கூப்பிட்டபடி இருப்பதைக் கண்ட கலா, நாயை சங்கிலியால் பிணைத்துக் கட்டியபடி, “வாங்கோ மாமி பயப்படாமல். உந்தநாய் சும்மா குலைக்கிறதோட சரி கடிக்காது மாமி”

கலா, யோகம் மாமியைப் பார்த்து சொல்லியபடி படலையைத் திறக்க யோகம்மாமி உள்ளே வந்தாள்.

யோகம் மாமி அந்த ஊரிலேயே கொஞ்சம் யோகமுள்ளவளாகவே பலரால் கணிக்கப்படுபவள். ஆம்பிளைப் பிள்ளைகள் இரண்டு வெளிநாடு போய் மிகச் செல்வாக்காக இருந்து உழைச்ச அனுப்ப, அந்தக் காசுகளை வாங்கியிலை போடுவது மட்டுமல்ல, வட்டியெண்ட குட்டிபோட வைத்து வசதியாக வாழ்வதால் யோகமானவளாக அந்த யோகம்மாமியை ஊரழைப்பதை நாளும் ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

யோகம் மாமியின் கணவர் சோமசுந்தரமோ அவளது கொள்கைக்கு மாறானவர். அரசு எழுதுவினைஞராய் வேலைக்குச் சேர்ந்து நிர்வாக உத்தியோகத்தராக பதவியிலுயர்ந்து ஓய்வு பெற்றவர் அவர்.

சோமசுந்தரத்தை எல்லாரும் சோமர் என்றே மரியாதையாக அழைப்பர். அவர் பணிசெய்த

அலுவலகங்களில் அவருக்கு ஒரு தனிமரியாதை உண்டு.

நேரம் தவறாது அலுவலகத்துக்கு செல்வது அவரது அழகு. அதுமட்டுமல்ல அவசியமற்று விடுப்பு எடுத்து ஜாலியாக தரிவதையும் வெறுக்கும் மனிதர் அவர். எடுக்கிற சம்பளத்துக்கு வஞ்சகமில்லாமல் வேலை செய்ய வேண்டுமென்பது அவரது இலட்சியம். கல்வித் திணைக்களத்தில் சோமர் சிலகாலம் பிரதம எழுதுவினைஞராக கடமை புரிந்தார். புதன்கிழமை நாட்களில் திணைக்களம் ஆசிரியப் பட்டாளத்தால் நிரம்பி வழியும்.

பதவி உயர்வு, சம்பள உயர்வு என்பதுடன் கஸ்டப்பிரதேச இடமாற்றம் என்பவை போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகளுடன் ஆசிரியர்கள் முண்டியடித்தபடி காலையிலேயே அலுவலகத்தை நிறைத்துவிடுவார்கள்.

அங்கு வரும் ஆசிரியர்கள் அத்தனை பேர்களும் சோமரைத்தான் தேடிப்போய் தவமிருப்பர். அவரைப்பற்றி, அவரது சேவை மனப்பான்மை பற்றி அறியாத எவரும் இல்லாத காரணத்தான் அது சோமரை அணுகனால் சுவமாக காரியத்தை சாதித்து விடலாம் என்பது அவர்களது கணிப்பீடு. ஒருமுறை ஒரு பெண் ஆசிரியை இவர் முன்னால் வந்து நின்றாள். முகமோ வீங்கி இருந்தது கண்ணிரை துடைத்தபடி அவர் முன்னால் வந்த ஆசிரியையிடம், அவர் காரணத்தை அன்பாக வினவியபோது, உண்மையை அறிந்த அவருக்கு மிக வேதனையாக இருந்தது.

காரணம், பத்துவருடங்களுக்கு மேலாக அந்த ஆசிரியை மிகவும் கஷ்டமான பிரதேசத்தில்

பணிபுரிவதாகவும், தான் இதுவரை பல காரணங்களை கூறி கடிதம் எழுதியும் எதுவித பலனும் கிடைக்காமல் வேலையை விடவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திலிருப்பதாகவும் அழுதழுது அந்த ஆசிரியை முறையீட்டுக் கொண்டுருந்தாள்.

அதுமட்டுமல்ல, இவ்விடத்தை கையாளும் ஒரு எழுதுவினைஞர் தன்னிடம் ஐம்பதாயிரம் ரூபா தருவதாக இருந்தால் நகர்ப்பகுதிக்கு உடனடியாக இடமாற்றத்துக்கு ஒழுங்கு செய்யலாமெனவும் கூறியதை அந்த ஆசிரியை மிக மனவேதனையுடன் சொல்லியது சோமரை வெகுண்டெழவும் வைத்தது.

அந்த ஆசிரியை தன்முன் நிற்கும் பொழுதே சம்பந்தப்பட்ட எழுதுவினைஞரை அவர் வரழைத்தார். உடனடியாக ஆசிரியைக்கு உரிய தனிநபர் கோவையை கொண்டு வரச் சொல்லி அதை நிர்வாக உத்தியோகத்தரின் அனுமதியோடு மேலதிகாரிக்கு தானே கொண்டுசென்று உடனடியான இடமாற்றத்துக்கு வழி செய்தது அவரது உயரிய பண்புக்கு ஒரு சான்று.

“உந்த மனிசெல்லாம் பிழைக்கத் தெரியாதவங்கள். நேர்மை கீர்மை, எண்டு பேசி பேசி, உழைக்கிற எங்களையும் கெடுக்கிறாங்கள். நாட்டிலை இல்லாத புதினமே காசுவாங்கிறது. எந்த இடத்திலை காசில்லாமல் எதையும் செய்யுறாங்கள். சோமர் சீற்றலை இருக்கிறவரை எங்கடையாடு அதோகதிதான். எடுக்கிற சம்பளத்தோடே சீவிக்க வேண்டியதுதான்”

இப்படியான அவர் பற்றிய விமர்சனங்களுக்கு

மத்தியில் சோமர் நேர்மையாக பணிசெய்து ஓய்வு பெற்றது மட்டுமல்ல, தனது சென்றகால அப்பழுக்கற்ற சேவையை எண்ணி இன்றுவரை மனிசன் சந்தோஷமாகவே சீவித்து வருகிறார்.

மனைவி யோகாவிடம் அவர் பலமுறை அவளது பண ஆசையை கைவிடும்படி கூறியும், முடிவில் குடும்பத்துக்குள் சண்டை மூண்டதன்றி ஏதும் மாற்றத்தையும் அவரால் காணமுடியவில்லை.

இப்பொழுதெல்லாம் மனைவியின் விடயங்களிலிருந்து ஒதுங்கியே சோமன்னை, பத்திரிகை, சிற்றிதழ்கள், சிறுகதை, நாவல்கள் என படித்து தனது காலத்தை கழித்து வருகிறார். ஓய்வு நேரங்களில் சுற்றாடலிலுள்ள பிள்ளைகளை கூப்பிட்டு இலவசமாக தமிழ், கணக்குப் பாடங்களை சொல்லி மனஆறுதல் கொள்கிறார். ஆனால் மனைவி யோகாவோ "ஏன்பா உங்களுக்கு வேறே வேலையில்லையே, சும்மா பாடஞ்சொல்லி குடுக்கிறியன். அஞ்சைப் பத்தை மாதம் வாங்கினால் என்ன. உங்கை வாத்தியாரைப் பாருங்கோ என்னமா உழைக்கிறாங்கனெண்டு. ஏன் உங்கடை அண்ணற்றை மருமகன் உழைக்கிற உழைப்பு ஒரு டாக்குத்தாலும் முடியாது. காலமை ஏழுமணிக்குபோய் இரண்டுமணிக்கு பள்ளியிலை படிப்பிச்சீட்டு வாரகையோடையவதவெண்டு சாப்பிட்டு ரியூசன் கிளாசுக்கு ஓடிடுவான். மணித்தியாலத்துக்கு அவனுக்கு கணக்குப் படிப்பிக்க எவ்வளவு தெரியுமே ஆயிரம் ரூபா. குறைஞ்சது ஒரு நாளைக்கு மூண்டு நாலு வீட்டுக்கு கணக்குப்படிப்பிக்க போவான்.

போய்பாருங்கோ அவன்னை வீட்டை மாளிகைபோல இருக்குது. அவன்னை பிள்ளையன் சர்வதேசப் பாடசாலையிலை படிக்குதுகளாம், அதுவும் இங்கிலீசிலை"

சோமருக்கு சிரிப்பத்தான் வரும். தனது பிள்ளைகளை போர்க்காலத்திலை தான் படிப்பிக்கப்பட்டாடு. தான்பட்ட கஷ்டத்தை அவர் உணரும் வேளை, அவரது மனைவி யோகா முன்பு தான்பட்ட கஷ்டங்களை மறந்து பணக்காரத்தனமாம் கதைப்பது அவருக்கு உள்ளூர் வேதனையாக இருந்தது.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. யோகம் மாமிக்கு வெள்ளிக்கிழமை, விரதநாளென்றால் போதும். அதிகாலையிலேயே விழித்துக் கொள்வான்.

சோமர் நித்திரையாலை எழும்பு முன்னமேயே முன் முற்றம், பின் முற்றம் எல்லாம் கூட்டி துப்பரவாக்கி, சேர்த்த மாவிலைச் சருகுகளை பெரிசு கடகத்திலை அள்ளிக் கொண்டுபோய் குப்பை கொட்டுறதற்கென்று பெரிதாக தென்னை ஓலையாலை அடைத்த அடைப்பிற்குள் கொட்டிவிடுவான். அவர்களது வீட்டுமுற்றம் மிக விசாலமானது. பெரிய

மாமரங்கள் நாலைந்து கிளைபரப்பி, நிழல்பரப்பியபடி நிற்கும்.

முன்பெல்லாம் கறுத்தைக் கொழும்பான், செம்பாட்டான், அம்பலவி, என்று காய்த்துக் கொட்டிய அந்த மரங்கள் இப்போ குப்பை மாத்திரம் கொட்டி வருகின்றன.

போர்க்காலத்திலை ஏற்பட்ட நச்சவாடைகளின் தாக்கங்கள் அந்த மரங்களையும் விட்டு வைக்கவில்லை.

கிளிகள், குருவிகள், காசங்கள், அணில்கள் எனப்பல உயிர்களுக்கு இலவச உணவுகளை இனிக்க இனிக்கப் பரிமாறி இன்ப சுகம் கண்ட கனிமரங்கள் இன்று எல்லாம் கனவாய் போனதாக இலைகளை அன்றாடம் உதிர்த்து ஏங்கி நிற்கின்றன. ஆமாம் அவை உதிர்த்த அந்தச் சருகுகளை ஒன்று கூட்டி சேர்த்து வைத்து அதையும் விற்றுக்காசாக்கும் வித்தையை இப்பொழுதும் யோகம் மாமி கைவிடவில்லை.

யோகம் மாமிக்கு விரதங்களென்றால் அத்துப்படி. ஆனித்திங்கள், ஆடிச்செவ்வாய், ஆவணி ஞாயிறு, புரட்டாதிச்சனி, இவற்றிற்கு மேலாக கந்தஜலஜடி, இருபத்தியொருநாள் காப்புவிரதம், பிள்ளையார் கதை, பிரதோஷம் என்று அவள் இருக்காத விரதங்களோ கிடையாது. பாவம் சோமன்னை, விரத நாளிலை அவரும் பட்டினிதான்.

அன்றும் யோகம் மாமி வேலைகளை முடித்து, முழுக்கி எழுந்து ஒரு குட்டி அம்மனைப்போல் சேலைகட்டி, நீறிட்டு, பொட்டிட்டு, பூ வைத்து கோயிலுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டாள்.

காளிகோயிலில் காலைப் பூசை முடியும்வரை நின்று தெய்வ அருள் வேண்டிக்கும்பிட்டு வீட்டு வெளியே புறப்பட காலை பத்துமணி வெய்யில் அவளை வாட்டி எடுத்தது.

கோயிலுக்குக் கிட்டவாக இருக்கும் கலா வீட்டுக்குப் போன யோகம் மாமியை, கலா வீட்டின் விற்றாந்தையில் போட்டிருந்த கதிரையில் இருக்கும்படி கூறினாள்.

"என்னடி புள்ளை வெய்யில். பத்து மணிக்குள்ளையே இப்பிடியெண்டால் மத்தியானமானா எப்பிடி இருக்கும் புள்ளை."

யோகம் மாமியின் நெற்றியாலை வியர்வை கொட்ட, தனது முந்தானையாலை அதை துடைத்தபடி பிரலாபித்தாள்.

"மாமி, ஏன் மாமி குடையை கொண்டு போய் ருக்கலாமே." கலா.

"போடி புள்ளை, உந்தக் கோயில் குளங்களுக்கு குடை, செருப்போடையோடு எவ்வளவு பக்குவமா எங்கை வைச்சாலும்

கள்ளக்கூட்டமொண்டு இதுக்கெண்டு மினக்கெட்டு காத்திருக்கு. கடவுளின்ரை சந்திரதானத்திலையும் களவெடுக்கிற சனியனை ஆண்டவன் தண்டிக்காமலே விடுவார். எத்தினை குடையன், செருப்புக்களை தொலைச்ச எனக்கல்லோ அந்த அருமை தெரியும்"

யோகம் மாமியின் குடைப்பிரசங்கத்தை இடையில் நிறுத்திய கலா, "மாமி இருங்கோ வாறன். களைச்சப் போனியன். தேத்தண்ணி கொண்டு வாறன்"

"ஓம்பிள்ளை நீ போய் தேத்தண்ணி கொண்டு வா பிள்ளை"

உள்ளேபோன கலா கொண்டு வந்த தேத்தண்ணியை வாங்கிக் குடித்த யோகம் மாமி "அதுசரி புள்ளை இண்டைக்கு என்ன திகதி தெரியுமே?"

"ஓம் மாமி, 'எனக்குத் தெரியாமல். மாதம் முதலாந்திகதிதானே"

"அப்ப பிறகென்ன உனக்கு தெரிஞ்சா சரிதான். வட்டிக்காசு முழுசா வைச்சிருக்கிறாயோ.. இல்லை..." யோகம் மாமி கை-தைய இழுத்தபடி நிறுத்த,

"மாமி, இந்தமாதம் உங்கடை வட்டிக்காசிலை கொஞ்சம் குறையது மாமி, கோவிக்கிறீங்களோ தெரியாது" கலா தனிந்த குரலில் யோகம் மாமியைப் பார்த்துக் கேட்டாள். 'என்ன, கொஞ்சம் குறையுதோ, கொஞ்சமெண்டால்.....'

"உங்களுக்குபதனையாயிரம் மொத்தமா தரே-வணும். பத்தாயிரம் மாத்திரந்தான் இருக்கு அவரும் ஏதோ கந்தோரிலை ஆரிட்டையோ கடன் வாங்கினவராம். அதுதான் மாமி. அதை அவர் குடுத்திலைஉங்கடை வட்டியை முழுசாத ஏலாமலிருக்கு மாமி"

"என்ன பிள்ளை, போற வீடெல்லாம் இப்பிடி ஐஞ்சை பத்தை பிடிச்சா நானென்ன செய்யிறது. இதுகளை வைச்சுத்தானே எங்கடை சீவியம்"

"கோவிக்காதேங்கோ மாமி, இதில பத்தாயிரமிருக்கு அடுத்த கிழமையளவிலை ஐயாயிரத்தை தர்பாக்கிறன். அதுசரி மாமி கோயிலுக்குப் போனீங்கள் மரக்கறி எதுவும் வாங்கலையே"

"இல்லைபுள்ளை, இந்த வெய்யிலிலை அலையேலுமே, உன்னட்டை ஏதும் மரக்கறி இருந்தா ஒண்டு ரெண்டு தாரியே" சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திக் கொண்டாள்

யோகம்மாமி. ஆனாலும், யோகம் மாமியை சமாளிக்க வகைகிலைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் கலா உடனடியாக குசினிக்குள் நுழைந்து ஒரு பொலித்தீன் பை நிறைய மரக்கறி சிலவற்றைப்போட்டு வந்து “மாமி, உங்களுக்கு பாவக்காய் பிடிக்குமெல்லே அதிலை ஒண்டிரண்டும், கத்தரிக்கா, வெண்டிக்கா எல்லாம் இதுக்குள்ளை இருக்குமாமி. பச்சைமிளகாய், தேசிக்காயும் வைச்சிருக்கிறீன் மாமி” என்றாள் கலா.

கலா கொண்டு வந்த மரக்கறிப் பையைக்கண்ட மாமிக்கு உச்சி குளிர்ந்தது. ஒண்டிரண்டு நாளை மரக்கறிப்பாட்டுக்கு பஞ்சமில்லையென அவளது மனஞ்சொன்னது.

“மாமி கருவேப்பிலை வேணுமே” என்றாள் கலா.

“வேணுமேயோ, என்றை மனிசனுக்கு கருவேப்பிலைச் சம்பலெண்டா காணும். வேறே கறி தேவையில்லை. அதோடையே ஒண்ணிரண்டு வட்டில் சேறே திண்டு போடும். ஆணாப்பிள்ளை நான் அடிக்கடி அந்தச்சம்பல் அரைக்கிறதில்லை” என்றாள் யோகம்மா.

“ஏன்மாமி கருவேப்பிலை இல்லையே?” கலா. “இல்லைப்பிள்ளை உப்பிடி இரண்டு மூண்டு வட்டில் சேறே சாப்பிட இந்தக்காலத்திலை ஏலுமே - அரிசி விக்கிறவிலைக்கு”

“உண்மைதான் மாமி, காசினரை அருமை உங்களுக்குத்தான் தெரியும், மாமாவுக்குத் தெரியுமே” கலாவுக்கு எப்படியும் யோகம் மாமிக்கு ஐஸ் வைத்து விட்டிலை இருந்து கழட்டினால் போதுமென்ற நிலை.

“இந்தாங்கோ மாமி கருவேப்பிலை நிறைய இருக்கு, கொண்டுபோய் வைச்சப்பாவியுங்கோ” கலா கொண்டு வந்த கறிவேப்பிலை யோகம்மாமியின் மனதில் சந்தோஷ வாடையை இரட்டிப்பாக்கியது.

“அடி புள்ளை உவன் ரஞ்சியிட்டை ஒருக்கா போட்டு வருவம் வாரியே” யோகம்மாமி “அதுக்கென்ன மாமி போவம் வாங்கோ” கலா சொன்னவுடன் இருக்கையை விட்டு எழுந்த யோகம்மாமி,

ரஞ்சிவீட்டிலை வட்டிக்காசோடை ஏதாவது மரக்கறியள் பறிக்கவேணுமெண்ட யோசனையுடன் புறப்பட்டாள்.

வட்டிப்பணத்தை கொடுக்க சற்று தாமதமானாலும், மாமிக்கு அரிசி, மரக்கறி எண்டு குடுத்துக்கொண்டிருந்தால் சமாளிக்க கலாமென்பது யோகம் மாமிபிடம் பணம் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யும் அத்தனை

பேருக்கும் புரிந்த மந்திரம். ரஞ்சி வீட்டுக்கு கலாவோடு போன யோகம் மாமி “உவன் ரஞ்சி உன்னைப்போல இல்லைப்பிள்ளை. வட்டியைக் கொடுக்கிறதிலை ஒழுங்கில்லை. ஆரும் அஞ்ச வீதத்துக்கு இந்த நாளையிலை வட்டிக்கு குடுக்கிறாங்களே. ஊரிலை இப்ப பத்து வீதமும் போகுதடி பிள்ளை”.

இது தெரியாம ஒரு வருஷமா என்னட்டை வாங்கின ஐஞ்சலச்சத்தை ஏமாத்தி வாராள். அதோடை ஆறுமாச வட்டியும் தரேல்லை. இந்த மாதம் வட்டியோடை முதலையும் தாரதா சத்தியம் வைச்சவன். பாப்பம் இனியும் ஏதாச்சம் சாட்டுப்போக்கு சொல்லட்டும் சீலையை உரியிறமாதிரி நாலுக்கேள்வி கேக்காம விடமாட்டன். அதுக்குப்பிறகு யோகம் மாமி ஆரெண்டு அவளுக்குத் தெரியும்”

யோகம் மாமியின் கோபத்தை ரசித்த கலா கொடுப்புக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டாள். ஏனெனில் ரஞ்சிக்கு காசு வாங்கத்தெரியுமே தவிர கொடுத்தறியாளென்பது கலாவின் அப்பிரயமம்.

ரஞ்சியின் வீட்டுக்கு முன்னால் வந்த யோகம்மாமி “அடி கலா உவனைக் கூப்பிடு பிள்ளை”

“மாமி வெளிக்கதவு பெரிய ஆமைப்பூட்டு போட்டு பூட்டியிருக்கு” -கலா

“என்னடி புள்ளை கதவு பூட்டியிருக்கோ. இண்டைக்கு நான் வருவெண்டு அந்தத் தேவடியான் எங்கையோ போட்டான் போலை. அடுத்த வீட்டை ஒருக்க விசாரி புள்ளை” என்றாள் மாமி.

கலா அடுத்த வீட்டை விசாரித்த போது ஒரு நடுத்தர வயதுப்பெண் வந்து “ரஞ்சி அக்கா புள்ளையளோடை கொழும்புக்குப் போட்டா. அவலினரை மனிசன் கோலெடுத்தவராம், உடனை கண்டாவுக்குப் போக ஆயத்தமா வரச்சொல்லி, அதுதான் அவ புள்ளையனையும் கூட்டிக்கொண்டு கொழும்புக்குப் போட்டா. வீட்டையும் பதினைஞ்சு லச்சத்துக்கு வித்துப் போட்டுப் போனதாலை இனி வருவாவோ தெரியாது” என்றாள் அடுத்த வீட்டுப்பெண்.

“என்ன கோதாரி போனவன் வீட்டையும் வித்திட்டே தொலைஞ்சு போட்டான்” யோகம் மாமியின் அடங்காத கோபம் வார்த்தைகளாக வெளிப்பட்டது.

“என்றை மனிசன் வழிக்கு வழி சொன்னவர் உந்த வேலையெல்லாம் வேண்டாமெண்டு. கெடுமதி சொல்லுக் கேளாது. இப்பான் அந்தத் துலைவான் ஐஞ்சலச்சத்தைக் கொண்டு துலைஞ்சு போட்டான். ஐயோ என்றை மனிசன்

கேள்விப்பட்டால் என்ன சொல்லப் போறாரோ கலா ... நான்... அந்தாளுக்கு என்ன மறுமொழி சொல்லப்போறேனோ... நான் என்ன மறுமொழி சொல்லப்போறேனோ.... ஐயோ கலா...கலா....” எனத் தலையிலே அடித்துக் கத்திய யோகம் மாமி தனது சுய நினைவை இழந்து வீதியிலே சரிந்து விழுந்து விட்டாள்.

யோகம் மாமியின் நிலை அறிந்த கலா உடனடியாக அவ்வழியாக போய்க் கொண்டிருந்த ஓட்டோ ஒன்றை வழிமறித்து அதன் சாரதியின் துணையுடன் யோகம் மாமியை ஓட்டோவினுள்ளே ஏற்றி வைத்திய சாலையை நோக்கி விரைந்தாள்.

ஓட்டோ வைத்திய சாலைக்கு விரைந்து கொண்டிருந்த நேரத்திலேயே, மாமியின் கணவருக்கு உடனடியாக தனது கைத் தொலைபேசி மூலம் நடந்த விபரங்களைக்கூறி அவரை வைத்தியசாலைக்கு வருமாறு அறிவித்து விட்டாள்.

வைத்திய சாலையில் யோகம் மாமியை அனுமதித்து விட்டு வெளியே வந்த கலா சோமருக்காக காவலிருந்தாள். அவரும் அவ் விடத்திற்கு வந்து சேர, கலா அவசர அவசரமாக அவரை யோகம் மாமியை அனுமதித்திருந்த வோட்டுக்கு கூட்டிச் சென்றாள்.

அங்கே யோகம் மாமிக்கு சேலைன் பாய்ச்சப் பட்டு, அவள் சுயநினைவிழந்து கிடந்த நிலையை பார்த்தது சோமரின் கண்களில் கண்ணீர் அரும்ப, மனைவியையே வைத்தகண் வாங்காது ஏக்கதுடன் பார்த்தவண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

சற்று நேரத்தின் பின் மெல்ல மெல்ல இமைகளை திறந்த யோகம்மாமி, தான் வைத்திய சாலைக் கட்டிலில் சேலைன் ஏத்தியபடி கிடப்பதை உணர்ந்தாள். பக்கத்தில் கணவர் கண் கலங்கி நிற்பதைக்கண்டு மன வேதனை அடைந்தாள்.

சில நாட்களின் பின் பூரண சுகமான யோகம் மாமியை சோமர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். ஆனால்.... தனது மனைவி முன்புபோல கலகலப்பினுறி சோர்வாகவும், மிகவும் யோசனையுடனும், சரியாக உணவு உட்கொள்ளாமல் இருப்பதையும் பார்த்த சோமருக்கு அவளையிட்டு மிகவும் மனக் கவலையுடன் ஒரு வித பயமும் ஏற்பட்டது.

“இஞ்சேரும் எதுக்கும் யோசியாதையும், காசு போனால் பரவாயில்லை தேடிக்கொள்ளலாம். ஆனால் யோசித்து ஏதாவது கடுமையான சுகவீனம் வந்து சேர்ந்தால் உயிருக்கு ஆபத்தமும் போகும். உயிர் போனா திரும்பாது என்பதை யோசிச்ச அமைதியா இரும். ரஞ்சியின்ரை குடும்பத்தை எனக்குத்தெரியும்.

அவளினரை தாய், தகப்பன் மிச்சம் நேர்மையானதுகள். ரஞ்சி சிலவேளை கையிலை காசில்லாத தாலை இப்பிடி நடந்திட்டாள் போலத்தெரியுது. எதுக்கும் மனது தைரியத்தை இழக்காமல் கலகலப்பா இரும்” என மனைவியை சோமர் தேற்றினார்.

கணவனின் ஆறுதல் வாந்தைகளைக் கேட்ட யோகம்மாமிக்கு உள்ளத்திலை பால் வாந்தத்து போல இருந்தது. “மற்ற ஆம்பிளையெண்டால் இப்பிடையெல்லாம் பறிகுடுத்து நிண்டா மனிசி மாரை சம்மாவே விடுவாங்கள், நாயப் யோ திட்டி நடுத்தெருவிலை விட்டிருப்பாங்கள். என்னவோ காளியாச்சியினரை கருணைதான் நல்லதொரு புருஷன் எனக்கு கிடைத்தது” என தனது மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்ட யோகம் மாமி.

“இஞ்சேருங்கோ, நீங்கள் இவ்வளவு ஆறுதல் சொன்ன பிறகும் இனியேன் நான் யோசிக்கப்போறேன். ஆனா இனி ரஞ்சி காசு தருவா னெண்டு நான் கனவிலையும் நினைக்க மாட்டன். மோனகாசு துலைஞ்சு போகட்டும். அப்பிடி அவள் தந்தாலும் இனி ஆருக்கும் வட்டிக்கு குடுக்கிறதெண்ட கதைபேச்சுக்கு இடமில்லையப்பா. வட்டியை வாங்கி வாங்கி பாவ ஸ்ட்டடையை மேலும் மேலும் என்னாலை சமக்கேலாது நீங்கள் இருந்து பாருங்கோவன் இந்த யோகம் சொன்னாச் சொன்னதுதான். அப்பிடி ஆரும் அவசரத்தக்கு காசு கேட்டாலும் நம்பிக்கையிலை குடுத்து உதவி செய்யிறதெயொழிய ஒரு சதம் .... ஒரு சல்லிக்காசும் வட்டி வாங்கமாட்டான் இந்த யோகம்.”

எனமிக உருக்கமாக தனது கணவரிடம் ஒப்புவித்த யோகம்மாமி தனது கண்களில் ததும்பும் கண்ணீரை முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டாள். மனைவியின் இந்த திடீர் மாற்றத்தை அறிந்த சோமருக்கு தான் உண்மையில் பூமியிலா அல்லது வானத்திலேயா பறக்கிறேன் என்ற ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. மனைவி இப்படி தலை கீழாக மாற அதிர்ச்சி வைத்தியம் அளித்த ரஞ்சியை அவர் மனதார வாழ்த்தி தன்னை மறந்த நிலையிலிருந்தார் அவர்.

திடீரென தொலைபேசி மணியின் அலறல் கேட்டு சுயநினைவுக்கு மீண்ட சோமர் ஓடாடிப்போய் அதனை எடுத்து காதில் வைத்து “ஹலோ...யார் பேசிறது” ? “அங்கிள் நான் தான் ரஞ்சி...கனடாவிலை யிருந்து பேசிறன்”

“ஆர் ரஞ்சியோ?”
“ஓம் அங்கிள் யோகம் மாமி நிக்கிறாவோ?
“ஓம் பிள்ளை நிக்கிறா... கதைக்கப் போறீரே... இஞ்சேரும் கனடாவிலையிருந்து ரஞ்சியாம், வந்து கதையும்”

“அவளுக்கும் எனக்கும் இனியென்ன கதையிருக்கு. ஐஞ்சுலட்சத்தை அடிச்சுக்கொண்டு போனவன் என்னத்துக்காம் கதைக்கப்போறார். என்னாலை கதைக்கேலாதெண்டு சொல்லுங்கோ”

“சம்மா விசர் கதை கதையாதையும்.... மினக்கெட்டு அந்தப்பிள்ளை. கனடா விலை இருந்து கதைக்குது... இந்தாரும் பிடியும்.”

எனக் கூறிய சோமர் தொலையோசியை யோகத்திடம் கைமாற்றினார்.

“யார்... ரஞ்சியே... நீ இப்பிடிச் செய்வாயெண்டு நான் கனவிலையும் நினைக்கேல்லை. எல்லாரும் சொன்னவை உள்ளடடை குடுத்த காசு ஆத்திலை குளத்திலை போட்ட மாதிரியெண்டு. அப்பிடிச்சொல்லியும் நான் செய்தது பிழைதான்”

“ மாமி... மாமி... அவசரப்படாதேங்கோ நான் சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ மாமி.... காசு இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டதாலைதான் மாமி மற்றவை என்னை கேவலமா கதைக்கிற நிலைக்கு கொண்டு போனது மாமி... உண்மையிலை நான் அப்பிடி இல்லைமாமி... என்றை தாய் தகப்பனரை நல்ல பெயரை கெடுக்கக் கூடியதா ஒரு போது நடக்கமாட்டன் மாமி.”

“அதுசரி...இப்ப அதுக்கு என்ன செய்யச் சொல்லுறா... உன்னை தாய் தகப்பனுக்காக ஐஞ்சுலட்சத்தையும் கேக்க வேண்டாமெண்டே சொல்லுறா”

ஐயோ மாமி... உங்கடை காசு ஐஞ்சுலட்சமும் வட்டியும் சேர்த்து நாளைக்கு உங்களுக்கு அனுப்பிறதுதான் என்றை முதல் வேலை. உங்கடை பாங் கணக்கு இலக்கத்தை எனக்கு அங்கிளிட்டடை சொல்லி எஸ்.எம்.எஸ் அனுப்பச் சொல்லுங்கோ”

“ ரஞ்சி... உன்னை கதையை என்ன என்னை நம்பவே சொல்லுறா... உன்னைப்போல எத்தினை ரஞ்சிகளைப் பார்த்தவளா இந்த யோகம்”

“மாமி அப்பிடிச் சொல்லாதேங்கோ நான் வழி-படுற காளி ஆச்சி சத்தியமா... சொல்லுறன் நம்புங்கோ... அப்பிடி நான் சொல்லுறதை செய்யாட்டி என்னை அந்தக் காளியாச்சி விடமாட்டான்... மாமி ... ஆச்சி சம்மா விடமாட்டான்”

இவ்வளவு சத்தியம் செய்யிறவன் கட்டாயம் காசு அனுப்புவாள் என்ற நம்பிக்கையில்

“சரி... சரி... என்றை வங்கிக் கணக்கு இலக்கத்தை இப்பவே அவரிட்டைச் சொல்லி அனுப்பிறன் பிள்ளை. ஏதோ காளியாச்சிக்கு விசுவாசமா.... சொன்னா சொன்னபடி நடந்து கொள். பிறகு எனக்கு கெட்ட கோவம் வரும்.”

“சரி... மாமி அங்கிளுக்கு உடனை இலக்கத்தை அனுப்பச் சொல்லுங்கோ, கட்டாயம் வட்டியோட ஐஞ்சுலட்சம் இந்த ரஞ்சி அனுப்புவானெண்டதை நம்புங்கோ மாமி”

என உறுதிப்படச் சொல்லி விட்டு ரஞ்சி தனது தொலைபேசி உரையாடலை நிறுத்திக்கொண்டான்.

★★★★★

ரஞ்சியின் பணம் முழுவதாக கிடைக்கப்போகிறது என்ற வெகு சந்தோஷத்தில் யோகம் மாமிக்கு இரவு நித்திரையே வரவில்லை.

“அப்பாடி ஒரு பிரச்சனை முடிவுக்கு வந்தது” என்று ஆறுதல் கொண்டவராய் சோமர் சாப்பிட்டவிட்டு படுக்கையில் போய் விழுந்தார். தூக்கத்தை தொலைத்தவளான யோகம் மாமிக்கு இந்த விசயத்தை எப்படியும் கலாவுக்கு சொல்லிவிட வேண்டுமென மனம் குறுகுறுத்ததால் தனது கைத்தொலைபேசியை எடுத்து கலாவின் இலக்கத்தை அழுத்தினாள்.

“ஹலோ... கலா... நான் தான் பிள்ளை யோகம் மாமி பேசிறன்”

“ஆர் யோகம் மாமியோ... என்ன இரவு பத்துமணியாச்சு... என்ன மாமி அவசரமா கோல் எடுக்கிறீங்கள்”

“இல்லைப் பிள்ளை .... உவன் ரஞ்சி இண்டைக்கு கோல் எடுத்தவன்”

“ரஞ்சி கோலெடுத்தவளோ... என்னவாம் மாமி... என்னோடை அண்டைக்கு அவள் கதைக்கேக்கை அவளுக்குக் குடுத்த குடுவையிலை கோலெடுத்தவளாக்கும். ‘உன்னாலை யோகம்மாமி மாயங்கி விழுந்து நாலு நாளை வாட்டில கிட்டு தப்பிப்பிறைச்சு வந்திருக்கிறா’ என்று நல்ல பேச்சுக் குடுத்ததான் மாமி ரஞ்சிக்கு”

“அப்படியே பிள்ளை.... நீ குடுத்த குடவையிலை.... நாளைக்கு ஐஞ்சுலட்சமும் வட்டிக்காசும் சேத்து என்றை கணக்கிலை போடுறதெண்டு காளி ஆச்சி சத்தியமாயெல்லே சொன்னவள்.

“அப்படியே மாமி... அவள்... சம்மா சொன்னால் நான் நம்பமாட்டன். காளி ஆச்சி யெண்டால் அவளுக்கு வலுத்தபயம்.”

காளியாச்சியிலை அடிச்ச சத்தியம் பண்ணியபடியாலை நீங்கள் காசுக்கு இனிப் பயப்பிடத்தேவையில்லை மாமி. இனி கவலையில்லாமல் தூங்குங்கோ”

“ஓம் பிள்ளை எனக்கு பெரிய ஆறுதலாப் போச்சு. காளி ஆச்சிக்கு விரதமிருக்கிற என்னை அவ கைவிட்டா”

“சரி மாமி.... வர்ற காசை என்ன செய்யப்போறியன் ஆருக்கும் நம்பிக்கையான ஆக்களுக்கு குடுக்கலாமே”

“பொறுபிள்ளை மனிசன் நித்திரையோ எண்டு பார்த்திட்டு வாறன்.” எனச்சொல்லிய யோகம் மாமி சோமண்ணை துயிலும் படுக்கையறையை எட்டிப்பார்த்தாள். அவர் கடுமையான உறக்கத்தில் இருப்பது போலிருப்பதை கவனித்து விட்டு, “கலா..நீ கேட்டாப் பிறகுதான் யோசிச்சீறன். ரஞ்சியின்ரை காசு வட்டியும் முதலுமா ஆறு வட்சம் வருமடிபிள்ளை. பாங்கிலை பெரிய வட்டியே தரப்போறாங்கள். ஆரும் நம்பிக்கையான ஆக்கள் இருக்கினமே?”

“மனோ ரீச்சரை உங்களுக்கு தெரியுமல்லே. அவ தன்ரை மகனை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்ப காசுக்கு ஓடித்திரியிறா”

“அப்ப கையோடை அவவிட்டை கேட்டுச் சொல்லு.....ஆனா இனி ஐஞ்சு வீதத்துக்கு குடுக்கேலாது கலா...எட்டு வீதத்துக்கு சம்மதமெண்டா கேட்டுப்பார். ஆனாப் பிள்ளை கலா, உதுகளை அங்கிளிட்டை அது தான் என்றை மனிசனிட்டை சொல்லிப்போடதை. பிறகு இருந்த பாடு தான், அந்த மனிசனுக்கு காசின்ரை அருமை தெரிஞ்சாத் தானே. எவனெவனோ வெள்ளை வேட்டி சால்வை போட்டபடி. ஊருலகை சுருட்டி நசிக்கிடாம பையிலை போடுறான். இந்த மனிசன் நேர்மை, உண்மை, பாவம் புண்ணியமெண்டு பிரசங்கம் செய்யுது. விசர் மனிசன். சரி..... நாளைக்கு வாவன் நேரிலை கதைப்பம்” எனக்கூறிவிட்டு கலாவுடனான தனது தொலைபேசி உரையாடலை நிறுத்திக் கொண்டாள் யோகம் மாமி.

மனைவி கதைத்தவை அனைத்தையும் உறங்கு வதுபோல கிடந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த சோம், ‘உண்மை, நேர்மையா நடக்க நினைக்கிறவனை பயித்தியக் காரணா நோக்கும் ‘கான்சி உலக பார்வையை’ எண்ணி தனக்குள் சிரித்துபடி உறக்கத்தை தழுவிக்கொண்டார்.

நேரம்

கைரி மன்கூர்

சுவர்களில் ஆயிரமாயிரம் கடிகாரங்கள் – காலத்தின் கறள் அவற்றின் கைகளைச் சுணக்கியவாறு.

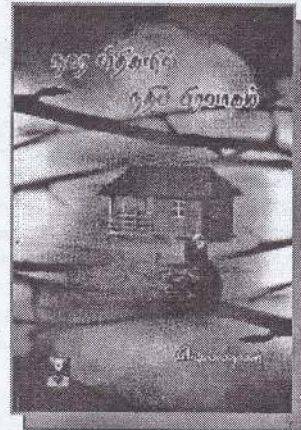
தலைவலிகள் பற்றி ரோக் டால்ற்றன்

ஒரு கம்ப்யூனிஸற்றாக இருப்பது உனக்குத் தலைவலிகளைத் தந்தாலும் அது உன்னதமானது

ஏனென்ற கம்ப்யூனிஸற்றாக்களின் தலைவலிகள் வரலாற்றுவழியானவை, அதாவது நோக் கொல்லிகளால் அவை நீங்கா பூமியிற் சொர்க்கம் உண்டாகும் போதே அவை போவன. அது தான் நிலைமை.

முதலாளியத்தின் கீழ் நமது தலைகள் நோகின்றன நமது தலைகள் பியக்கப்படுகின்றன. புரட்சிக்கான போராட்டத்திற் தலை சுணங்கி இயங்கும் குண்டு. சோஷலிசத்தைக் கட்டுகையில் முற்றிலும் மாறாக அதைத் தணிக்காத தலைவலிக்கு நாம் ஆயத்தமாகிறோம்

கம்ப்யூனிசம் என்பது, பிறவற்றுக்குமிடையே, சூரியனின் அளவான ஒரு அஸ்ப்ரின்

நூலின் பெயர்: நகர வீதிகளில் நதிப் பிரவாகம்

ஆசிரியர்: ஷெல்லிதாசன்

வெளியீடு: ஜீவநதி வெளியீடு31

கலையகம், அல்வாய்

பக்கம்: 116

விலை: ரூபா 250/=

இலங்கையின் தமிழ்ச் சூழலில் வரலாற்றுணர்வின் தோற்றமும் வரலாறு பற்றிய புரிதலும்

எஸ்.சத்தியதேவன்

கடந்த காலமும் வரலாற்றாக்கமும்

வரலாறு அற்றது என எந்த விடயங்களும் இல்லை. வரலாறு தெரியாதவர்கள் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் ஒவ்வொருக்கும் தெரிந்த வரலாறும் வித்தியாசமாகிறது. ஏனெனில் ஒவ்வொருவரும் நடந்ததாக நாம் நம்பும் நம்பிக்கையையே வரலாற்றுக்கு அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளார்கள். வரலாற்றிலிருந்து தனக்கு ஏற்றாற் போல் விளக்கம் அளிப்பதிலிருந்து, வரலாற்றிலிருந்து சிலவற்றை அபகரித்து தமது நம்பிக்கைக்கு தேவையான உயிர்சத்தை உறிஞ்சிக் கொண்டு இன்றைய நிலைகுறித்த தனது கருத்தை நியாயப்படுத்துவதற்காக பொதுசனம் முதல் புலமையாளர்கள் வரை வரலாற்றை தம் வசதிக்கேற்பவே கட்டமைக்கிறார்கள். இதுதான், வரலாறு என்பதைச் சிக்கல் நிறைந்ததாகக் குறிக்கிறது.

வரலாற்றை நாம் அணுகும் போது யாருடைய வரலாற்றை அறிய விரும்புகிறோம் என்பதில் தெளிவாக இருக்க வேண்டும். வரலாற்றை தமக்கென உரிமை கொண்டாடுவோர் யார்? வரலாற்றில் இடமில்லை என ஒதுக்கப்பட்டவர் யார்? வரலாற்றில் மறைக்கப்பட்டவர்கள் மறைந்த போனவர்கள் யார் ஆகிய விடயங்கள் அதில் முக்கியமானவை. வரலாற்றுணர்வு என்பதனை இன்று பொருள் கொள்ளும் முறை மாறிவிட்டது. பண்டைய காலத்தை உயர்த்திப் புகழ்தலும் மனோரம்பியமான கற்பனைகளை விவரிப்பதும் தான் அன்றைய வரலாற்றுணர்வு. வரலாற்று அசைவியக்கத்தை நுட்பமாகப் பரிசீலிக்கும் திறன்மிகு கலையாக வரலாறு வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. வரலாற்றின் அசைவியக்கத்தை மனிதரின் சிந்தனையையும் நடத்தையும் எப்படி நெறிப்படுத்தின என்பதை அது ஆராய்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல் வரலாற்றை ஆராயும் வரலாற்றாய்வாளரின் ஆளுமையையும் அது மதிப்பிடுகிறது. ஏனெனில் வரலாற்றிசிரியனுடைய முக்கியமான வேலை பதிவு செய்வது மட்டுமல்ல மதிப்பிடுவதுமாகும். அவர் மதிப்பிடாவிட்டால் ஒரு ஆவணம் பதிவு செய்வதற்குத் தகுதியானது என எவ்வாறு கண்டுபிடிப்பார்? ¹

உயர்மட்டக் குழுவினரை பற்றி அறிய வேண்டுமானால் மத இலக்கிய நூல்களிலிருந்தும் கோயில்

அரண்மனை போன்றவற்றில் உள்ள சாசனங்களையும் தொல்பொருள் ஆதரங்களையும் கொண்டு பெருமளவுக்கு அறிமுடியும். ஆனால் சமூகத்தின் அடித்தளத்தில் உள்ள மக்களைப் பற்றி அறிய வேண்டுமானால் வட்டார மொழியில் உள்ள வழக்காறுகளை இலக்கியங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும். ஆனால் இன்றுவரை இவை சரியான முறையில் இடம்பெறவில்லை.

வரலாற்றில் நடந்த எதையும் ஓரங்கட்ட முடியாது. அவ்வாறு செய்வதனால் பெரும் தவறிழைப்பவர்களாவோம். வரலாற்றில் உள்ள கசப்பான நிகழ்ச்சிகளையும் வெளிக்கொணர வேண்டும். என்ன நேர்ந்தது என்றும் இந்த அணுகுமுறை ஏன் நிலவியது என்றும் விளக்க வேண்டும்.² போர்த்துக்கீசர்கள் கோயில்களை இடித்தார்கள் என்ற மட்டும் வரலாற்றில் எழுதிவிடமுடியாது. நாம் பெருமிதமாக கொண்டாடும் கோயில்களை அமைத்த சோழர்களை ஜார்ஜ் ஸ்பென்சர் போன்ற வரலாற்றாசிரியர்கள் அரசியற் கொள்ளைக்காரர்கள் (Political Plunderers) என்று குறிப்பிடுவதை நாம் மறக்கவோ மறுக்கவோ முடியாது. சோழ மன்னர்களின் இலங்கைப் படையெடுப்பை வீரச் செயல் எனத் தமிழர்கள் கருதினால் அவற்றைச் சோழ மன்னர்கள் நிகழ்த்திய கொள்ளைகள் எனச் சிங்களவர்கள் கருதுகின்றனர். உணர்ச்சிவசப்படாமற் சிந்தித்தால் அவ்வாறு அவர்கள் கருதுவதற்கான நியாயங்களும் இருப்பதைக் காண முடியும். ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டவும் பொருளைக் கவரவும் மன்னர்கள் நிகழ்த்தும் போர்களில் அறநெறிகள் பார்க்கப்படுவதில்லை என்பதே வரலாற்று உண்மை. கடந்த காலத்தைச் சரியாக வெளிப்படுத்துவது முக்கியமானது. நாம் கடந்த காலத்தை மாற்றமுடியாது. அதை முற்றிலும் புரிந்து கொள்ளவும் முடியாது. ஆனால் கடந்ததை மேலும் அறிய முன்னையலாம்.

வரலாற்றில் முற்றிலும் உண்மையான வரலாறு என்பது நிலையானது அல்ல. அதுவும் மாறிக் கொண்டேயிருக்கிறது. வரலாற்றை ஒரு கோணத்தில் இருந்து ஆராயும் போது ஒன்றைப் புரிந்து கொள்கிறோம். ஆனால் அடுத்த பரம்பரை வேறு கோணத்தில் ஆராய்ந்து வேறுவிதமாக அறிய முன்

படலாம். நாளையே புதிய ஆதாரங்கள் கிடைத்தால், அதை வரலாறு முற்றிலும் எதிர்கொள்ள வேண்டும் அல்லது அதற்கேற்றாற்போல் மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டும். வரலாறு குறித்த விவாதங்கள் தொடர வேண்டும்.³

இக் கட்டுரையில் இலங்கைத் தமிழ் சமூகத்தின் வரலாற்றுணர்வை விளங்கிக் கொள்ளல் என்ற விடயம் குறித்து கவனஞ் செலுத்தப்படுகிறது. தமிழில் வெளிவந்த வரலாற்று எழுத்துக்கள் பற்றியும் அவ்வெழுத்துக்களினூடாகத் தமிழ்ச் சூழலில் வரலாறு குறித்து ஏற்பட்ட புரிதல்கள் குறித்தும் சிறப்புக் கவனஞ் செலுத்தப்படுகிறது.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் வரலாற்றுணர்வின் தோற்றமும் புரிதலும்

தமிழ் சூழலில் வரலாற்று உணர்வின் தோற்றுவாய் 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எழுச்சி கொள்கிறது. வரலாற்றுக் கல்வியும் வரலாறு பற்றிய அறிமுகமும் காலனிய கல்வியினூடாகவே தொடங்குகிறது. இக் காலனியக் கல்வியில் காலனியப்படுத்தப்பட்ட சமூகங்கள் வரலாற்றை சமூகங்களாக்கப்பட்டதுடன், காலனியாதிக்க நலன் சார்ந்து காலனிய நாடுகளின் வரலாறுகளே வரலாறு என்று கற்பிக்கப்பட்டது.

காலனியவாதிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட வரலாற்றை சமூகம் என்பதை ஏற்க மறுத்த, ஆங்கில வழி நவீன கல்வி பெற்ற தமிழ் மத்தியதர வர்க்கத்தினராலேயே தமிழ் வரலாற்றுணர்வும் வரலாறுசார் எழுத்துக் களுக்கான அடிப்படைகளும் தொடக்கி வைக்கப்படுகின்றன. அவ் வகையில், மல்லாகம் வி. கனகசபைப் பிள்ளையைத் தமிழ் வரலாற்றுணர்வுத் தோற்றத்தின் தெளிவான தொடக்கப்புள்ளி எனக் கருதலாம். இலங்கை-தமிழகம் என அக்காலத் தமிழ்ச்சூழல் தெளிவாகப் பிரிந்து இயங்கவில்லை ஆதலால் இலங்கையின் தமிழ் வரலாற்றுணர்வின் தோற்றப் புள்ளியும் அதுவே எனக் கொள்ள முடியும்.

இந்த வரலாற்றுணர்வானது தமிழ் சமூகத்தில் இழந்துபோன பெருமைமிகு பொற்காலங்கள் குறித்தும் அப் பொற்காலங்களை மீளவும் ஏற்படுத்துவதற்கான தமிழரசுகள் குறித்தும் அருட்டுணர்வுகள் ஏற்படுத்துவதாக அமைந்தது. ஆக, தமிழில் வரலாறு பற்றிய ஆரம்பப் புரிதல்கள் பெருமைமிகு பொற்காலங்களையும் அவற்றை மீளப் பெறுவதற்கான அகன்ற தமிழ் நிலம் பற்றியதாகவுமே அமைந்தன. தமிழின் தொன்மையான செவ்விலக்கியங்களின் அச்சாக்கம் இதற்குப் பேருதவியையும் பலமான பின்புலத்தையும் வழங்கியது.

எழுச்சி பெற்ற பார்ப்பன சமூகத்தின் முழு ஆதரவையும் ஆரிய மேன்மையை விரும்பிய காலனிய இந்தியவியலாளர்களின் ஆதரவையும் ஒருங்கே பெற்று மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்த சமஸ்கிருதத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் தமிழகத்தில் எழுந்தது. அதனால் சமஸ்கிருதத்தை எதிர்கொள்வதையே முதன்மை நோக்கமாகக் கொண்டதாக தமிழகத்தில் வரலாற்றுணர்வு அமையத் தொடங்கியது.

அது, றொபேர்ட் கால்டுவெல்லின் ஆய்வினூடு வெளிக்கிளம்பிய திராவிடக் கருதுகோளையும் ∴ பிலிப் ஸ்க்லேட்டர் என்பவரால் முன்மொழியப்பட்டு பிரம்மஞான சபையினரால் பரப்பப் பட்ட மெலுரியாக் கண்டக் கருதுகோளையும் இணைத்துக் கடல்கொண்ட தென்னாடு அல்லது குமரிக் கண்டம்⁴ எனும் அகன்ற தமிழ் நிலத்தைக் கட்டமைத்து அதனை உறுதியாக நம்பியது. அக்கட்டமைப்பில் தோன்றியவனாக தமிழின் தொன்மைச் செவ்விலக்கியங்களையும் கருதியது.

குமரிக் கண்டம் என்னும் அகன்ற தமிழ் நிலக் கட்டமைப்பினுள் இலங்கையும் உள்ளடக்கி இருப்பதால் இலங்கையின் தமிழ் வரலாற்று உணர்வும் அதே வகையினதாக இருந்தது. பெரோஸ் பாதிரியார், சுவாமி ஞானப்பிரசாகர் போன்றவர்களின் எழுத்துக்கள் இதற்கு வலுச்சேர்ப்பவையாக அமைந்தன. துணிநாயகம் அடிகள் தமிழகத்துடன் இணைந்த அகன்ற தமிழ்த் தேசத்திற்கான வரலாற்றைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்தார்.

தொடர்வளர்ச்சிப் போக்கில் இவ் வரலாற்றுப் புரிதல் தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் சிறிது விலகிய பாதைகளிற் செல்லத் தொடங்கியது. காலனிய அரச ஊழியத்தினூடு தம்மை இலங்கையின் எழுச்சி பெற்ற சமூகமாகக் ஆக்கிக் கொண்ட இலங்கைத் தமிழ் உயர் மத்தியதர வர்க்கத்தினர் இதில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். தமிழகத்தின் வரலாற்றுணர்வு முன்னிலைப் படுத்திய சமஸ்கிருத எதிர்ப்பு என்பதிலிருந்து விலகி சமஸ்கிருதத்தை பரிவோடு அணுகிய சைவத்தை முன்னிலைப்படுத்தி இயங்கிய அவர்கள் தமிழகத்தினூடான தொடர்புள் கொடி உறவை அறுத்து, இலங்கையில் பண்டைப் பெருமை மிக்க இலங்கையின் சைவத் தமிழரசை முன்னிலைப் படுத்திய வரலாற்றுணர்வை தோற்றுவித்தார்கள்.

காலனிய ஆட்சிக்காலத்தில் பெருமைமிக்க பண்டைய அரசு கட்டடங்களும் கோயில்களும் அழிக்கப்பட்டதாலும் பொலனறுவை மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகள் பண்டைய தமிழ்ப் பெருமை மிக்க இடங்களாக விளங்கியிருக்கும் என்று அக்காலத்தில் கருதியிராததால் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை முன்னிலைப்படுத்தி இவை வெளிப்படுகின்றன. இலங்கையில் தமிழ் வரலாற்று எழுத்துகளின் ஆரம்பமும் வரலாறு பற்றிய புரிதல்களும் இதைச் சார்ந்ததாகவே அமைந்தது.

இந்தியவியல் கல்வியில் பொதுப்போக்காக இருந்த சமஸ்கிருத ஆரிய மேன்மையை மையப்படுத்திய காலனிய அறிஞர்களால் இலங்கையில் பௌத்த பாரம்பரியம் மீள்கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இதன் தொடர்ச்சியாக மகாவிகாரையை மையப்படுத்திய தேரவாத பௌத்த தகவல்களைக் கொண்ட மகாவம் சத்தை இலங்கையின் வரலாற்று வரைவியலுக்கு அடிப்படையாகக் கொண்டு இலங்கையின் வரலாற்றைச் சிங்கள பௌத்த அரசை முதன்மைப் படுத்தியதாகக் கட்டமைத்தார்கள். அதுவே இலங்கையின் வரலாறு என்று ஏற்கப்பட்டது.

காலனியவாதிகளின் சமய பண்பாடுகளை மறுத்து அதனை எதிர்ப்பதனூடு எழுச்சி கொண்ட சிங்கள பௌத்த பெருந்தேசியவாதிகள், காலனியவாதிகள்

கட்டமைத்த தமக்கு சாதகமான இந்த வரலாற்றுப் போக்கைக் கையகப்படுத்தித் தமது அரசியல் மத அபிலாட்சைகளுக்கான பாதுகாப்பை இந்த வரலாற்றணர்வின் பின்னால் பெற்றுக் கொண்டனர். சிங்களப் பௌத்த பெருந்தேசியவாதிகளால் எதிர்நிலையில் அணுகப்பட்ட தமிழ்ச் சமூகம் தமது அபிலாட்சைகளுக்கு மாறனவையாக இருந்த போதிலும் காலனியக் கல்வி முன்வைத்த சிங்களப் பௌத்த வரலாற்றையே இலங்கை வரலாறாகக் கற்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது.

இலங்கை வரலாறு எனத் தமிழில் முதன்முதலில் வந்த பொது வாசிப்புக்கான வரலாற்று எழுத்துக்கள் காலனிய கல்வித் தேவைகளுக்காக எழுதப்பட்டவையும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டவையுமே. குறைபாடுகள் இருந்த போதிலும் அவை வரலாற்று எழுத்தியல்களின் அக்காலப் போக்கினை தம்முள் கொண்டிருந்த சிறந்த நூல்களாகவே அமைந்திருந்தன. சிங்கள அல்லது தமிழ் அறிஞர்கள் என்பதற்கு மாறாக வரலாற்று அறிஞர்கள் என்ற நிலையில் இருபகுதியினரும் சேர்ந்தே வரலாற்று எழுத்துக்களை மேற்கொண்டனர். ஜி.ஸி. மென்டிஸ், எஸ்.ஜே. பேக்மன் இருவரும் இணைந்து எழுதி "நம் முன்னோர் அளித்த அருஞ்செல்வம்" முக்கியமான வரலாற்று அறிமுக நூலாக இருக்கிறது. மகாவம்ச வரலாற்றுக்கு வெளியிலான வரலாறு பற்றிய தேடலை நோக்கி இவ் வரலாற்று எழுத்துக்களை கரிசனை கொண்டிருந்தனவாயினும் அவை மகாவம்ச அடிப்படையிலான வரலாற்றுப் பகுப்புகளையே மேற்கொண்டன. காலனிய-தேசியவாத கலப்புச் சிந்தனைசார் வரலாற்று எழுத்துகள் தமிழர், சிங்களவர் ஆகிய இரு பகுதியினருக்கும் பொதுவான வரலாற்று எழுத்துக்களாக இருந்தன. காலனிய-தேசியவாத கலப்புச் சிந்தனைசார் வரலாற்றுணர்வைத் தோற்றுவிக்க அவை முயன்றன.

ஆயினும் பிரித்தானிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட தொடங்கியது முதல் சிங்களப் பெருந் தேசியவாதத்தை வலுப்படுத்தும் வரலாற்றாய்வுகளையும் வரலாற்று எழுத்துக்களையுமே இலங்கை அரசும் வரலாற்றுத் துறையும் ஊக்குவித்தன. இலங்கையிலிருந்த ஏனைய சமூகங்களின் வரலாற்றை இது மறுதலித்தது. தென்னாசிய வரலாற்றில் மிகவும் புகழ்பெற்ற ஏ.எல். பஷாம் போன்ற அறிஞர்கள் இலங்கை வரலாற்றுத்துறையில் ஆசிரியர்களாக இருந்தபோதும், இலங்கை அரசாங்கத்தினாடு "வியத்தகு இந்தியா" "ஆசியாவும் மேனாட்டாரும்" போன்ற சிறந்த நூல்கள் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்ட போதும், இந்தியாவில் வந்தது போல இலங்கையிலிருந்து புலமையும் நேர்மைத் திறமும் மிக்க வரலாற்றாசிரியர்களின் உருவாக்கம் அடுத்த தலைமுறையில் இருக்கவில்லை.

தமது நம்பிக்கை மற்றும் அபிலாசைகள் கட்டமைத்த வரலாற்றுக்கும் வரலாற்று கல்வி முன்வைத்த வரலாற்றுக்கும் இடையே இருந்த முரண்பாட்டால் தமிழ் சமூகத்தில் இலங்கைக்கான பொது வரலாற்றை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. இதனால் இலங்கைக்கான பொது வரலாற்றணர்வு என்பதற்கு மாறாக இனநிலைப்பட்ட வரலாற்று ணர்வே இலங்கையில் மேலோங்கி செல்வாக்கு செலுத்தியது.

இதற்கமையவே இலங்கைத் தமிழ் சமூகத்தின் வரலாற்றுப் புரிதல்களும் ஏற்பட்டது. தொடர்ந்து அரசியலில் ஏற்பட்ட நிலைமைகள் வரலாற்று பற்றி இந்தப் போக்கையும் நம்பிக்கையும் வலுப்படுத்துதலாகவே அமைந்தன. சிங்களப் பௌத்த பேரினவாத நோக்கில் இலங்கையின் வரலாறு மேலும் மேலும் மாற்றமடைய அதனை எதிர்த்து தமிழ் இன உணர்வுநிலையில் வரலாற்றை எழுதுவதாக தமிழ் வரலாற்று எழுத்துக்கள் மாறின. தமிழில் எழுதப்பட்ட வரலாறுகள் பெரும்பாலும் அனைத்துமே மேற்குறிப்பிட்ட போக்கிலிருந்து மாறுபட்டனவாக அமையவில்லை.

விலக்காக தமிழில் இந்திரபால, பத்மநாதன், இரகுபதி போன்றோரும் சிங்களத்தில் லெஸ்லி குணவர்தன, சிரிவீர, சுதர்ஷன் செனவிரத்ன போன்ற வரலாற்றுச்சிரியர்களின் எழுத்துக்கள் இலங்கையின் வரலாற்றை நேர்செய்ய முயன்ற போதிலும் அவை குறித்துத் தமிழ் சமூகத்தின் அக்கறை செல்லவில்லை. தமிழர்கள் மத்தியில் இருந்த தமிழ் இன அபிமான வரலாற்றுணர்வுகளில் தளர்வு ஏற்படவில்லை. இன்றும் தமிழ் மாணவர்கள் தரம் ஆறு தொடக்கம் வரலாற்றை கட்டாய பாடங்களில் ஒன்றாக நாம் அது பொய்யான வரலாறு என்று ஆணித்தரமாக நம்பியபடியே கற்றுக் கொண்டிருக்கும் நிலையில்தான் இலங்கையின் தமிழ்ச் சூழலில் வரலாறு பற்றிய புரிதல் இருக்கிறது.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. சுதர்சன் செனவிரத்ன, இலங்கை வரலாற்றின் பிரச்சினைகளும் வரலாறு பற்றிய பயமும், சமூக அறிவு, தொகுதி 2 இதழ் 1&2, கொழும்பு, 2005.
2. ரொரிஸா தாப்பர், வகுப்புவாதமும் வரலாறும், மதச்சார்பின்மை நடவடிக்கைக் கையேடு, விகாஸ் அந்யாயன் கேந்திரா, மும்பை, 1998.
3. மே.கு.நா.
4. சு.கி. ஜெயகரன், குமரி நிலநீட்சி, கால்ச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோயில், 2002.
5. வி. கனகசபை, ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டு களுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், கொழும்பு அப்போதிக் கர்ள் கம்பனி, கொழும்பு, 1962.
6. ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணச் சரித் திரம், நாவலர் அச்சகம், 1915.
7. ந.சி. கந்தையாப்பிள்ளை, வரலாற்றக்கு முற்பட்ட பழந் தமிழர், புரோசிரசிவ் அச்சகம், சென்னை, 1948
8. ஜி.ஸி. மென்டிஸ், எஸ்.ஜே. பேக்மன், நம் முன்னோர் அளித்த அருஞ்செல்வம், கொழும்பு அப்போதிக் கர்ள் கம்பனி, கொழும்பு, 1955.
9. வரலாறு, கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக் களம், இலங்கை, 1976.
10. க.வே. நடராசா, பண்டைய ஈழம், சேது நூலகம், கரவேட்டி, 1969.
11. மூலாதார சரித்திர நூல், வாஹிட் அன் பிரதர்ஸ், கொழும்பு, 1955

எச்.டபிள்யூ. கொண்டிறிங்றன், இலங்கைச் சுருக்க வரலாறு, அரசகரும மொழி வெளியீட்டுக் கிளை, இலங்கை, 1960.

மூலதனத்தின் சர்வதேசியத்திற்கு முறிவு மருந்து பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியமே!

குமார்

“உலகத்தொழிலாளர்களே ஒன்று சேருங்கள்”-மார்க்சம் எங்கெல்சும் 1848- இல் பிரகடனப்படுத்திய இந்த முழக்கத்தை அன்று ஒரு சில குரல்கள்தான் எதிரொலித்தன. ஆனால் 1864 செப்டம்பர் 28- ஆம் நாளன்று பெருவாரியான மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளது பாட்டாளிகள் கைகொடுத்து நின்று இந்தமுழக்கத்தை எதிரொலித்தார்கள். ஆம்! அன்றுதான் முதல் கம்யூனிச அகிலம் என்றறியப்படும் அனைத்துலகத் தொழிலாளர் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. இம்முதலாவது அகிலம் தொடங்கி இன்று 150 ஆண்டுகள் நிறைவடைந்துள்ளன. ஐரோப்பாவில் முதலாளிகளது கொடிய சுரண்டலும் அடக்குமுறையும் நிலவிவந்த அது. தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களை உள்ளூர் கருங்காலிகளைக் கொண்டு ஒடுக்கிய முதலாளிகள், பிற ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வருவோரைக் குறைந்த கூலிக்கு அமர்த்திக் கொண்டு தொழிலாளர்களின் வேலைநிறுத்தப் போராட்டங்களை உடைக்கவும் செய்தனர். இதற்கெதிராக பிரான்சு மற்றும் பிரிட்டிஷ் தொழிலாளர்கள் தங்களது இன, மொழி வேறுபாடுகளைக் கடந்து வர்க்க அடிப்படையில் ஒற்றுமையைக் கட்டிக் கொண்டு போராடினர். இதன் தொடர்ச்சியாக, அனைத்துலகத் தொழிலாளர் சங்கத்தை உருவாக்க ஐரோப்பிய நாடுகளது தொழிலாளர் வர்க்கப் பிரதிநிதிகளுக்கும், முற்போக்கு- சோசலிச சிந்தனையாளர்களுக்கும் அழைப்பு விடுத்தனர்.

உலக நிகழ்வுகளையும் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டங்களையும் உன்னிப்பாகக் கவனித்து வந்த கார்ல் மார்க்ஸ், பிரிட்டனிலுள்ள முற்போக்காளர்கள், தொழிற்சங்க வாதிகள் மற்றும் இதர நாட்டு தொழிலாளர் குழுக்களுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். அதனாலேயே அவர் இலண்டன்-செயின்ட் மார்க்ஸின் அரங்கத்தில் நடந்த அனைத்துலகத் தொழிலாளர் சங்கத் தொடக்கக் கூட்டத்துக்கு ஜெர்மன் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியாக அழைக்கப்பட்டார். அக்கூட்டத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிர்வாகக் குழு, எல்லோரையும் விட கூடுதலான தகுதியுடையவராக கார்ல் மார்க்சைத் தெரிவுசெய்து, அகிலத்தின் அடிப்படையான திட்டத்தையும், அதன் கொள்கை மற்றும் அமைப்பு விதிகளையும் வகுத்துக் கொடுக்குமாறு பணித்தது. முதல் அகிலத்தில் கற்பனாவாத, சோசலிஸ்டுகள், சார்ட்டிஸ்டுகள், இத்தாலிய தேசிய வாதிகளான மாஜினிகள், குட்டி முதலாளிய புருதோனியவாதிகள், அராஜகவாத பக்கூனிய வாதிகள், பிளாங்கியவாதிகள்-எனப் பல்வேறு தரப்பினரும் இருந்தபோதிலும், மூலதனத்தின் ஆதிக்கத்துக்கு எதிராகத் தொழிலாளர்கள் வர்க்க ரீதியில் ஐக்கியப்பட்டு நின்றனர். “தொழிலாளர் வர்க்கம் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதே முதற் கடமை” என்று போதித்த கார்ல் மார்க்ஸ், அரசியல் போராட்டங்களை நடத்த வேண்டிய அவசியம் குறித்தும், அனைத்து ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கங்களை விடுதலை செய்யவேண்டிய கடமை குறித்தும் உணர்த்தினார். முதலாவது அகிலத்தை உருவாக்கிக் கட்டியமைப்

பதிலும், ஏறத்தாழ 80 லட்சம் பேரை உறுப்பினர்களாகக் கொண்டிருந்த அதனை போர்க்குணமிக்க தொழிலாளி வர்க்க அமைப்பாக வளர்த்தெடுப்பதிலும் மார்க்ஸ் மிக முக்கிய பங்காற்றினார்.

வேலை நிறுத்த உரிமை, எட்டுமணி நேரவேலை, பிறதொழிற்சங்கங்களுக்கு ஆதரவு தருதல் என்பதோடு அகிலம் தன்னை வரம்பிட்டுக் கொள்ளவில்லை. பாரிஸ் நகர பித்தளைத் தொழிலாளர்களின் போராட்டம், ஜெனிவா கட்டிடத் தொழிலாளர் போராட்டம் ஆகிய வற்றை ஆதரித்துப் போராடியதோடு, ஐரோப்பிய நாடுகளில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வேலைநிறுத்த தங்களை உடைக்க முயற்சிக்கும் முதலாளிகளுக்கு எதிராக லண்டன் மற்றும் எடின்பர்க் நகரங்களில் தொழிலாளர்களை அணிதிரட்டிப் போராடியதிலும் அகிலம் முக்கிய பங்கு வகித்தது. உழைக்கும் வர்க்கப் பெண்களின் உரிமைகளுக்காகவும், விடுதலைக்காகவும் குரலெழுப்பியது. அயர்லாந்து விடுதலைப் போராளி களுக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட போது, அரசியல் கைதிகளைத் தூக்கிலிடுவதை எதிர்த்து அவர்களின் மனித உரிமைகளுக்காகப் போராடியது. போலாந்தின் விடுதலையையும், இத்தாலியின் ஐக்கியத் தையும் ஆதரித்ததோடு, அமெரிக்காவில் அடிமை முறையை ஒழிக்க லிங்கன் தலைமையில் நடந்த போருக்கு ஆதரவாக தொழிலாளர்களைத் திரட்டி வேலைநிறுத்தப் போராட்டங்களையும் நடத்தியது.

தொழிலாளர்கள் தங்களது அரசியல் அதிகாரத்தை வென்றெடுக்க வேண்டும் என்ற மார்க்சின் கருத்து 1871-இல் பாரிஸ் கம்யூனில் முதன்முதலாக செயல்படவும் பெற்றது. உலகில் முதன்முதலாக தொழிலாளி வர்க்கம் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இப்புரட்சியில், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் விடுதலைக்காகக் கண்டறியப் பட்ட அரசியல் வடிவமே கம்யூன் என்று அகிலத்தின் கூட்டமொன்றில் மார்க்ஸ் உரையாற்றினார். அந்த உரையின் விரிவாக்கம்தான் பின்னர், “பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போர்” எனும் நூலாக வெளிவந்தது. ஏற்கனவே உள்ள அரசு எந்திரத்தை தொழிலாளி வர்க்கம் அப்படியே எடுத்துக் கொண்டு தனது சொந்த நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவே முடியாது என்ற மிக முக்கியமான உண்மையை பாரிஸ் கம்யூன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளதாக மார்க்ஸ் உணர்த்தினார்.

1872-இல் நடந்த ஹேக் நகரில் நடந்த மாநாட்டின்போது, அராஜகவாதிகளுக்கும் மார்க்சியவாதிகளுக்குமிடையிலான சித்தாந்தப் போராட்டத்தில் முதலாவது அகிலம் பிளவுபட்டது. இருப்பினும், “மார்க்சின் சாதனைகளுக்கு மகுடம் சூட்டுவதாக முதலாவது அகிலம் அமைந்துள்ளது.... இந்த அகிலம் ஒன்பது ஆண்டுகளே நீடித்தது என்றாலும், எல்லா நாடுகளது பாட்டாளிகளிடம் அது உருவாக்கிய உயிர்த்துடிப்புள்ள ஐக்கியமானது இன்றும் நீடித்து நிலவி வருகிறது என்பதோடு, முன்னெப்போதையும் விட வலிமையாக இருக்கிறது. ஒரே படையாக, ஒரே கொடியின் கீழ் திரண்டு நிற்கிறது...”

என்று மார்க்கின் நினைவுஞ்சலிக் கூட்டத்தில் உணர்ச்சி பொங்க உரையாற்றிய எங்கெல்ஸ் குறிப்பிட்டார் முதலாவது அகிலம் பிளவுபட்டு செயலிழந்தபின்னர், 1889-இல் பாரிஸ் நகரில் ஏங்கெல்சும், சோசலிசத் தலைவர்களான ஆகஸ்ட் பெல், வில்லியம் லீப்னெக் தொழிலாளர் அமைப்புகள் நடத்திய கூட்டமே இரண்டாவது அகிலத்தின் தொடக்கமாக அமைந்தது. மே முதல் நாளை அனைத்துலகத் தொழிலாளர் தினமாக அறிவித்தது. 8 மணி நேர வேலை நேரத்திற்கான கோரிக்கை முதலானவற்றுடன் அனைத்துலகத் தொழிலாளர் வர்க்கப் பணியை, தோழர் எங்கெல்சை கௌரவத் தலைவராகக் கொண்டிருந்த இரண்டாவது அகிலம் தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் சென்றது.

எங்கெல்சின் மறைவுக்குப் பின்னர் 1914- இல் முதல் உலகப் போர் தொடங்கியபோது, "தந்தையர் நாட்டைக் காப்போம்" என்று தத்தமது நாடுகளுது அரசுகளின் தேசியவெறி, ஆக்கிரமிப்புப் போர் நடவடிக்கைகளை ஆதரித்து சந்தர்ப்பவாத சகதியில் இரண்டாவது அகிலம் மூழ்கியபோது, ஏகாதிபத்தியப் போர்களுக்குத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தைப் பவியிடுவதை எதிர்த்து பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியத்தை தோழர் லெனின் உயர்த்திப் பிடித்தார். முதலாளித்துவ தேசியவாதமா, பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியவாதமா என்று இந்த அகிலம் பிளவுபட்டதால், 1916-இல் இரண்டாம் அகிலம் கலைக்கப்பட்டது. காவுஸ்த்கி, பெர்ஸல்டைன் முதலான சந்தர்ப்பவாதிகளுக்கு குறுகிய தேசியவெறியர்களுக்கும் எதிராகப் போராடிய லெனின், உலகை மறுபங்கீடு செய்வதற்கான ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தை உள்நாட்டு விடுதலைக்கான யுத்தமாக மாற்ற வேண்டுமென உணர்த்தினார். ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தில், தமது தந்தையர் நாட்டை ஆதரிக்காத எவரும் தேசத் துரோகிகள் என்று பிரச்சாரம் நடந்து வந்த நிலையில், அதற்கெதிராக எதிர்நீச்சல் போட்டு பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வதேசக் கடமையை உணர்த்தி லெனின் முன் வைத்த பாதையின் வெற்றியை ரஷ்ய சோசலிசப் புரட்சி பறைசாற்றியது.

பின்னர், 1919-ஆம் ஆண்டில் தோழர் லெனின் தலைமையில் மூன்றாவது கம்யூனிச அகிலம் மாஸ்கோவில் நிறுவப்பட்டது. அனைத்துலகப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கான போர்த்தந்திரத்தை வகுத்துக் கொடுத்து, ஏகாதிபத்திய நாடுகளிலுள்ள பாட்டாளி வர்க்கத்தின் போராட்டத்துக்கும் காலனி, அரைக் காலனி மற்றும் ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகளைச் சேர்ந்த மக்களது விடுதலைக்கும் வழிகாட்டியது, லெனின் மறைவுக்குப் பின்னர் தோழர் ஸ்டாலின் தலைமையில் இயங்கிய மூன்றாவது அகிலம், பல்வேறு நாடுகளிலும் கம்யூனிஸ்டு கட்சிகளைத் தொடங்கவும் வளரவும் உதவியதோடு, ஐரோப்பாவில் இடலரின் பாசிச ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக நாடுகளின் சுதந்திரத்தையும் மக்களின் விடுதலையையும் இவ்விதமாகக் கொண்டு செயல்படவும், பாசிசத்துக்கு எதிராக ஐக்கிய முன்னணியைக் கட்டியமைத்துப் போராட்டவும் அனைத்துலகப் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு வழிகாட்டியது. அனைத்துலக பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கான பொதுத் திட்டத்தின் அடிப்படையில், ஒவ்வொரு நாட்டின் தனிச்சிறப்பான நிலைமைகளையும், அந்நாட்டின் அரசியல்-சமூக வளர்ச்சியின் நிலைமையையும் வர்க்க முரண்பாடுகளையும் கணக்கில் கொண்டு வழிகாட்டுவதில் உள்ள சிக்கல்கள் காரணமாகவும், சோவியத் ரஷ்யா மீதான பாசிச இடலரின் ஆக்கிரமிப்புப் போரைத் தொடர்ந்து போர்ச்சூழல் காரணமாக வழிகாட்டுவதிலும் முடிவெடுப்பதிலும் உள்ள இடர்ப்பாடுகள்

காரணமாகவும், அனைத்துலகப் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கான பொதுவழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு அந்தந்த நாடுகளின் பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சிகள் பருண்மையான நிலைமைகளுக்கேற்ப இதனைச் செயல்படுத்த வேண்டுமென்ற வழிகாட்டுதலுடன் 1943 மே15-ஆம் நாளன்று இந்த அகிலம் கலைக்கப்பட்டது. அகிலம் கலைக்கப்பட்ட போதிலும், கம்யூனிச ரஷ்யாவிலும் சீனாவிலும் முதலாளித்துவப் பாதையாளர்கள் ஆட்சியதிக்காரத்தைக் கைப்பற்றிய போதிலும், முதலாளித்துவ தேசிய வெறிக்கும் ஏகாதிபத்திய ஆக்கிரமிப்புப் போர்களுக்கும் எதிரான அனைத்துலகப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வதேசிய உணர்வும் ஒற்றுமையும் இன்றும் நீடித்துவருகிறது. கம்யூனிஸ்டுகள் தேசப்பற்று இல்லாதவர்கள் என்கிற முதலாளித்துவ அவதூறுகளும் குற்றச்சாட்டுகளும் இந்தியா மட்டுமன்றி எல்லா நாடுகளிலும் இன்னமும் தொடர்கின்றன. ஆனால், 150ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இத்தகைய அவதூறுகளை மறுதலித்து, கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு தேசிய எல்லைகள் தடையாக இருப்பதில்லை என்பதை உணர்த்தி, மூலதனத்தின் ஆதிக்கத்துக்கு எதிராக "உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்று சேருங்கள்!" என்ற முழக்கத்துடன் அனைத்து நாடுகளிலுமுள்ள தொழிலாளர்கள் வர்க்க ரீதியில் சர்வதேச உணர்வுடன் ஓரணியில் திரண்டு நின்றார்கள்.

இன்றைய ஏகாதிபத்திய உலகமயமாக்கக் கொள்கைகளின் விளைவாக, மூலதனம், உற்பத்தி, சந்தை, உழைப்புப் பிரிவினை ஆகியன உலகமயமாகி வருவதன் விளைவாக, வெவ்வேறு தேசிய இனங்கள் நாடுகளின் உழைக்கும் மக்கள் பிழைப்புக்காகத் தான் என்றாலும், பெருமளவில் இடம்பெயர்வதும் உழைப்புச் சந்தையில் ஒன்று குவிக்கப்படுவதும் நடக்கிறது. இது பாட்டாளி வர்க்க சர்வ தேச ஒற்றுமையைத் துரிதப்படுத்துகிறது. ஏகாதிபத்திய உலகமயமாக்கலுக்கு மாற்றாகவும் எதிராகவும் பாட்டாளி வர்க்க உலகமயமாக்கம் தான் ஒரே தீர்வாக முடியும். பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியம் தான் பாட்டாளி வர்க்க உலகமயமாக்கத்துக்குப் பொருத்தமான அரசியலாகவும், பாட்டாளி வர்க்க ஐக்கியம் தான் அதற்பான அமைப்பாகவும் இருக்க முடியும்.

இன்று, உலக வர்த்தகக் கழகம், ஜி-7, ஜி-20, சாரக், ஏசியான் என்று பலதரப்பட்ட சர்வதேசக் கூட்டணிகளைக் கொண்டுள்ள ஏகாதிபத்திய மேலாதிக்கத்துக்கும் மறுகாலனியாதிக்கத்துக்கும் எதிராக அனைத்துலகத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தை ஐக்கியப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்புகள் மேலும் விரிவடைந்துள்ளன. ஏகாதிபத்திய மறுகாலனியாதிக்க கரண்டல்-ஒடுக்குமுறைக்கான ஆயுதமாக இந்தியா போன்ற துணை வல்லரசுகளும் பிராந்திய வளையங்களும் பயன்படுத்தப்படும் சூழலில், ஒரே பொருளாதார, தொழில்-வர்த்தக வளையத்தில் உள்ள எந்த நாட்டிலும் தேசிய இனவிடுதலையோ, பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியோ வெற்றிபெறவும் நிலைத்து நிற்கவும், மற்ற பிர நாடுகளுது பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிகர இயக்கங்களின் ஆதரவும் ஒருங்கிணைப்பும் இன்று தேவையாக உள்ளது. ஏகாதிபத்திய மூலதனத்துக்கும், குறிப்பாக பன்னாட்டுத் தொழிற்கழகங்களுக்கும் எதிரான போராட்டங்களில் தேசிய எல்லைகளையும், தேசிய இன, மொழி, பிராந்திய அடையாளங்களையும் கடந்த பாட்டாளி வர்க்க அமைப்புகளும் இயக்கங்களும் ஒன்றிணைக்கப்பட வேண்டிய அவசியமும் எழுந்துள்ளது. "உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்று சேருங்கள்!"

(நன்றி புதிய ஜனநாயகம்)

காலையடி மறுமலர்ச்சி மன்றத்தில் தேசிய கலைஇலக்கிப் பேரவையின் நாடக குழுவின் எண்ணித் துணிவம் சிந்து நடைக் கூத்து ஆற்றுகை

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் யாழ்திறப்புவிழாவில் யாழ்ப்பாணப் பணிமனை திறப்புவிழாவில்

சமூகவிலக்கு அறியுங்கள் வட்டம் மாதாந்த கூடலில் சில படுவுகள்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை வவுனியா கிளையினர் நடாத்திய பாரதியின் நினைவுக் கருத்தரங்கில்...

பேராசிரியர் கைலாசபதி தினைவு நிகழ்வும் கலை நிகழ்வுகளும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் யாழ்ப்பாண பணிமனையில் நடைபெற்றது. இந்தநிகழ்வில் தலைமையுரையினை க. கணிகாசலமும் கைலாசபதியின் நூல் நயவுரைகளை ஸ்ரீலேக்கா பேரின்பகுமார் நரஞ்சித்கண்ணா ஆகியோர் நிகழ்த்துவதையும் சிறப்புரையினை மட்டக்களப்பு தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி பீடாதிபதி சிவராஜேந்திரன் உரையாற்றுவதையும் இடம்பெற்ற கலைநிகழ்வுகளையும் நிகழ்வில் கலந்துகொண்ட பார்வையாளர்களையும் படத்தில் காணலாம்.

அண்மையில் தேசியகலை இலக்கிய பேரவை யாழ்ப்பாண பணிமனையின் முருகையன் கேட்போர் கூடத்தில் நடைபெற்ற வெல்லிதாசனின் 'நகரவீதிகளில் நதிப் பிரவாகம்' எனும் கவிதைத் தொகுப்பு வெளியீட்டு நிகழ்வில்.